

LUCY WALKER

*Adevărata
dragoste*

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Datorită vieții petrecută în lux și a cheltuielilor exorbitante Magillicudy, căminul familiei Montgomery, devenise foarte repede aproape de ruină. Din nefericire, tocmai în această perioadă nefastă, lui Dennis Hara Mongmonery, bunicul nostru, i s-au născut cinci fii. Aceștia, rămași foarte repede fără mamă, au fost crescuți de tatăl lor și de prietenii familiei, ajungând să se priceapă foarte bine la trei lucruri: să călărească, să discute la nesfârșit, despicând firul în patru și să bea cantități impresionante de whisky irlandez.

Nu toți. Excepția era Timothy, cel mai mare, care făcea toate aceste lucruri cu moderație, pentru că era o persoană așezată. Cred că putea fi considerat singurul bărbat moderat care s-a născut în familia Montgomery în ultimii trei sute de ani.

Cei cinci băieți erau înalți, foarte atrăgători și plini de farmecul specific irlandez. Din această cauză, ajungeau să conducă orice acțiune în care erau implicați. Atâta timp cât au rămas în Irlanda, iar Magillicuddy putea să le suporte obiceiurile costisitoare, totul a mers bine. Dar când și-au părăsit pământul natal, cum au făcut cu toții, mai puțin Dennis, al doilea ca vârstă, au început problemele.

Primul a plecat Timothy. Când încă studia la Trinity College, a simțit îndemnul să predice în colonii. Nu era primul din familie care ajungea să aibă o carieră ca membru al clerului. De fapt, cei din familie care nu lucrau la fermă s-au orientat spre Biserică, drept sau marină. Așa că Timothy a ajuns în Africa de Sud unde a construit cu propriile mâini prima biserică dintr-un loc îndepărtat, cu un nume imposibil de pronunțat.

Între timp bunicul, tatăl lui, a murit, iar familia ajunsese într-un impas. Timothy a trebuit să se întoarcă la Meath, să pună în ordine afacerile familiei astfel încât Dennis și William să se ocupe de fermă în timp ce Joseph, cel mai tânăr, să meargă la școală și apoi la Universitate.

În privința lui Rory, cel de-al patrulea fiu, Timothy n-a avut ce face. De fiecare dată când generațiile următoare întrebau: „Și ce s-a întâmplat cu Rory?”, răspunsul era întotdeauna același: „Oh, Rory era sălbatic. Nimeni nu putea să facă nimic pentru el.”

Și dacă Timothy, dragul și bunul meu unchi Timothy, nu putea face nimic pentru Rory, înseamnă că era într-adevăr sălbatic.

Anii au trecut și Joseph, cel mai tânăr, tatăl meu, și-a terminat studiile și și-a urmat fratele mai mare în cariera clericală. Amândoi au hotărât ca de această dată să ajungă în Australia de Vest. Auziseră despre viața ușuratică pe care o duceau căutătorii de aur și aleseseră această destinație, hotărâți să salveze sufletele a trei mii de mineri care lucrau la Hannan.

Au ajuns în Australia în 1900, la timp să înmormânteze o bună parte dintre mineri, mai preocupați să moară de ciumă bubonică și de febră tifoidă decât să caute aur.

Patru ani mai târziu, tata s-a căsătorit cu mama și după trei ani m-am născut eu, a doua dintr-un șir de cinci fete.

Cu două luni mai devreme, lui William Montgomery, rămas în Irlanda și căsătorit cu o verișoară, i s-a născut o fiică, botezată Laura.

Așa începe povestea Laurei.

Numele ei era un alt exemplu de aroganță de care dădea dovadă familia Montgomery. În acele timpuri, numele acesta nu se dădea

decât servitorilor sau vacii favorite de la o fermă. Dar în familia noastră, la fiecare generație exista o fată numită Laura. Motivul era că, în urmă cu multă vreme, un membru al familiei noastre se căsătorise cu o italiancă foarte frumoasă și bogată pe nume Laura. În onoarea acesteia se dădea numele de Laura unei fete din fiecare generație.

În același an, tatăl meu a primit parohia de la Pepper Tree Bay, o așezare cu oameni care avuseseră norocul să adune suficienți bani care să le permită să se retragă pe malurile însorite ale unui râu cu vărsare în Oceanul Indian. Aici am locuit liniștiți și fericiți într-o societate care era replica societății engleze. Totul se făcea în Pepper Tree Bay așa cum bunicii englezi îi învățaseră pe coloniști. Nimic nu era diferit, în afară de accent și de climă.

În Irlanda, Laura creștea și înflorea, dar, din nefericire, nu se putea spune același lucru despre părinții ei.

Dennis și William, frații rămași în Irlanda, nu erau de acord în nici o privință și cu atât mai puțin în privința modului în care trebuie administrată o fermă. Așa că banii de la Magillicuddy se irosiseră în experiențe sortite eșecului.

Auzind, de la Timothy și de la Joseph că în Australia se câștigă bine, William se hotărâse că e timpul să plece și el. Așa că în 1911 a ajuns și el în Australia cu frumoasa lui soție, fiica de patru ani, Laura și cu micuța Sylvia.

Astfel familia se despărțise. Doi dintre frați rămăseseră în Irlanda, și trei ajunseseră în Australia. În privința urmașilor, era fiul lui Dennis, în Irlanda și șapte fete în Australia: cele cinci fiice ale reverendului Joseph Montgomery și cele două ale lui William.

Dintre aceștia, Laura, care moștenise frumusețea și inteligența familiei, era sortită să sufere cel mai mult din cauza acestei separări.

Laura și cu mine țineam foarte mult la unchiul nostru Tim. Poate și din cauză că el ținea la noi mai mult decât restul familiei.

Îmi amintesc o întâmplare de când aveam șase sau șapte ani.

Cei trei frați stăteau de vorbă în salon. Mătușa Sheilagh era și ea de față, ca și mama. Bărbații glumeau, pentru că-mi amintesc zâmbetul de pe figura frumoasă a mătușii. Și mama era frumoasă, avea ochi albaștri expresivi. Se uita întotdeauna cu uimire la cei trei frați. Nu era irlandeză și, cu toate că nu-i înțelegea, ținea foarte mult la ei.

Laura, un copil cu ochi albaștri extraordinari, apăruse în salon în același timp cu mine, care veneam din direcția opusă. Rămăsesem amândouă cu ochii la cei trei frați.

Erau toți înalți, frumoși și vocile lor răsunau cu accentul specific irlandez. Aveau cam aceeași înălțime. Tata și unchiul Tim purtau hainele negre, preotești. Tata era tânăr, atrăgător, cu părul negru ca de abanos, iar părul unchiului era alb ca zăpada. Tatăl Laurei, unchiul William, era între ei ca vârstă și avea părul negru, la fel ca tata. Expresia lui era șireată, nu pentru că n-ar fi fost un bărbat bun la suflet, dar voia să-i țină pe cei doi frați cu picioarele pe pământ.

Văzându-ne, unchiul ne chemase la el, întinzându-ne fiecareia câte o mână. Ne privise pe amândouă zâmbind.

– Căutați în buzunare, ne spusese.

Fiecare căutase în câte un buzunar, de unde scosesem câte o ciocolată.

Nu eram surprinse, pentru că așa făcea de fiecare dată. De câte ori venea la noi avea cinci batoane de ciocolată în cinci buzunare diferite. Surorile mele Denney și Gerry erau prea mici, altfel ar fi fost șapte ciocolate în șapte buzunare.

Apoi ne spusese:

– Veniți să le mâncați afară, să nu puneți degetele murdare pe perdele. Ce s-ar întâmpla în acest caz cu bietul unchi Tim?

Afară ne zâmbise:

– Faceți câteva exerciții înainte de ciocolată, altfel vă veți îngrașa și nu veți mai ajunge niște doamne frumoase.

Pusesem ciocolatele pe pervaz și alergasem până la poartă. Singurul lucru diferit în această zi era că Laura se împiedicase și își făcuse o rană la genunchi.

Începuse să plângă imediat. Unchiul o ridicase în brațe, dar își adusese aminte și de mine și mă luase de mână. Ne dusesse pe amândouă la un copac din mijlocul curții. Acolo ne arătase o cicatrice pe scoarța copacului.

– Vedeți, spusese el, o dată i s-a întâmplat același lucru și copacului. Când a fost tânăr, a căzut și s-a lovit. Cineva l-a ridicat și n-a mai rămas decât o cicatrice.

Laura încă suspina.

– Pe copac nu-l mai doare, continuase unchiul Tim, clătinând din cap. Cicatricea a rămas să ne amintească despre ce i s-a întâmplat. Dar nu-l mai doare. Timpul l-a vindecat. El vindecă totul. Va vindeca și genunchiul Laurei, adăugase el.

– O să-mi rămână o cicatrice? întrebase Laura, încă neîncrezătoare.

– Să sperăm că da, răspunsese el. E întotdeauna plăcut să poți dovedi că te-ai întâlnit cu dezastrul.

Ochii lui erau veseli, așa că râsesem cu el.

– Timpul vindecă întotdeauna. Să nu uitați. . .

Unchiul Tim spunea întotdeauna astfel de lucruri. De aceea știam că va avea întotdeauna grijă de noi. Contam pe el să aibă grijă de noi.

Laura avea opt ani când a întâlnit prima iubire. Poveștile de dragoste vor fi întotdeauna pietrele de hotar pentru ea, dar nimeni nu a fost cu adevărat în inima ei în afară de Danny, vărul nostru, fiul unchiului Dennis. Dar Danny va veni mult mai târziu.

Era în timpul războiului, când tata plecase cu trupele, iar noi fuseserăm trimise la un internat în apropiere de capitală. Eram Vicky, care e mai mare decât mine, eu, Mary, următoarea soră și Laura. Sora ei, Sylvia, era prea bolnavă să meargă la școală.

Nu era decât un singur băiat la școala în care ajunsesem. Singurul motiv pentru care se afla acolo era că sora lui mai mare învăța acolo și părinții lor erau foarte bogați.

În școală nu era nimeni mai mare de doisprezece ani, dar singurul băiat, Basil Forsyte, se îndrăgostise de Laura. Când un băiat de opt ani se îndrăgostește de o fată de opt ani, o urmărește peste tot. O așteaptă când trece pe coridor spre baie și-i pune picături de acid în păr. Sau când o vede alergând spre prietenele ei întinde piciorul, punându-i piedică. În clasă, când trece pe lângă banca ei, varsă ca din greșală cerneală peste caietul ei de teme. Ceea ce contează e că nu face aceste lucruri decât ei, semn clar că înseamnă ceva pentru el.

Laura era mulțumită de acest lucru. Cu toate că avea tot ce-și dorea, că era frumoasă și admirată, verișoara mea era o persoană singuratică. Sufletul ei era plin de emoții pe care nimeni în afara mea nu le înțelegea. Într-un fel, chiar dacă nu-l iubea pe Basil, era foarte satisfăcută de faptul că un membru al sexului opus ținea la ea. O făcea mai fericită decât orice, cu excepția faptului că unchiul Tim o iubea foarte mult.

Bărbații au fost întotdeauna slăbiciunea Laurei. Era încântată când se știa iubită, ochii îi străluceau, mergea dreaptă și sigură pe ea. Dar nu le răspundea la sentimente. Tuturor în afara lui Danny, bărbatul căruia i-a dăruit inima.

Așa că Laura era foarte mulțumită de viața la internat.

Până la moartea unchiului Tim.

Mama venise să ne ia de la școală într-o după-amiază.

Vorbise cu directoarea înainte de venirea noastră, iar când intrasem am putut vedea că plânse. Avea lacrimi pe obraz, iar privirea ei era tristă. Cred că-l iubise foarte mult.

Încercase să ne spună cu blândețe. Nu trebuia să-și aleagă cuvintele, pentru că suferința vorbea pentru ea.

– Dragele mele, spusese ea, unchiul Tim... s-a dus... a murit. Era atât de bun... cred că Dumnezeu l-a luat pentru că... pentru că avea nevoie de el...

Gândea cu voce tare și, într-un fel, cred că era cel mai bun mod de a ne spune.

Laura și cu mine nu spusese nimic, dar Vicky începuse să plângă. Mary întrebase:

– Unde s-a dus?

– La Dumnezeu, repetase mama, privindu-și mâinile.

Apoi directoarea venise să ne spună că bagajele noastre erau pregătite. Pe drumul spre Pepper Tree Bay, nimeni nu spusese nici un cuvânt.

Acasă, mama ne spusese să ne schimbăm hainele și să ieșim la joacă. Tata era în birou, stând de vorbă cu unchiul William, iar mătușa Sheilagh stătea în salon, albă ca varul.

Unchiul Tim avusese un atac de cord în timpul unei predici. Toată lumea care îl cunoscuse era îndurerată.

În zilele următoare, Laura nu spusese nimic, ca și mine. Unchiul Tim ne părăsise. Era ceva care nu putea fi acceptat. Într-o zi, foarte curând, ne vom trezi din acest vis îngrozitor, care ne zguduise din temelii viața.

Într-o zi, o săptămână sau două mai târziu, căutam împreună cu Laura niște cărți, pe biroul la care lucrase tata cu o oră în urmă. Într-un colț era o servietă de piele. Laura se aplecase asupra ei, citind literele aurii: T. M.

– E a unchiului Tim... spusese ea.

Deodată, figura i se întunecase și izbucnise în plâns, fugind din cameră.

La ora ceaiului, nimeni n-o putea găsi. Mătușa Sheilagh trimisese pe cineva să întrebe dacă nu e la noi, în același timp cu mama, care trimisese pe cineva să întrebe dacă n-a ajuns acasă.

Abia la nouă seara o găsiseră. Se băgase în pat, acoperindu-se cu pătura. Când o găsiseră adormise deja, iar perna era udă de lacrimi.

Capitolul 2

După plecarea familiei Laurei spre zonele miniere, unul dintre cele mai plăcute momente era acela în care primeam o scrisoare de la mătușa Sheilagh. Aceste scrisori erau ca ea de plăcute, iar mama spunea că, de fiecare dată când citea o scrisoare parcă o vedea pe mătușa și-i auzea vocea blândă.

În scrisori ne povestea despre petrecerile care aveau loc acolo și fiecare se termina cu obișnuita remarcă despre Laura, spunând că e la fel de dificilă ca întotdeauna. Despre Sylvia ne spunea că arată ca un înger. La sfârșitul anului se întorceau în casa lor de la Pepper Tree Bay pentru a petrece lunga vară australiană.

Desigur, întoarcerea lui William Montgomery era de fiecare dată un eveniment așteptat. Mai întâi mama făcea curățenie, apoi lua provizii pentru toată familia. Țineam la Laura și la Sylvia, dar îi iubeam și pe părinții lor. Unchiul William obișnuia să stea de vorbă cu tata, iar mătușa umplea casa cu râsul ei vesel, ca de clopoțel.

Laura era o persoană ciudată. Disprețuia femeile din oraș care ajunseseră într-o anumită poziție socială datorită banilor soțului, dar nu putea să îndure compania celor care nu aveau bani sau pământuri.

Ca o regulă de familie, nici una dintre casele membrilor familiei Montgomery nu era încuiată. Cel puțin la noi, dacă vedea o cheie în ușă, tata izbucnea:

– Pentru numele lui Dumnezeu, spunea el, ce poate fi în casa unui biet preot pe care să vrea cineva să-l fure?

Îmi aduc aminte că într-o zi fusesem cu Laura și cu Vicky la fiica unui alt preot. Când mama trimisese un taxi pentru noi, soția preotului spusese că merge să facă niște cumpărături și începuse să încuie cu mare grijă toate ușile și ferestrele. Laura o privise cu atenție.

– De ce faceți asta? întrebuse ea.

– Ca să nu intre cineva să fure.

– Dar de ce ar vrea cineva să fure?

– Nu poți să știi niciodată. E mai bine să fii grijuliu.

Când rămăsesem singure în mașină, Laura căzuse pe gânduri.

– Cine ar vrea să-i fure lucrurile? izbucnise ea într-un târziu. Nimeni în Pepper Tree Bay nu fură. Și chiar dacă ar face-o, de ce să intre tocmai în casa ei?

– Presupun că ține foarte mult la lucrurile ei, spusese Vicky.

– Nu cred, răspunsese Laura. Nu, e vorba despre locul de unde vine ea. Cred că acolo sunt hoți și de aceea închide și aici ușile.

Cu o expresie plină de dispreț, ridicase din umeri.

– Ești snoabă, observasem eu, gândindu-mă că, datorită faptului că eram fiică de preot, trebuie să arăt mai mult respect pentru gazda noastră.

Mă privise uimită.

– Chiar dacă aș avea lucruri mai valoroase, nu mi-aș încuia casa.

Era o dovadă de aroganță din partea ei, dar eram prea mică să cunosc acest cuvânt ca să-i pot replica. De fapt, eram puțin speriată de disprețul pe care îl avea pentru restul lumii. Eu mă duceam în

fiecare duminică la biserică și știam aproape pe de rost predicile. Știam că Iisus era umil și că e un păcat să-i disprețuiești pe ceilalți. Pe de altă parte, o invidiam că nu fusese crescută în biserică, așa ca mine și că putea să vorbească orice dorea fără teamă.

Aveam doisprezece ani când Danny a venit în Pepper Tree Bay.

Unchiul William plecase în Irlanda să vadă cum stau lucrurile cu afacerile familiei. Fragmente nelinistitoare de conversație se puteau auzi din când în când din biroul tatei. Se părea că lucrurile nu mergeau deloc bine la Magillicuddy. Era ceva serios pentru că, în ciuda faptului că tata vorbea de față cu noi despre unchiul Dennis, despre dragostea lui pentru cursele de cai și pentru băutură, când vorbea despre unchiul Rory cobora vocea și ne trimitea să așteptăm afară.

Așa că unchiul William plecase să vadă ce se poate face și se întorsese după șase luni. Nu mai spusese nimic despre unchiul Dennis sau despre unchiul Rory, pentru că toată lumea era preocupată de sosirea lui Danny.

Danny, care avea atunci paisprezece ani, era o adevărată apariție. Purta un costum negru și o pălărie și nimeni în Pepper Tree Bay nu se mai îmbrăcase așa.

Toată familia era prezentă, dornică să-i vadă pe unchiul William și pe vărul Danny. Mătușa Sheilagh se străduise să ne îmbrace în cele mai bune haine și apoi să ne supravegheze să nu ne murdărim. După apariția lui Danny, nu mai era nevoie să mai facă nimic pentru că toate eram ca vrăjite. Nu era vorba numai de hainele lui, ci și de felul în care arăta și în care spunea: „Oh, într-adevăr!”. Nimeni în Australia nu mai folosea această expresie și

oricum, trebuie să fii englez sau irlandez ca să poți pronunța corect. Era atât de diferit de noi încât ne redusese la tăcere. Era o realizare și el nici măcar nu știa ce reușise să facă sau nu-i păsa. Aerul lui era unul de indiferență politicoasă, iar figura lui palidă era atât de frumoasă încât îți era imposibil să nu-l iubești.

Laura îl cunoscuse în Irlanda, când era doar o copilă, dar în Australia s-a născut marea ei dragoste pentru el. Fusesse singura care nu spusese nimic, ci doar îl privise încruntată câteva clipe, apoi se retrăsese în umbră.

– Cum se simte Sylvia? Întrebase unchiul William după ce o sărutase de două ori pe mătușa Sheilagh.

– N-am luat-o cu noi, era prea cald și prea obositor. E acasă, vă așteaptă pe verandă.

Urcasem cu toții în trei mașini. Danny stătea în spate, într-una dintre mașini, între Vicky și mine. Laura stătea în față și nici măcar o singură dată n-a întors capul spre noi. Așa mi-am dat seama că simțea ceva pentru Danny. Dacă n-ar fi fost așa, ne-ar fi bătut la cap tot drumul.

Din când în când îi spuneam câte ceva sau îi arătam pe fereastră un loc anume, iar el răspundea:

– Oh, într-adevăr!

Era atât de politicos dar, în același timp, atât de intimidant, încât, după ceva timp am renunțat, mulțumindu-ne să-l privim în tăcere. Era atât de frumos!

Toată lumea mersese, desigur, să ia ceaiul la familia William Montgomery. Când mașinile au oprit în fața casei, pe un scaun pe verandă aștepta Sylvia, fragilă ca o păpușă de porțelan și frumoasă ca o zână din povești.

Danny coborâse din mașină și îndreptându-se spre ea își luase pălăria de pe cap și-i întinsese mâna. Privindu-se cu atenție, cei doi își zâmbiseră.

Atunci a început tragedia din viața Laurei. În acea clipă, viața ei a luat o întorsătură, nerevenind niciodată la normal. N-a iubit niciodată pe nimeni altcineva decât pe Danny, dar trebuia să renunțe la el pentru Sylvia, pentru că Sylvia era fragilă și putea să moară în curând.

Ce era ușor de înțeles la Danny era pasiunea pentru prăjituri și salată de fructe. În clipa în care se aduseseră dulciurile, încetase să-i mai zâmbească Sylviei și preferase să mănânce din picioare.

Laura adoptase o atitudine ofensivă. Cu toții ne dădeam seama că, dacă voiam să-l criticăm pe Danny, trebuia să trecem mai întâi peste cadavrul Laurei. Dar nimeni nu voia să-l critice pentru că eram cu toții foarte mândri de el, de accentul deosebit, de felul în care își ținea capul, de indiferența lui politicoasă.

Ne temeam de cum va fi primit la școală, mai ales că tata insistase să-l ducă la ore îmbrăcat în costum și cu pălăria lui ciudată. Toată ziua îl așteptasem cu emoție, dar la întoarcere era neschimbat și la fel de indiferent.

După ce-i tăiașe o bucată mare de prăjitură, mama ne spusese să-l ducem în grădină, unde mai erau câteva fructe, struguri și curmale.

Eram încântate să-l ducem în grădină, dar ne temeam că Oliver, nesuferitul băiat al paznicului, va fi și el acolo, cu picioarele goale și pantalonii ruși. Desigur că era acolo, pândind printre gard. Danny nu avea pălăria pe cap, dar era îmbrăcat în costum și părul lui deschis la culoare îi cădea pe un ochi într-un mod pur și simplu nepermis în Australia.

La auzul exclamației de uimire a lui Oliver, îl certasem:

- Dispari, spusese, nu ești dorit aici.
- Obligă-mă, dacă poți.

Ridicând din umeri, îl privisem pe Danny:

– Nu-l băga în seamă.

– De ce nu? întrebasese el surprins. E ceva în neregulă cu el?

– Nu caută decât ceartă.

Danny îl privise cu atenție pe Oliver.

– Oh, într-adevăr! exclamase el.

Mă așteptam ca Oliver să facă un gest neplăcut.

– Vino pe gard, spusese el cu aroganță. Aici sunt curmale mai bune. Asta dacă ai curajul să urci.

– Oh, minunat! exclamase Danny, urcând imediat pe gard, fără să țină seama de hainele în care era îmbrăcat.

– La naiba! strigase Oliver, n-ai cum să urci îmbrăcat în hainele alea.

– Cred că mă descurc, răspunsese Danny, ridicând poalele hainei.

– Dă-o jos, e prea cald oricum, propusese Oliver.

– E o idee bună, zâmbise vărul nostru, scoțându-și haina și aruncând-o pe stratul de salată.

Băieții dispăruseră din raza noastră vizuală. Cu toate că-i așteptasem destul de mult, nu apăruseră. După ce mâncasem niște struguri, hotărâsem să ne îndreptăm spre casă și să-i mărturisim mamei că-l pierdusem pe vărul nostru. Ea reacționase destul de violent. Cred că ținea la Oliver, dar nu era deloc mulțumită de manierele acestuia. Laura fusese cea care îi găsisese pe cei doi într-un târziu, jucându-se în preajma unui arbore de cauciuc.

Laura și Oliver nu se suportau, așa că ea privise în altă parte, iar el scuiase la picioarele ei. În timp ce ea îi cerea lui Danny să vină acasă pentru că „ceaiul este gata”, Oliver arunca spre picioarele ei cu niște pietricele.

Din fericire, Danny era un băiat foarte îndatoritor. Răspunsul lui fusese simplu:

- Ah, minunat! Vin imediat.
- Sper să ne mai vedem, spusese Oliver, urmărindu-l plin de curiozitate cu ochii lui căprui.
- Și eu sper, răspunsese Danny. Ai idee unde mi-am pus afurisita aia de haină?
- Acolo, zâmbise Oliver, arătând spre stratul de salată. Sper că nu trebuie să mănânci cu haina pe tine?
- Nu știi, tu ce crezi? o întrebuse Danny politicoș pe Laura.
- Trebuie să-ți iei haina. Nu poți pleca așa. Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Uite ce-ai făcut cu pantalonii! I-ai rupt.
- Da, știu, răspunsese Danny cu indiferență. Bine, cred că e cazul să-mi iau haina. Ne mai vedem, adăugase el, întorcându-se spre Oliver.
- E posibil, dăduse din cap acesta.

Ceea ce era interesant în ceea ce privește relația dintre Danny și Oliver, atât de scurtă cât a fost, era că Danny ar fi trebuit să fie respins de băieții din Australia și cu atât mai mult de Oliver, ca fiind reprezentantul a ceea ce urau mai mult. Cu toate acestea, datorită unor motive necunoscute, Oliver l-a acceptat. Poate și din cauză că ne era teamă tuturor pentru Danny și mai ales Laurei. Cred că Oliver era conștient de faptul că Laura era pregătită să facă orice să-l apere și acest lucru îl amuza. Desigur, nimic nu-l intimidă și nici nu-l va intimidă vreodată pe Oliver Harding.

A doua zi, mama îi făcuse rost lui Danny de un nou costum, asemănător cu cele purtate de băieții de la școală. Pălăria nu apărea nici ea decât la biserică, duminică. Acolo, cu toate că toată lumea o privea, nimeni nu spunea nimic. Nu știu dacă era vorba de farmecul lui Danny sau de frumusețea lui, dar toată lumea care îl privea, zâmbea cu blândețe.

Mătușa Sheilagh obișnuia să dea petreceri la care era invitată toată lumea bună din Pepper Tree Bay și la care noi, copiii, după

ce eram spălați, îmbrăcați și parfumați, eram prezentați cu mândrie. La una dintre aceste petreceri aflasem în sfârșit ce lucru demn de rușine făcea unchiul Rory.

Nimeni din familia Montgomery nu se ocupase cu comerțul, aceasta fiind considerată o meserie de neimaginat pentru un Montgomery. Când noi, copiii, aflasem despre faptul că unchiul Rory devenise „problema” familiei, bănuiserăm că se ocupa de comerț. Eram atât de rușinați încât nu vorbeam despre asta nici între noi.

Auzind numele lui Rory rostit de unul dintre invitați, care îl cunoștea, ne apropiasem să tragem cu urechea.

– Aproape a terminat, spusese tata. Mă mir și eu, ca și întreaga națiune irlandeză, cum de i-a venit o astfel de idee.

– Va deveni ceva mai disciplinat, răspunsese unchiul William.

– Poate, oftase tata. Ce afacere neplăcută!

Pentru noi, cuvântul „afacere” însemna clar „comerț” și cele mai mari temeri ale noastre se adeveriseră: unchiul Rory se ocupa de comerț.

Rușinați, plecasem capetele. Știam că părinții noștri vorbeau între ei fără probleme despre aceste lucruri, dar eram foarte nemulțumiți că spusese ră acest lucru vecinilor și prietenilor noștri australieni. Când mama și mătușa Sheilagh veniseră să vadă ce facem, întrebasesm, foarte supărată:

– De ce le-ați spus despre unchiul Rory?

– Ei, sst, răspunsese mătușa. Toată lumea știe despre el. E un scandal de la un capăt la altul al Irlandei.

– Bine, dar în comerț? mă plânsesem eu.

– În comerț? mă privise ea uimită. Dragii mei, unchiul vostru a făcut lucruri teribile, iar acesta e chiar scandalos, dar n-a ajuns până acolo. Nică măcar unchiul Rory nu putea face așa ceva.

– Păi, ce a făcut? întrebuse Laura. A ajuns la închisoare?

Mătușa o privise râzând pe mama, apoi îi dăduse Laurei părul de pe față.

– Întrebă-l pe unchiul Joe. Nu e la fel de rău ca și cum ar fi intrat în comerț, dar e mult mai rău decât dacă ar fi ajuns la închisoare.

Numai că între timp ajunsesese în cameră unchiul William, iar mătușa Sheilagh le povestise despre îngrijorarea noastră.

– A intrat în Corpul Regal de Poliție, dragii mei, ne spusese el.

– Ce e în neregulă cu asta? întrebam. Nu înseamnă că e polițist?

– Nu. Înseamnă că e un trădător. Sau că, mai devreme sau mai târziu, va deveni unul.

Adulții plecaseră să se ocupe de oaspeți și noi rămăseserăm gânditori.

– Cred că e un lucru îngrozitor, spusese Sylvia cu vocea ei copilărească.

Laura dăduse din cap.

– Eu nu cred. Cred că aș prefera să fiu polițist decât să ajung un îngrozitor burete care sugă whisky și împușcă animale nevinovate, ca unchiul Dennis.

În ochii ei albaștri, fixați pe figura lui Danny, se citea sfidarea. Era o insultă, pentru că unchiul Dennis era tatăl lui.

Danny se sprijinea de pervaz, urmărind-o din priviri pe Sylvia. Zâmbetul lui era blând.

– Eu mai degrabă aș intra în comerț decât să fiu oricare dintre ei, spusese el. Cel puțin se pot face destui bani pentru repararea gardului de la Magillicuddy.

Uluți, toți rămăseseră nemișcați. Cred că în acele minute Laura decisese că Danny trebuie urmărit și păzit toată viața. Și că aceasta e vocația ei.

Numai că mai era și Sylvia.

Sylvia avea o problemă la inimă și era destinată să-și trăiască viața ca o invalidă. Familia acceptase că nu se poate face nimic și o trata cu grijă, ca pe un bibelou, încă de când doctorii descoperiseră de ce suferea.

Noi, verișoarele ei, eram destul de sceptice. Dar Laura nu era ca noi. Nu știu dacă o iubea cu adevărat sau era capabilă să înțeleagă tristețea și suferința cuiva care putea muri tânăr. Ea era plină de energie, neastâmpărată și n-ar fi trebuit să se gândească la moarte, dar aceasta era în fiecare zi în fața ochilor ei.

Sylvia era blondă, cu ochi albaștri și foarte fragilă. Aparența ei fragilă se datora palorii, pentru că rareori ieșea la soare și subțiririi nefirești, deoarece ținea un regim alimentar foarte drastic. Orice kilogram în plus era un pericol pentru inima ei bolnavă.

Era o persoană calmă și liniștită, care nu supăra pe nimeni. Uneori mergea cu noi în mici plimbări, după ce mai întâi promisesem că vom avea grijă de ea și că vom merge încet și numai pe teren plat.

În aceste ocazii, o simțeam ca pe o povară care ne încetinea. Când noi, fetele tatei, preot și om cu frica lui Dumnezeu, nu mai rezistam, Laura, de obicei egoistă, neliniștită și aventuroasă, nu se grăbea niciodată. Rămânea întotdeauna lângă Sylvia, potrivindu-și pasul după ea, uneori nemulțumită, dar totdeauna hotărâtă.

Două sau trei săptămâni după venirea lui Danny în Australia, hotărâsem să facem o astfel de excursie. Poate din cauza prezenței lui Danny sau din cauza lui Oliver, care ne necăjea, nu fusesem atente, așa cum ar fi trebuit, la Sylvia. Mergeam și ne certam, vorbeam tare, îi arătam lui Danny locurile noastre preferate sau încercam să-l prindem pe Oliver care-și închipuia că e o piele roșie și ne urmărea din tufișuri, aruncând cu pietre.

Oricare ar fi fost motivul, nu ne dădusem seama că începusem să urcăm dealul. Nu ne făceam probleme pentru ea, pentru că mergeam destul de încet și la fiecare oprire Sylvia se așeza pe marginea drumului.

Ajunși în vârful dealului, fiecare își găsisse ocupație. Danny încerca să întindă o capcană inamicului, iar eu scriam în nisip. Eram vag conștienți că Sylvia se așezase pe marginea drumului, dar nimeni nu era atent la ea. Oliver, cel care se apropiase pe nesimțite, fusese cel care o găsisse. Ea se sprijinea cu spatele de un copac, încercând să-și recapete suflul. Fața deja îi căpătase o culoare albăstruie.

Cu toate că n-avea nici un fel de educație, Oliver știuse instinctiv ce trebuie să facă. Fără să ne atragă atenția, se îndreptase repede spre ea. Când Laura aruncase o privire spre Sylvia, el era în genunchi lângă ea, o sprijinise în poziție șezând și îi masa spatele spunându-i:

– Respiră adânc... încet...

Înspăimântați, ne adunasem în jurul lor, dar nimeni nu avea curajul se interveni. Îl priveam pe Oliver ca pe cineva de la care așteptam o minune.

Încetul cu încetul, culoarea Sylviei revenise la normal. Începuse să respire măsurat, urmărind indicațiile lui Oliver. Părea să-și fi revenit destul de repede, cu toate că era palidă și părea epuizată.

Danny o privea nemișcat, la fel de palid.

– Ce să facem? întrebese Vicky, privindu-ne pe rând.

– Să chemăm un taxi, propusese Mary.

– E prea departe, clătinase eu din cap.

– O s-o ducem noi, spusese Danny.

– N-aveți cum, răspunsese Laura cu un aer disprețuitor. E prea grea pentru voi.

Fără s-o privească, Oliver întinsese mâinile spre Danny, prinzându-și încheietura mâinii stângi cu mâna dreaptă. Nu aveau nevoie de cuvinte, se înțelegeau din priviri. Cei doi băieți își uniseră mâinile, formând un scaun.

– Tu, arătase Oliver cu capul spre Mary, descoperind-o pe drept cuvânt ca fiind singura cu capul pe umeri. Ajut-o să se ridice.

Cu grijă, Mary o ajutasese pe Sylvia să se ridice și să se așeze pe mâinile împreunate ale băieților. Aceasta își pusese câte o mână după gâtul fiecărui băiat și-l privise lung pe Danny.

Acasă plânsesem toate și ne scuzasem în fața părinților noștri, a unchiului și a mătușii. Numai Laura rămăsese tăcută. Stătea într-un fotoliu prea mare pentru ea, privindu-l doar pe Danny. El rămăsese sprijinit de perete, cu ochii acoperiți de o șuviță de păr, părând foarte departe. Oliver plecase acasă.

După acea zi, o tratasem pe Sylvia cu foarte multă grijă. Eram tulburați cu toții pentru că știam cât de aproape fusese de moarte. Eu îmi dădusem seama și că Laura suferise foarte mult și nu doar din cauza Sylviei.

Trei luni după această întâmplare, Danny plecase spre Irlanda. Pentru că era încă vară, familia unchiului William era încă în Pepper Tree Bay, așa că puteam să-mi dau seama ce însemna plecarea lui pentru Laura și pentru Sylvia.

Laura se schimbase. Era neliniștită și foarte des plină de toane. Disprețuia compania noastră și deseori își petrecea timpul la școala de dans sau la cea de călărie. În acea perioadă, cu toate că era încă adolescență, începuse să arate că va deveni o femeie foarte frumoasă.

Sylvia își petrecea timpul pe terasă, visătoare și privind de-a lungul râului. Îi plăcea să citească și începuse să scrie poezii. Își

făcuse de asemenea un jurnal din care trimitea pagini întregi lui Danny. El îi răspundea la scrisori, cu toate că pentru restul familiei nu trimitea nici măcar un rând de sărbători.

Viața socială în Pepper Tree Bay căpătase în acea vară un nou avânt. Erau foarte la modă petrecerile date la bordul unui vas care plutea pe râu, spre deosebire de anii trecuți când încă se purtau petrecerile în grădină.

În ianuarie se zvonise că domnul Maynard-Arnold va organiza o petrecere pe râu la care vor participa cele mai multe din vasele localnicilor și toată lumea spera c-o să primească o invitație. Era o adevărată rușine să nu fii invitat la astfel de ocazii. Unchiul William dorea chiar să cumpere un vas pentru această ocazie. Nu că i-ar fi fost teamă că nu va fi invitat, era prea cunoscut ca să se întâmple așa ceva, ci pentru că părea foarte interesant să deții un vas și avea suficienți bani să-și permită. Până la urmă, cu toate că fusesem împreună cu Laura și cu Vicky să-l ajutăm să aleagă un vas, se răzgândise, pur și simplu pentru că nu găsisese ceva destul de mare. Ca să nu fim dezamăgite, ne anunțase că suntem invitați cu toții pe *Valhill*, vasul familiei Baston.

Nu era ceva de mirare, pentru că membrii familiei Baston aveau o adevărată pasiune pentru familia noastră, în special pentru tata și pentru Vicky.

Ne pregătisem cu toții pentru marea ocazie. În special mama avusese mult de lucru, pentru că se străduise să ne îmbrace în haine care să nu arate ca rochiile aruncate de Laura și Sylvia. În cele din urmă, cu multă muncă și pricepere, reușise. Unchiul William angajase niște mașini care să ne ducă până la vasul care aștepta. Cheiul era plin de femei îmbrăcate elegant și de tineri bronzăți. Vasul pe care fusesem invitați era unul dintre cele mai mari, așa că

în clipa în care se dăduse semnalul de plecare fusese printre primele care plecase, urmat de celelalte mai mici. Părea că un colier de lumini se întindea pe râu.

Sylvia stătea pe un scaun pe punte și privea gânditoare apele întunecate. Dar Laura deja atrăsese atenția unui tânăr. Acesta era de vârsta lui Danny și purta cu mândrie o șapcă de marinar pentru că era rudă apropiată a căpitanului.

Era o adevărată onoare să te observe și Laura se bucura din plin. Își clătina capul cu mândrie ca să observăm cu toții succesul ei. În clipa în care încercasem să mă așez pe un scaun lângă ea, îmi spusese repede:

– Pleacă și nu mai fi așa de obositoare. Nu vezi că stăm de vorbă?

Tânărul părea să fie de acord cu cuvintele ei. Pentru că mă simțeam jignită, îi răspunsesem pe aceleași ton:

– Oricum, cine ar vrea să stea lângă tine...

Mă îndreptasem spre Vicky care se sprijinea de bord.

– Privește-o pe Laura, spusese. E atât de *obișnuită*...

Să fie considerată obișnuită era una dintre cele mai mari insulte pe care puteai să i-o aduci. Vicky nu mă băgase în seamă. Era fascinată de căpitan, care putea să bea ceva dintr-un pahar înalt, să conducă vasul cu o mână și să stea de vorbă cu doi tineri în același timp.

Petrecerea era foarte veselă. Ajunse în portul Attadale, vasele se apropiaseră unele de altele, astfel încât toți invitații puteau să treacă de pe unul pe altul. Laura nu pierduse ocazia să exploreze.

– Am mâncat o bucată de prăjitură pe fiecare vas, se lăudase ea. Știu unde sunt toate toaletele și care sunt mai bune.

Desigur că această afirmație era șocantă, așa că-l privisem pe însoțitorul ei să vadă ce părere avea despre asta. Numai că și el părea foarte încântat.

Cu toate acestea, Laura juca doar un rol. Frumusețea și noutatea peisajului o făceau să fie euforică, dar nu era decât o fațadă. Vorbea prea tare și chicotea până când mătușa Sheilagh o auzise.

– Laura! strigase ea. Nu vorbi atât de tare. Chiar trebuie să atragi atenția asupra ta?

Până și mie îmi păruse rău de Laura. O adoram pe mătușa Sheilagh, cu zâmbetul ei blând și hainele atât de elegante, dar nu puteam înțelege de ce trebuia să-i facă observație Laurei, tare și în public.

Un nor întunecat acoperise fața Laurei. Dacă avusese câteva clipe în care fusese fericită, acum nu mai era.

– Nu vorbesc tare, răspunsese ea posomorâtă.

– Ba da. De ce nu poți să stai liniștită, ca Sylvia? Sunt sigură că și tânărul tău prieten ar dori același lucru, adăugase mama ei, privindu-l pe băiat cu un zâmbet fermecător. Nu-i așa?

Neavând decât paisprezece ani, băiatul nu era prea priceput în astfel de situații.

– Oh, nu prea știu, mormăise el. Cred c-ar fi mai bine să mă duc să văd dacă tata nu are nevoie de mine. Vă rog să mă scuzați.

Laura își privise mama cu amărăciune. Fusese făcută de râs, iar cea mai mare ironie era că mătușa Sheilagh nu era conștientă de ceea ce făcuse. Întorcându-ne spatele, se așezase pe un scaun, cu capul sprijinit pe brațe și rămăsese așa tot restul timpului.

Nici Vicky, Mary sau eu nu mai putusem să mai scoatem ceva de la cele două surori. Stăteau cu spatele una la cealaltă, visătoare și cufundate în gânduri.

Știam că nu la tânărul cunoscut pe vas visa Laura, dar Sylvia nu puteam ști la ce se gândea. Poate la jurnalul ei sau la scrisorile lui Danny.

La puțin timp după această întâmplare, Laura se îmbarcase pentru Irlanda.

Primisem o scrisoare în care eram anunțați că unchiul Dennis, tatăl lui Danny, murise. După două luni aflasem că și unchiul Rory murise în Canada, unde se alăturase corpului de polițiști călare.

– Unul în Irlanda, unul în Australia și unul în Canada, spusese unchiul William.

Trei dintre frați muriseră și nici unul dintre frații Montgomery nu mai era pe pământul natal.

Cu toate că nu-i vorbiseră niciodată de bine pe frații lor, în ochii tatei și ai unchiului William erau lacrimi.

Pentru o vreme se discutase că amândouă familiile își vor face bagajele și vor pleca la Magillicuddy, dar această discuție n-avea nici un rost. Moșia era acum moștenirea lui Danny și noi oricum n-aveam bani pentru drum. Nici tata nu se simțea prea bine și n-ar fi putut suporta un drum atât de lung.

Așa că unchiul William plecase în Irlanda, în special ca să vadă cum stau lucrurile cu Danny, care avea acum șaisprezece ani și să vadă cât mai trebuie să investească în moșie. O luase și pe Laura cu el, iar Sylvia și mătușa Sheilagh rămăseseră în Pepper Tree Bay.

Nimeni nu se îndoia că unchiul intenționa să ia în stăpânire Magillicuddy și pe Danny și să pregătească totul pentru întoarcerea familiei.

Capitolul 3

După șase luni, unchiul William se întorsese în Pepper Tree Bay, lăsând-o pe Laura în Irlanda.

Multe discuții avuseseră loc în birou despre problemele familiei și de această dată copiii erau lăsați afară. Nu reușisem decât să prindem frânturi de conversație, când tata sau unchiul William vorbeau prea tare din obișnuință sau când uitau ușa deschisă.

Tata arăta din ce în ce mai rău în ultima perioadă, iar mama ne explicase că n-avea nici o legătură cu problemele familiei, ci cu inima lui bolnavă.

— E bolnav de inimă, mamă? o întrebasesm eu, aducându-mi aminte că unchiul Tim făcuse un atac de cord și murise tocmai când noi, nepoatele lui, aveam mai mare nevoie de el.

— Nu, are doar niște dureri, răspunsese ea.

Știam că avea de-a face cu munca înverșunată de-a lungul vieții și cu faptul că, deși tuna și fulgera împotriva Irlandei, se simțea un străin în Australia.

Se simțea dezrădăcinat. Unchiul Tim l-ar fi putut ajuta, dar murise prea curând. Noi, copiii, ajunsesem să semănăm foarte mult cu australienii, așa cum constatase și unchiul William când se întorsese:

– Mulțumesc lui Dumnezeu c-am lăsat-o pe Laura în Irlanda. Ce voci au copiii, Joe! Trebuie să faci ceva. Parcă sunt sălbatici!

De fapt, unchiul era îngrijorat de alte probleme.

– Trebuie să vindem casa din oraș, îl auzisem spunându-i tatei. Sheilagh va trebui să-și schimbe stilul de viață pentru o perioadă. Am nevoie de capital. La anul, piața va fi din nou profitabilă. E mult aur în Coolgardie.

După vinderea casei, familia lui se mutase în apropierea minelor și nu i-am mai văzut o bună bucată de vreme.

Apoi a murit tata.

Ni-l imaginam pe unchiul William spunând:

– Încă unul pierdut în Australia!

Când venise la înmormântarea tatei, nu avusese cum să ne ajute. Pierduse toți banii.

– O să te descurci, Helen, îi spusese mamei. Ești o luptătoare. Nu pot să-ți dau decât binecuvântarea mea.

Apoi îi povestise că mătușa Sheilagh era nevoită să-și vândă bijuteriile.

– Oh, nu! Nu perlele... sau colierul de smaralde... exclamase mama fără să-i vină să creadă.

– Dacă nu crește prețul aurului, va fi nevoită s-o facă.

– Dar spuneai că e destul aur în acele mine...

– Este, dar costă foarte mult extragerea lui.

Era epuizat, încercănat și aproape de lacrimi.

– Și Magillicuddy?

– N-au vrut banii mei când aș fi putut să-i ajut. Mulligan, administratorul, și nenorociții aceia de avocați! Le era teamă că voi avea pretenții asupra moșiei și că i-o voi lua lui Danny! Dacă m-ar fi

consultat în privința educației lui Danny sau a grajdurilor de la Magillicuddy, i-aș fi putut ajuta. Atunci aveam bani. Dar nu! Se simțeau prea importanți! Încheiase el cu amărăciune.

– Și Laura? întrebasese mama.

– Va trebui să se întoarcă. Nu-mi mai permit s-o țin acolo, când abia am ce pune pe masă.

Unchiul se întorsese la câmpurile aurifiere, iar mama ne luase pe toate cinci în apropierea orașului unde reușea să câștige bani pentru pâinea de zi cu zi muncind ca asistentă medicală și închiriind una, două camere din casa veche care devenise căminul nostru.

O dată sau de două ori, mătușa Sheilagh venise în oraș, dar eram prea ocupate cu propriile probleme ca să face ceva pentru ea. Încă mai avea perlele și colierul.

Laura se întorsese din Irlanda și vreme de un an fusesem colege de clasă. Locuia la internat și mie îmi revenea datoria s-o hrănesc, aducându-i de acasă ce rămânea de la noi. Nu rămânea prea mult în acele zile și nu prea credea că n-am să-i aduc mere și prăjituri. Imaginea ei despre sărăcie era alta. Acum nu mai aveau decât o casă și n-aveau mașină. Mătușa Sheilagh nu mai cumpăra haine noi pentru toată lumea la schimbarea anotimpurilor, dar încă purta perlele și masa era încărcată cu mâncare bună. Pur și simplu nu înțelegeau că a noastră era aproape goală. Iar mama, niciodată în viața ei, nu purtase perle.

Când se întorsese din Irlanda, la șaisprezece ani, Laura nu era numai mai înaltă, ci și mult mai frumoasă. Climatul nordic îi albise tenul, iar șederea în Irlanda îi cizelase accentul. Avea o voce profundă, melodioasă, la fel de atrăgătoare ca părul negru, lucios. Figura ei era perfectă, iar ochii de un albastru profund erau cu adevărat fermecători când râdea.

Nu putea suporta să audă ceva trist, pentru că plângea foarte repede.

Odată, profesoara o chemase în fața clasei să citească un fragment din „Ultima expediție a lui Scott la Polul Sud”. Când ajunsese la pasajul în care căpitanul Oates ieșise în zăpadă, se opri.

– Continuă, îi spusese profesoara. De ce te-ai oprit, Laura? E cea mai frumoasă parte a poveștii.

Laura deschisese gura, dar o închisese fără să spună nimic.

– S-a întâmplat ceva, Laura?

– Sunt răcită și mă doare gâtul.

– Biata copilă! Ar fi trebuit să spui mai devreme. Pauline Dulvertin, continuă tu. Laura, poți să te duci să bei niște apă.

Știam că Laura se opriese pentru că i-ar fi venit să plângă. Era o mare rușine pentru o fată de șaisprezece ani să plângă în fața clasei.

Nu era foarte populară printre celelalte fete, pentru că era agresivă și nu tolera greșelile. De fapt, celelalte o respingeau pentru că era diferită de ele. Era o nou-venită în școală, era mult mai educată decât ele, iar vocea ei deosebită o făcea remarcată. Fetele erau întotdeauna adunate în grupuri, pe când Laura era prin excelență o individualistă.

Pentru că se simțea respinsă se hotărâse să treacă toate examenele cu note maxime și, în ciuda împotrivirii profesoarelor, făcuse doi ani într-unul, trecând examenele cu ușurință. Când noi mai aveam un an de studiu, ea terminase deja școala.

Eram sigură că dispunea de armele necesare pentru a câștiga toate luptele în care se implica. Singura problemă era cea sentimentală. În următorii șase ani reușise în tot ce-și propusese, cu excepția dragostei pentru Danny. În această problemă nu putea lupta, pentru că fragilitatea Sylviei era dezarmantă.

Laura nu s-a abătut niciodată de la sentimentele ei de dragoste pentru Danny. Nu recunoștea în fața nimănui, dar se gândea tot

timpul la el, la figura lui frumoasă, la aerul lui îndepărtat și indiferent. Pentru că n-avea mare grijă cu lucrurile ei și pentru a găsi ceva răscolea totul, aflasem că avea zeci de fotografii ale lui. Danny în fața fermei, la grajduri, când pleca la vânătoare, stând jos, în picioare sau în alte ipostaze.

Și Sylvia avea poze cu el, două poze înrămate care erau tot timpul pe biroul ei. În casa lor, toată lumea îl considera pe Danny proprietatea Sylviei. Orice scrisoare care sosea de la Magillicuddy îi era adresată ei. Mă îndoiam că Danny îi scria și Laurei.

După terminarea școlii, Laura se înscriesese la Universitate și venise să stea la noi, la „Numărul 25”, cum îi spuneam casei noastre. Numai că n-a durat prea mult. În ceea ce privea Universitatea, ea nu suporta să se plictisească și cursurile o plictiseau de moarte.

– Nu se mai opresc, exclama ea, copleșită de disperare. Totul poate fi citit în cărți, dacă ne-ar lăsa s-o facem. Ne vorbesc printre dinți, cu privirea pierdută, de parcă nici n-am fi de față. Nu pot să ascult. Încep să mă gândesc la altceva și apoi trebuie să învăț singură.

– Nu-ți face nici un rău acest lucru, îi răspundea mama, care simțea că e de datoria ei s-o țină cu picioarele pe pământ. Ai trecut examenele cu note bune.

– Da, dar toate orele de stat nemișcată! Îți spun, mătușă Helen, nu mai suport. Parcă timpul stă în loc.

Nici de viața la „Numărul 25” nu era mai mulțumită.

– E atât de multă înghesuială și toată lumea e neglijentă. Dumnezeu, și ce zgomot!

Și mama era de acord că nu era un loc potrivit pentru ea. Era diferită de noi și, cu toate că unchiul își pierduse banii, nu credea că Laura trebuie să trăiască în același abis de sărăcie în care ne zbăteam noi.

Unchiul William avea un venit mai mic decât al nostru, asigurat de eforturile mamei, dar refuza să se poarte ca un adevărat sărac. Acumula datorii, ținea bijuteriile închise și aștepta sosirea unui moment prielnic.

Mama n-a avut niciodată o datorie și dacă, de exemplu, nu erau destui bani pentru unt când se făceau cumpărăturile, pur și simplu nu se cumpăra. Acest lucru era foarte greu suportat de Laura, căreia i se părea nedrept, știind că Sylvia și mătușa Sheilagh comandau untul de la Perth.

Așa că Laura a hotărât să abandoneze cursurile de la Universitate, să-și ia o slujbă și să închirieze o cameră. Cumpărase o mașină de scris și învățase singură să dactilografieze.

Pentru că slujba Laurei era în același birou cu domnul Preston, mama hotărâse să întărească legăturile sociale și să-i facă o vizită doamnei Preston. Laura protestase, spunându-i că domnul Preston nu era o persoană importantă, dar mama nu putea fi atât de ușor abătută din drum. Așa că își pusese mânușile, o luase pe Vicky, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie, și pornise spre Pepper Tree Bay.

În acea seară, putuse să-i scrie mătușei Sheilagh:

„Vicky și cu mine am fost în vizită la doamna Preston. Susan Baston era acolo, ca și două dintre domnișoarele Stockman. Am băut ceai și doamna Preston ne-a servit cu obișnuitele ei prăjituri. E chiar o femeie de treabă. Mamie Strickland ne-a invitat pe toate la un ceai. Cel puțin eu nu voi arăta atât de neîngrijită ca doamna Preston... asta dacă reușesc să ajung. Dar nu-i frumos din partea mea să spun una ca asta. E o femeie foarte bună.”

Mătușa Sheilagh hotărâse să ne facă o vizită, să fie sigură că Laura e bine. Pentru că n-avea unde să stea la ea, fusese primită la „Numărul 25”. Spre deosebire de Laura, era încântată.

– Oh, dragelor, suspinase ea, mă simt din nou ca acasă. Dacă Joe... sau dragul Tim... ar fi aici să vadă ce frumoase v-ați făcut...

Mama luase special pentru ea pâine brună și unt, pe care le mâncase cu plăcere.

Chiriașii se bucurau s-o vadă pe hol, cu hainele ei îngrijite, părul tot timpul coafat și zâmbetul blând.

Laura începuse să înțeleagă ironia stilului de viață pe care îl ducea familia ei, dar părea că nu știe cum să reacționeze încă. Mătușa începuse să critice modul în care se îmbrăca, dându-i ca exemple fete de vârsta ei din înalta societate a orașului care apăreau la petreceri mondene.

– Ai văzut cum se îmbracă Elizabeth Maynard-Arnold? Cât de bine arată! Ai putea să arăți și tu la fel. Tatăl tău...

– Nu vreau să arăt ca ea, răspundea Laura, începând să se enerveze.

De obicei, mama era cea care liniștea spiritele.

– Da, dar Laura e mult mai frumoasă decât Elizabeth. Frumusețea ei e naturală, n-are nevoie de haine sofisticate.

– Mulțumesc, mătușă Helen, spunea Laura, îndreptându-se și ridicând bărbia cu mândrie.

După scurta vizită făcută de mătușa Sheilagh, ea plecase spre casă, Laura se întorsese la serviciul ei, iar eu la liceu, unde mă pregăteam să devin învățătoare.

Pe Laura n-o vedeam prea des, doar din când în când venea să ne facă o vizită, în special ca să se ascundă de Robert Doule.

Acesta era coleg de serviciu cu ea, la firma Beale și Beale. Locuia în suburbie, era brunet, cu ochi căprui atât de închiși la culoare încât la prima vedere păreau negri. Era subțire, de înălțime medie și îndrăgostit nebunește de Laura.

Desigur, totul începuse într-o dimineață în care Laura își îndreptase ochii strălucitori de prea multe ori în direcția biroului lui.

Robert își începuse atențiile față de ea stând prea mult și fără să fie nevoie în preajma biroului ei și aducându-i ceaiul de dimineață întâi ei, în loc să-l ducă acelor colegi care erau mai în vârstă, ca de exemplu domnul Preston. Faptul că acesta o privea dezaprobat, clătinând din cap, n-o făcuse să se bucure mai puțin de atențiile lui Robert. Îl plăcea pentru că era tânăr și abia mai târziu își dăduse seama cum stau lucrurile. Era ca o prințesă: atât de frumoasă și cu un aer atât de îndepărtat, încât părea că vine de pe altă lume. Faptul că ea făcuse primul pas îl uimise și îl copleșise pe Robert.

În plus, era și foarte deșteaptă și înțelegea mult mai multe despre bursă decât unii angajați care lucrau de mai multă vreme. Avea un carnetel în care nota tot ce citea în ziare. La început, crezusem că e un joc pe care-l joacă de una singură, până când mi-a mărturisit într-o zi că „învață”.

- Ce anume? am întrebat-o.
- Cum a făcut tata bani și de ce i-a pierdut.
- Trebuie să știi?
- De ce nu?

Pasiunea ei pentru cifre îl uluise pe Robert. Pentru el nu era decât o muncă plictisitoare și i se părea uluitor că pentru cineva poate fi amuzant. Mai ales când acest „cineva” era o femeie tânără, frumoasă, sofisticată— pentru că așa o vedea el pe Laura.

Următorul lucru care îl uimise pe Robert în privința ei era că părea să fie conștientă de interesul lui față de ea și că era mulțumită de acest lucru. Nici în visele lui cele mai frumoase nu-și putuse imagina că Laura îl poate vedea ca fiind mai mult decât praful de la picioarele lui. Pentru o perioadă de timp fusese mulțumit să mențină o poziție privilegiată în viața ei. Nu înțelegea că nu făcea decât să satisfacă vanitatea Laurei.

— De ce îți mănânci mâncarea de prânz la birou? îl întrebase ea într-o zi când, întorcându-se mai devreme din pauza de masă, îl

găsise mâncând. De fapt, la vederea ei, bietul Robert își îndesase ultimele bucăți din sandviș în gură, încercând să ascundă punga de hârtie în care avusese pachetul.

– Păi unde altundeva? întrebasese el, încercând să nu se vadă că are gura plină.

– În parc, eu de acolo vin.

– Dar e plin de lume... mormăise el, înghițind repede mâncarea.

– Nu contează. E amuzant.

A doua zi, când se îndrepta spre ieșire, cu pachetul de mâncare în mână, se întorsese spre el zâmbind.

– Vii? îl întrebasese.

Măcar dacă ar fi avut o presimțire ce urma să declanșeze cu această invitație politicoasă. Nimeni n-ar fi ghicit ce potențial emoțional imens era ascuns sub aparența liniștită a lui Robert Doule.

– Oh, da, sigur, răspunsese el repede.

O urmăse grăbit, neîndemânatic, dar Laura nu observase, gândindu-se la soarele de afară și la faptul că acțiunile minelor din Coolgardie scăzuseră din nou.

Coborâseră scările împreună, fiecare cufundat în propriile gânduri.

Ajungând afară, Robert se simțise plin de mândrie. Ar fi vrut să-l vadă toată lumea mergând cu această femeie izbitor de frumoasă. Începuse să-și imagineze ce i-ar spune prietenii lui:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rob, cine era fata minunată cu care erai marțea trecută?

– Marțea trecută... Laura, a, da... E una dintre fetele mele. S-ar putea să mai ieșim împreună. Are stil, nu mai sunt multe la fel în zilele noastre.

De unde știu că Robert gândea așa?

Pentru că era genul acesta de bărbat. Era inevitabil să gândească așa sau ceva asemănător pentru că era foarte tăcut. Știi de la Laura și de aceea ea n-a ghicit niciodată ce i-a făcut sau ce era pe punctul să-i facă.

Se așezaseră pe o bancă și Laura privise în jur.

– Uită-te la acea femeie care îi dă plăcintă copilului ei, zâmbise ea. Și la acel bătrân care doarme pe bancă. E aici în fiecare zi. Pe aceeași bancă, tot timpul dormind. Crezi că doarme tot timpul fără să se mute de pe acel loc?

Robert, care de obicei nu observa astfel de lucruri privise în jur din politețe, dar ridicase din umeri.

– O să vedem mâine. Pun pariu că e tot aici. Uite câinii. Ai grijă cu acela pătat, poate să te muște de mână chiar dacă dă din coadă.

Bărbatul nu era atent la cele din jur. Era interesat și în același timp speriat de presupunerea Laurei că „o să vedem”, ceea ce însemna că vor ieși împreună și a doua zi.

Începând din acea zi, Laura și Robert ieșiseră împreună în pauza de prânz în fiecare zi cu vreme bună. Ea râdea și vorbea, arătându-și dinții. Alteori îi ținea vreo teorie de a ei, arătându-se nerăbdătoare și un pic arogantă. Aceste momente îl afectau pe Robert mai mult decât râsul sau ochii ei minunați. Era fermecat de aroganța și nerăbdarea ei, mai ales pentru că erau semne clare ale superiorității ei și pentru că înțelegea că Laura nu era conștientă de acest lucru.

– Dar Laura, de ce te-ai dus cu el în fiecare zi, am întrebat-o mai târziu, când mi-a povestit toate detaliile poveștii.

– De unde să știu ce gândeai? Oh, da, știam că se uita la mine ca un vițeluș, dar nu mă deranja. Cred chiar că-mi plăcea. Cărei fete nu-i place? Mă amuza, dar n-am flirtat cu el, nu l-am încurajat. Cred că eram și plictisită, pentru că n-aveam cu cine să stau de vorbă în timpul prânzului. La naiba, de unde să știu ce gândeam atunci? Cred că nu gândeam deloc.

Numai că Robert îi urmărea fiecare cuvânt și fiecare gest. Acesta însemna asta, celălalt însemna altceva. Orice făcea avea o anumită semnificație pentru el, însemna că azi îl place mai mult sau mai puțin.

Această stare de lucruri continuase mai multe săptămâni. Apoi, într-o dimineață, Laura observase că Robert era într-o stare de spirit destul de ciudată. Se învârtea în jurul biroului ei mai des decât de obicei. De fiecare dată când ochii lor se întâlneau, bărbatul se îmbujora imediat. Se ridicase de câteva ori de pe scaun ca să se așeze la loc fără să spună nimic.

Când plecaseră în pauza de masă, el rămăsese o vreme tăcut, tot îndreptându-și cravata și tușind.

Ea se întrebase dacă nu cumva avea probleme acasă.

După ce terminaseră de mâncat, Robert îi spusese:

– Am două bilete pentru croaziera pe râu cu *Timor*, sâmbătă seara.

– Foarte drăguț, spusese Laura. Sper că te vei simți bine.

Pentru o clipă, îi venise în minte imaginea vaporului cu îmbulzeala de pasageri. Se cutremurase, dar era prea politicoasă să-i spună.

În ochii lui întunecați ardea un foc mocnit.

– Sunt pentru noi, spusese el scurt. Pentru mine și pentru tine.

Laura fusese speriată. Niciodată nu-l privise în ochi, ca să vadă în adâncurile lor ceva nou pentru ea.

Era foarte tânără și pentru prima oară simțise ceva pentru el. Îi era milă de el. N-avea de unde să-și dea seama ce era această excursie pentru ea în comparație cu petrecerile luxoase la care fusese invitată de atâtea ori. Chiar dacă era interesată de viața celor din parc, n-avea nici cea mai mică intenție să urce pe un vapor atât de aglomerat, oricât de frumos ar fi arătat râul sub lumina lunii.

Numai că avea o inimă prea bună ca să-l rănească. Așa că zâmbise, întrebându-l:

– Ce drăguț! Cum de te-ai gândit la mine?

Focul din ochii lui se stinsese. Privise în altă parte, încercând să pară nepăsător:

– Oh, m-am gândit de ceva vreme la așa ceva. Am ales o plimbare pe râu pentru că e mai romantică, nu-i așa?

Laura era în același timp speriată și emoționată. Ar fi vrut să râdă, dar știa că l-ar fi rănit. Credea că-i face un serviciu lui Robert mergând cu el în acea excursie pe râu.

Toată ziua rămăsese la biroul ei, fără să-l privească o singură dată. Pe el nu-l deranja, pentru că își imagina că ajunseseră la o nouă etapă a relației lor.

Laura era destul de neliniștită în privința excursiei, dar se gândea că-i va face o bucurie lui Robert. Numai că nu suporta să fie plictisită și știa că așa se va întâmpla.

Așa că în clipa în care Dirk Preston, băiatul cel mai mare al domnului Preston o sunase s-o invite sâmbătă la fosta lui școală unde aveau loc întrecerile sportive anuale, aproape căzuse de la birou.

Dirk era o combinație între mama lui, simplă și politicoasă și tatăl lui, un bărbat foarte drăguț. În plus, arăta foarte bine. Era înalt, blond și arăta foarte binecrescut. Ieșirea cu Dirk sâmbătă după-amiază va fi o adevărată plăcere în comparație cu plimbarea de sâmbătă seara, care promitea să fie o mare plictiseală.

Conversația telefonică avusese loc în birou și, cu toate că Laura vorbise încet— personalul n-avea voie să primească telefoane personale— Robert înțelesese că acceptase să meargă undeva cu altcineva.

Pretextând că trebuie să-i aducă niște acte, se apropiase de biroul ei. Focul mocnit se aprinsese din nou în ochii lui, dar Laura era prea ocupată să observe.

– Te duci undeva? Cine era prietenul de la telefon?

Vocea lui era calmă și studiată, iar ea nu-și dăduse seama de pericol.

– Mm, e vorba de o ieșire la Guildford, sâmbătă după-amiază. Verișoarele mele se duc tot timpul.

Robert știa că Laura avea cinci verișoare, așa că plecase liniștit. Nu mințise ca să-l păcălească pe el, ci pentru urechile domnului Preston, care o privea pe sub ochelari. Nu voia să știe că tocmai fiul lui cel mare încălcase regula biroului. Dacă urma să afle, s-o facă acasă.

Pentru întâlnirea de sâmbătă, Laura își luase o rochie nouă, albastră, care îi scotea în evidență ochii. La gât purta un colier de perle mici, delicate, care aveau încrustat un diamant pe încuietoare. Era elegantă și toate privirile se îndreptau spre ea.

Dirk Preston ținea la Laura fără să fie îndrăgostit de ea și era prea obișnuit cu femeile bine îmbrăcate ca să-i provoace vreo surpriză. Era încântat să-și întâlnească vechii colegi și s-o împartă cu ei.

Se plimbau împreună, un grup de tineri de douăzeci de ani și o tânără fermecătoare. Laura se simțea foarte bine pentru că era o zi minunată, și că vedea că este admirată și invidiată. Directorul școlii dăduse mâna cu ea și un elev venise în fugă să-i arate trofeul proaspăt câștigat.

Cu coada ochiului le vedea pe femeile care vorbeau privind-o și își imagina ce spuneau:

– Uitați-vă cât de frumoasă s-a făcut Laura Montgomery! Cum i-a zăpăcit pe tinerii aceia! Și bietul director e cucerit, ca să nu mai vorbim despre băieți...

Era sigură că ajungând acasă vor povesti prietenelor:

– Dragele mele, când făcea Laura Montgomery un pas, jumătate din populația masculină făcea și ea un pas.

Dar cine putea ști ce gândeau acele femei? Cert e că, pentru prima oară în viața ei, Laura era conștientă de capacitatea ei de a atrage bărbații. Nu o interesa vreunul anume, dar era mândră să știe că toți se bucurau de prezența ei.

Când ajunsese seara la întâlnirea cu Robert, era obosită și satisfăcută. Pe față i se citea un zâmbet mulțumit, iar Robert, care credea că el este cauza mulțumirii ei, era prea copleșit ca să-și dea seama ce face. Urcase pe pasarelă înaintea ei, se răstise la cel care colecta biletele și împinsese lumea căutând un loc mai bun pentru ei.

Robert era prea copleșit ca să audă murmururile celor din jur: „Dar cine se cred?”. Iar Laura era obosită și nu-i păsa, cu toate că mai târziu, aducându-și aminte, se simțise rușinată.

Era drăguță cu Robert și când el se lipise de ea pe scaunele mici de lemn nu se supărase și nici nu se retrăsese. Oricum, era prea aglomerat, așa că putea să se relaxeze.

Dacă Robert era transportat într-o altă lume, a sentimentelor și pasiunilor copleșitoare, Laura nu observase. Sprijinindu-se de el și de lemnul vaporului, se lăsase toată seara copleșită de visare. Chiar dacă se sprijinise de el, fiind puțin adormită, uitase că există. Nu era nici fericită, nici nefericită. Adâncimea întunecată a cerului o umplea de dorințe necunoscute. Undeva, departe, în gândurile ei, plutea chipul misterios al lui Danny.

Capitolul 4

Viața sentimentală a Laurei luase o nouă întorsătură începând din acea sâmbătă. Era ziua în care se maturizase. Cunoscutese pentru prima oară gustul succesului și aflase de asemenea și care sunt capcanele iubirii. După aceea, cu un efort conștient, se refugiase pentru o vreme în lumea afacerilor.

Seara se terminase cu încercarea lamentabilă a lui Robert de a o săruta.

Nu se așteptase la așa ceva, probabil datorită lipsei de experiență. Situația o șocase pentru că, chiar dacă simțea că se poate săruta cu mulți tineri, chiar și dintre cei pe care îi întâlnise chiar în acea seară, nu-și putea imagina că se va săruta vreodată cu Robert Doule. Din însoțitorul plăcut al pauzelor de prânz, părea că se prefăcuse deodată într-un monstru.

Îl împinsese cu mâna și spusese primele cuvinte care îi veniseră în minte:

— Oh, nu! N-am voie să mă sărut cu cineva, sunt prea tânără.

Era o scuză jalnică, mai ales pentru cineva care ar fi știut că Laura făcea tot ce-i plăcea și nimeni n-ar fi putut s-o oprească să-l sărute, dacă și-ar fi dorit acest lucru.

Numai că Robert o crezuse. Acea clipă ar fost cea mai potrivită ca să-l respingă pentru totdeauna. În loc să facă acest lucru, îl lăsase să plece acasă gândindu-se că nu e numai frumoasă, ci și de acea puritate și perfecțiune pe care orice tânăr își dorește s-o găsească la persoana iubită. Probabil că-și spusese că i-ar fi plăcut să se lase sărutată, dar standardele ei înalte și educația o păstrau imaculată, o statuie pe un pedestal care să fie iubită de la distanță.

Laura intrase în casă frecându-și dezgustată brațele unde mâinile lui o atinseseră și obrazul atins de respirația lui fierbinte. Apoi se simțise rușinată că simte așa, dar nu se putea împiedica.

Comportamentul ei din următoarele două săptămâni fusese mai degrabă instinctiv. Nu putea să se îndepărteze, peste noapte, de bărbatul al cărui birou era la doi pași de al ei, dar nici nu putea să-i răspundă la privirile pe care le simțea tot timpul ațintite asupra ei. Așa că, plecând privirea spre actele de pe birou, se refugiase în muncă. Pentru că nu avea tot timpul ceva de lucru, își fabricase ceva. Ținea cu sfințenie carnetelul în care notase toate evoluțiile acțiunilor deținute de tatăl ei și începuse să acumuleze date despre modul în care lucra bursa. Făcuse grafice ușor de urmărit, în special pentru domnul Preston și pentru domnul Rushton Beale, care nu dispuneau de capacitatea de a urmări datele statistice.

Domnul Rushton Beale râsese de preocuparea celei angajate ca secretară, dar partenerul lui, domnul Paul Beale luase graficele făcute și le studiasse acasă, cu multă grijă. Când i le adusese înapoi, ceruse altele, privind-o cu atenție.

— Mergi în parc în această pauză, Laura? o întrebase Robert într-o zi, stând plin de speranță lângă biroul ei.

— Nu, trebuie să refac acest grafic pentru domnul Paul. Vezi cum arată? La fiecare douăzeci de ani urcă...

– Dar domnul Paul nu te plătește pentru ore suplimentare.
– Nu contează. Vreau s-o fac. Nu înțelegi, Robert, într-o zi ai putea... și tu ai putea... deveni bogat dacă reușim să înțelegem cum funcționează bursa.

Robert era sceptic din două motive: în primul rând pentru că o considera o tânără fără experiență, chiar dacă se pricepea atât de bine la cifre și în al doilea rând pentru că nu credea că angajatorii lor dădeau prea mare importanță lucrului pe care-l făcea ea în pauza de masă.

În această ultimă privință, avea dreptate. Numai că Laura descoperise că fascinația pentru munca de cercetare era o răsplată în sine. Îi plăcea ceea ce făcea.

– Vreau s-o fac. Îmi place! exclama ea nerăbdătoare. Într-o zi, vom fi bogați...

Era singurul motiv pe care credea că el sau oricine altcineva putea să-l înțeleagă. Toată această muncă îi luase mai mult de o lună. O începuse ca o modalitate de a scăpa de Robert, dar curând devenise fascinată de ea.

Toată lumea o privea cu neîncredere, mai puțin domnul Paul Beale, pentru care toate calculele ei erau interesante. Celălalt partener, domnul Rushton Beale, râdea de ea, spunându-i că va deveni un „bărbat de afaceri”. Atinsă în amorul ei propriu, hotărâse să se îmbrace cu mai multă grijă și să se machieze. Începuse de asemenea să facă în fiecare seară o plimbare cu unul dintre tinerii ei prieteni, mai ales ca să-și dovedească faptul că talentul pentru matematică nu însemna că e mai puțin feminină. Îl păcălea pe Robert, care ajunsese să creadă că-și petrecea fiecare seară încercând să găsească o modalitate de a se îmbogăți amândoi.

Unchiul William, care venise în vizită, aflase de la domnia Beale cu ce se ocupa Laura. În intimitatea camerei de hotel, avusese grijă

să-i spună ce părere avea despre acest lucru, mult mai încet decât ar fi făcut-o tata, care n-a înțeles niciodată că în Australia pereții erau de două ori mai subțiri decât în Irlanda.

– La vârsta ta! Să-i înveți pe patronii tăi cum se fac afacerile! Ține-te departe de bursă, e pentru șarlatani și nu pentru copii abia ieșiți din grădiniță!

Mătușa Sheilagh îi spusese și ea:

– Draga mea, ești atât de frumoasă și de stilată! Mărită-te cu un tânăr bogat, sau cel puțin frumos și binecrescut. Lasă afacerile în seama bărbaților. Femeile nu înțeleg astfel de lucruri... Oare de ce am venit aici? se întorsese ea spre unchiul William. Câte speranțe ne-am pus în acest loc...

Ochii ei se umpluseră de lacrimi, gândindu-se probabil la tata și la unchiul Tim.

– Deja ne-a costat doi membri ai familiei, spusese întristat soțul ei. Cine știe ce ne mai așteaptă...

Numai mama o aproba pe Laura. Ea înțelegea lupta de supraviețuire a femeilor într-o lume condusă de bărbați.

– Grozav, spusese ea. Cine vrea, poate! Numai cei care încearcă reușesc.

Și noi eram impresionate de ceea ce făcea verișoara noastră. Avea în ea o voință și un foc pe care noi nu le aveam, cu excepția lui Mary și, desigur, a mamei.

În curând devenise ceva cunoscut de toată lumea dar care, într-un mod ciudat, nu-i scădea farmecul în ochii bărbaților. Cei care nu se gândeau la poziția ei ca la o glumă bună considerau că era plăcut să cunoască o femeie care arată bine și are și ceva creier.

Nu credeau, desigur, c-ar fi fost la fel de deșteaptă ca ei. Pur și simplu credeau că nu este o inocentă, ignorantă și redusă mintal așa cum considerau că era restul femeilor.

Robert Doule rămăsese tot timpul lângă ea, supraveghind-o. Pentru el, viitorul era plin de promisiuni. Nu-și spunea decât că trebuie să mai aștepte un an sau doi până când Laura va ajunge suficient de matură ca să-i permită un sărut.

Numai că ea, în afară de întâlnirile cu el la birou, uitase că există.

Într-un apartament vecin cu al ei locuia o tânără femeie, în jur de treizeci de ani care, la fel ca și ea, pleca în fiecare dimineață spre o destinație anume. Laura fusese tot timpul interesată de oamenii pe care îi zărea zilnic, cum ar fi fost tânărul brunet de pe aceeași stradă care nu zâmbea niciodată, femeia de la etajul trei care lucra la magazinul din colț sau cele două gemene care se îmbrăcau la fel.

Această vecină o interesa mai mult decât ceilalți pentru că era foarte elegantă și stilată și cu un aer străin. Avea multe cunoștințe pe care le întâlnea pe stradă și cu care stătea de vorbă, zâmbind și gesticulând vesel.

Uneori îi povestea lui Robert despre ea, fără să pomenească interesul ei pentru celălalt vecin, tânărul brunet.

Neașteptat, Robert Doule fusese cel care îi dezvăluise în cele din urmă identitatea femeii. La împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani, acesta hotărâse să-și facă fotografii, pe care le oferise cadou prietenilor lui.

Laura, care uitase că e ziua lui și nu-i luase nici un cadou, fusese foarte surprinsă când primise fotografia.

– E bună, nu-i așa? întrebă el satisfăcut. Mi-a făcut-o Marion Perrent. Știi că e vestită în toată lumea pentru fotografiile ei?

Desigur că știa fotografiile lui Marion Perrent, care decorau studioul acesteia de pe o stradă vecină. Mai mult decât atât, avuseseră câteva dintre fotografiile făcute de ea în casa lor din Pepper Tree Bay.

Ca să-și simtă conștiința liniștită, lăudase fotografia pe care Robert i-o înmânase plin de mândrie.

– Am comandat și câteva de mărimea unei cărți poștale pentru părinți. Le voi lua în pauza de prânz.

Fotografia pe care i-o dăduse ei era mult mai mare, așa că protestase:

– Robert, dă-mi una din cele mai mici și trimite-o pe asta mamei tale.

– Nici nu mă gândesc. Am făcut-o special pentru tine.

La naiba! își spusese în gând, dar n-avea de gând să cedeze:

– Uite ce e, Robert, aș prefera una mai mică pentru că vreau s-o port cu mine în geantă. Una atât de mare ar trebui să stea acasă și tata nu va fi niciodată de acord să țin fotografia unui bărbat în camera mea. Oricum, așa ar fi mereu cu mine.

Tânărul o privise nehotărât, dezamăgit că surpriza lui nu era bine primită.

– Te rog, Robert, continuase ea. Mi-ar plăcea să iau una cu mine oriunde mă duc și nu vreau să primesc două.

– Bine, dar trebuie să mergi cu mine să le iau. Oricum, nu ne-am mai plimbat de mult.

– Foarte bine, respirase ea ușurată, fără să fie conștientă că, din bunătate, își construia singură o închisoare.

În acea zi o cunoscuse pe Marion Perrent, care nu era alta decât misterioasa ei vecină. Când o văzuse exclamase imediat:

– Ah, dar știu cine sunteți. Vă văd în fiecare zi...

Domnișoara Perrent zâmbise încântată.

– Și eu v-am văzut, răspunsese ea. Sunteți vecină cu mine. V-am admirat mersul. Întotdeauna mi-am dorit să pot fotografia oamenii în mers.

– V-am admirat și eu, recunoscuse Laura, impresionată.

– În acest caz, sper că vom avea ocazia să stăm de vorbă? o întrebase Marion cu o voce prietenoasă.

Astfel, fotografia lui Robert ajunsese în buzunarul din spate al gentii, iar Laura aştepta ocazia s-o întâlnească pe noua ei cunoştinţă.

Trei zile la rând se uitase după ea pe stradă, dar nu reuşise s-o întâlnească. În a patra dimineaţă, privind înapoi, o văzuse ieşind în urma ei. Hotărâse că era un gest prietenesc s-o aştepte.

La vederea ei, tânăra femeie grăbise pasul.

– Mă aşteptai pe mine? întrebuse ea.

– Da... mă gândeam că putem merge împreună.

Domnişoara Perrent îi atinsese braţul într-un gest înţelegător. Avea mânuşile într-o mână şi unghiile ei lungi o zgâriaseră. Laura se speriasse, dar uitase repede acest lucru, ascultând vocea îngrijită a însoţitoarei ei care îi vorbea despre ce avea de făcut în acea dimineaţă.

– E ciudat cât de frumoase pot fi unele din australience...

Acest lucru o făcuse pe Laura să înţeleagă că femeia nu era australiancă dar, ca de fiecare dată când avea impresia că o anume persoană atacă ţara ei adoptivă, răspunsese destul de ofensiv:

– Şi eu sunt australiancă...

Era mândră de declaraţia ei, pentru că se gândea că domnişoara Perrent nu mai putea fi critică fără a risca să pară nepoliticoasă.

Râzând, femeia îi atinsese din nou braţul, zgâriindu-l cu unghiile lungi.

– Nu vorbeşti ca o australiancă...

– Aş fi vrut s-o fac, răspunsese Laura, care era de fapt foarte mândră de accentul ei.

– În acest caz, înseamnă că părinţii tăi au venit din altă parte, continuase femeia, încă râzând.

– Da, recunoscuse tânăra în cele din urmă. Din Irlanda.

– O Montgomery din Irlanda. Să fii oare...

Laura n-o lăsa să termine:

– Mama și sora mea și-au făcut fotografii la tine.

Fotografa era impresionată pentru că-și amintea foarte bine de mama ei, impresionantă în hainele ei elegante și cu prestața unei ducese. Se întorsese spre însoțitoarea ei, privind-o cu interes. Cu toate că era tânără, Laura avea același aer de distincție. În acest caz, ce căuta în oraș, după câte părea câștigându-și singură existența?

– Locuiești singură?

– Părinții mei locuiesc în apropierea minelor de aur. Am o mătușă și câteva verișoare... mă duc la ei când sunt plictisită sau... ezitase Laura, apoi decise să spună adevărul. Sau când mi-e foame...

Domnișoara Perrent fusese cucerită de sinceritatea ei.

– Trebuie să luăm masa împreună, spusese ea. Foarte des sunt singură.

– Oh, mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

Prietenia dintre Laura și Marion Perrent fusese primită cu sentimente amestecate de familia și prietenii ei. Mătușa Sheilagh și unchiul William, departe în deșert, știau prea puțin despre acest lucru și nu-și schimbaseră părerea că fiica lor trăia într-o lume străină și că putea întâlni persoane ciudate.

Cum își făcuse patul, așa trebuia să doarmă, din punctul lor de vedere.

– Ce persoane cunoaște și Laura! exclamase mătușa Sheilagh. Asta înseamnă să trăiești într-o lume ciudată. Nu se știe niciodată...

– Când o să se frigă, o să vină alergând acasă, spusese și tatăl ei. Dacă mi-ar fi ascultat sfatul, acum ar fi fost aici, cu mama și sora ei. Dar așa sunt tinerii din ziua de azi, niște egoiști.

Mama fusese neliniștită.

– E prea în vârstă pentru tine, Laura. Cred că are peste treizeci de ani.
– E foarte drăguță și prietenoasă, mătușă. Ce contează vârsta?
– De unde vine? o întrebam după ce o întâlnisem și mi se păruse la fel de stranie cum îi păruse verișoarei mele prima oară.

– Din Birmingham.

– Acolo s-a născut?

– Nu știu, n-am întrebat. Știu că e pe jumătate evreică.

Acest lucru arătase că, dacă Marion o întreba foarte multe lucruri, ea era destul de rezervată cu întrebările. De altfel, dedusese ceea ce știa pentru că într-o seară, când era la ea, femeia primise vizita unor prieteni. Aceștia erau înalți, bruneți și se numeau Michael Jacobs și Benny Joseph. Erau în mod clar evrei, iar persoanele despre care vorbeau purtau și ele nume specifice. Oricum, păreau să fie familiarizați cu apartamentul prietenei ei și cu muzica pe care o prefera. Conversația lor o fascinasese pe Laura, pentru că vorbeau despre artă: muzică, pictură, balet, actori și actrițe. La început nu înțelesese ce căutau niște oameni atât de cultivați în această zonă a lumii, dar aflase răspunsul destul de repede.

– Ei, ce ați mai adus de data asta? Primesc și eu bilete gratis?

– Pe Ma Mi Rosette. Ceva numai bun să umple teatrul și să ne umple și nouă buzunarele, răspunsese Michael. Cât despre biletele gratis... mai vorbim.

Marion răsese, iar Laurei îi păruse foarte frumoasă și misterioasă.

Benny admirase între timp fotografiile făcute de Marion.

– Îmi place cum alegi lumina, spusese el. Ar trebui să vii acasă să vezi operele lui Baron și lui Beaton. Au talent.

– Talentul e important, răspunsese Marion.

– Iar tu ai „know-how”, intervenise celălalt bărbat. Îmi pare rău, Marry, se scuzase el apoi văzând fulgerul din privirile femeii. Dar asta e adevărul. N-ai fi venit niciodată aici dacă n-ar fi fost așa.

– Am venit aici pentru bani, răspunsese ea.

Benny aplanase conflictul începând să vorbească despre cărți. Laura trebuise să recunoască ignoranța ei în această problemă.

– Nu mă pricep decât la matematică și asta doar pentru a utiliza statisticile. Toată lumea râde...

– De ce?

– Pentru că o femeie se presupune că n-are nimic în cap când e vorba despre cifre.

Cei doi bărbați fuseseră foarte uimiți auzind acest lucru și începuseră să dea exemplu de femei talentate și implicate în lumea afacerilor.

– De ce n-ai fi și tu? întrebuse Benny.

Întrebarea aceasta sinceră o uluise pe Laura. Bărbatul acesta credea că poate avea talent și un viitor în afaceri și era uimit că ea nu crede acest lucru.

Văzând expresia de pe figura ei, bărbatul întrebuse, întorcându-se spre ceilalți doi prieteni:

– De ce nu crede că are talent? De ce are impresia că nu poate face nimic cu această abilitate pentru cifre? Dar e un dar minunat, continuase el, întorcându-se spre Laura. Ca talentul muzical: îl ai sau nu-l ai.

Marion își aprinsese o țigară și răspunsese:

– E vorba despre locul în care trăiește, înconjurată de „mici zei”.

Pentru prima oară, tânăra nu-și apăruse țara adoptivă și concetățenii, pentru că știa că aveau dreptate și că undeva exista un loc în care nu ar fi fost considerată o ciudățenie.

Cuprinsă de entuziasm, le povestise ce făcea și ce intenționa să facă, iar ei o ascultaseră și nu râseseră de ea, ci o lăudaseră.

La plecare, cei doi bărbați îi strânseseră mâna.

– Statisticile sunt un lucru, spusese Benny. Dar cum să le analizezi? Ah, aceasta e adevărata artă. Să fii bun la cifre este un talent, dar să ai intuiție înseamnă să fii un geniu.

Cuvintele acestui bărbat au rămas întotdeauna în inima Laurei.

La câteva zile de la această întâmplare, Laura o întrebase pe Marion ce părere are despre tânărul acela misterios care locuia pe aceeași stradă:

– Ce crezi că e?

Prietena ei ridicase din umeri.

– Un comis-voiajor, probabil, care a ales această modalitate să pară interesant. Aș spune că e un nimeni care știe să se îmbrace bine și să meargă ca și cum ar fi cineva.

Cuvintele acestea o șocaseră pe Laura, care nu cunoscuse până acum latura ei cinică.

– Cred că ești răutăcioasă...

– Un tânăr care e tot timpul singur este o ciudățenie. Dacă ai cunoaște lumea la fel de bine cum o cunosc eu, ai ști că e ciudat.

– Poate că nu-l interesează oamenii.

– Oh, ba da, altfel nu s-ar îmbrăca așa. Unui adevărat singuratic nu-i pasă cum se îmbracă. Tot ce-l interesează e să nu-i fie frig iarna și cald vara.

– Dacă este interesat de oameni, de ce nu vorbește cu nimeni?

– Pentru că această tăcere face și ea parte din rol.

Această conversație o lăsase nedumerită, dar începuse să creadă că Marion înțelegea oamenii mult mai bine decât ea. Cu toate acestea, refuzase să mai vorbească despre acest subiect.

Timp de trei zile la rând nu se mai întâlnise cu prietena ei. Nu știa prea bine de ce. Poate că duritatea manifestată de Marion față de un străin o rănise. Mama ei, ca și mama, erau întotdeauna blânde cu străinii.

În aceste trei zile hotărâse să meargă din nou în parc în pauza de prânz. A doua zi, Robert observase unde pleacă și o urmărise. Se bucurase să fie din nou afară, să le vorbească căinilor, vechii ei prieteni și să observe lumea din jur. Nici Robert nu-i mai părea atât de rău ca însoțitor.

– Îmi pare rău că n-am mai venit aici, spusese ea. E locul meu preferat.

Robert fusese încântat să audă acest lucru și începuse să sperie că dorințele lui se apropie de împlinire. Probabil că-și spusese că va trebui să aibă grijă să n-o mai sperie cu gesturi necugetate. Îmi imaginez că privise pielea ei și se simțise amețit, sau că-i studiasse profilul și se temuse să nu leșine de fericire.

De ce cred aceste lucruri? Pentru că mult mai târziu, amintindu-și acest moment, Laura îmi spusese că bărbatul o privea ciudat și că se albise la față. În acea clipă se gândise că hrana lui nu e suficient de consistentă.

– Să ne întoarcem, spusese ea, sărind de pe bancă și scuturându-și firimiturile de pe haine.

Se ridicase la momentul oportun, dar n-avea de unde să știe acest lucru.

Ziua următoare fusese din nou în parc. Robert era atât de îndepărtat de gândurile ei încât uitase să-l invite și pe el.

Numai că bărbatul o văzuse și o urmărise, ca în ziua trecută. Când ajunsese la locul în care stătea de obicei, el se așezase pe iarbă lângă ea. Nu spusese nimic, dar mâinile pe care le ținea pe genunchi tremurau.

– Bună! spusese ea cu nonșalanță. Am uitat de tine, iartă-mă!

Robert o privise neîncrezător. I se păruse imposibil să uite de el. Cum putuse să facă așa ceva când el o urmărea zi de zi și o visa în fiecare noapte? Era implicat cu tot sufletul în această relație. Se albise la față și ochii începuseră să-i ardă.

– Am văzut o mulțime de lume intrând în Tribunal, spusese ea. Crezi că judecă pe cineva foarte important?

El nu răspunsese, dar ea bănuise că era din cauză că începuse să mănânce.

– Nu-i mai vorbesc prietenei mele Marion, continuase ea, ca să spună ceva.

– De ce?

Pusese din nou duritatea vocii lui pe seama mâncării.

– A spus ceva urât despre un bărbat care îmi place.

– Ce bărbat? întrebasese el cu vocea tremurătoare.

Laura auzise tremurul vocii lui, dar nu se întorsese să vadă de ce. Nu suporta să-l vadă mâncând.

– Un bărbat pe care îl văd zi de zi de ceva timp. Numai de la distanță, râsesse ea. Acum mi se pare absurd. Credeam că arată bine și asta am spus.

– Și... Marion... ce-a spus?

– A spus că joacă un rol și că e tăcut și singuratic pentru a părea interesant. Știi ce? Eu cred că e un bărbat îndrăgostit. Tu ce crezi, Robert? Bărbații îndrăgostiți arată întotdeauna preocupați, ca și când restul lumii n-ar conta?

– Restul lumii chiar nu contează, răspunsese el cu o convingere pasionată. Nu mai există. Nu e decât... decât...

Dumnezeule, aproape începuse să plângă!

Laura îl privise speriată.

– Robert!

Bărbatul era alb la față, ochii îi străluceau și tremura ca și cum ar fi fost cuprins de febră.

Brusc, Laura văzuse sentimentele lui Robert pentru ea ca și cum ar fi fost scrise pe o foaie de hârtie. Cu un efort conștient, rămasese lângă el, fără să se îndepărteze cu repulsie. Închisese ochii și când îi deschisese nu mai simțea pentru el decât milă.

– Robert... n-ar trebui să simți așa ceva pentru nimeni, începuse încet, apoi vocea îi devenise hotărâtă. Nu încă... nu atâta vreme cât ești atât de tânăr. Vezi... trebuie să aștepti. Așa cum trebuie să aștept și eu. Trebuie să mai creștem...

Se întrerupsese. Ce spunea? Și ce rost mai avea?

Așa cum mila urmasse sentimentului de repulsie, o cuprinsese iritarea. Se ridicase, netezindu-și fusta.

– Nu mai putem face acest lucru, spusese ea cu hotărâre. Lasă-mă să mă întorc singură, Robert. Vreau să muncesc și să muncesc... și să muncesc. Nu vreau să mă îndrăgostesc. Sunt prea tânără.

Se îndepărtase repede. Simțea nevoia să-și spele mâinile și fața ca și cum ar fi fost atinsă de ceva lipicios. Ar fi vrut să-i fie milă de Robert, dar figura lui plângăcioasă și ochii plini de lacrimi îi apărea tot timpul în fața ochilor, ca un reproș.

– Ce-am făcut? se întrebese cu voce tare, uluită. Să-l ia naiba. Ce fel de viață voi duce de acum înainte la birou?

Când Robert se întorsese în birou, exact la ora două, ea deja lucra, cu privire plecată asupra biroului. Muncise până când tot ce avea de făcut era gata. Terminând, luase carnetul în care scria evoluția acțiunilor tatălui ei și adunase din nou procentele. Când domnul Paul Beale o chemase sunând o sonerie de pe birou, fusese gata să strige de bucurie. Își luase repede carnetul, două creioane și se îndreptase spre ușă fără să arunce nici o privire spre Robert.

Domnul Preston, de sub ochelarii lui mari, îi privise o clipă, apoi se întorsese la munca lui.

Laura se simțea furioasă, în primul rând pe Robert și în al doilea rând pe faptul că n-avea prea suficient de lucru. Așa că dactilografiasc scrisorile domnului Beale în timp record. El o privise plin de curiozitate și prinzându-i privire îl întrebese:

– Domnule Beale, pot să fiu secretara dumneavoastră? Și să stau în acea încăpere micuță de la intrare?

– Fata mea dragă...

– Nu mai sunt o fată. Sunt stenografă și știu foarte multe despre cifre. Rezultatele mele sunt mai bune decât ale domnului Preston și chiar decât ale domnului Rushton. Aș putea să prezic mișcările bursei...

Domnul Beale râsese:

– Dragă Laura, dacă ai putea face așa ceva ai ajunge milionară și bursa ar da faliment.

– Nu pe termen scurt... Mă refer la tendințe și evoluții...

Fără să știe că aceste cuvinte erau pomenite în toate cărțile de economie, alesese ce-i păruse mai potrivit pentru ceea ce făcea.

Domnul Beale o privise uimit.

– Mă refer la viitor, domnule Beale. Uitați-vă la averile făcute la Liverpool pe piața făinii! Acei oameni iau tot timpul cea mai bună decizie. Au oameni care lucrează pentru ei. Lucrează cu cifre, cu tendințe, cu variația pieții. Lăsați-mă să încerc. Vă rog... vă rog, domnule Paul. Pot să vă arăt niște lucruri...

Cuprinsă de agitație, ieșise din birou și se întorsese într-o clipă cu micul carnețel. Încercase să-i arate tabelele, dar era prea incoerentă ca să poată fi înțeleasă. Scosese o bucatică de hârtie pe care făcuse un grafic.

– Uitați-vă, domnule Beale... să lăsăm făina... să luăm de exemplu aurul. Se vede cum scade prețul când toate celelalte scad pentru că nu e vorba despre bunuri care să stabilizeze piața, ci despre bani. Aurul înseamnă bani. Vedeți? La fiecare douăzeci de ani... aici e ultima creștere, în 1933. Deci peste șase ani, dacă nu apare un război sau nu e foamete...

Vorbea prea repede pentru domnul Beale și el oricum nu se uita la grafice. Le mai văzuse pe unele dintre ele. Așa că îi privise fața.

— Laura, spusese el, stai jos și taci— exceptând cazul în care te întreb ceva.

Ea se așezase pe scaun.

— Știi că lumea afacerilor e dură, nu-i așa? Nu trebuie să-ți spun eu... Vreau să-ți spun ceva. E vorba despre ceva pe care n-aș fi vrut să ți-l spun vreodată, dar dacă ai insistat... Ai venit la mine și ai încercat să te prezinți ca un consilier pentru cineva cu multă experiență în afaceri. Aceasta înseamnă că ai o părere foarte bună despre tine.

Bărbatul aprinse o țigară, apoi continuă:

— Tatăl tău îmi datorează bani. L-am purtat în spate până acum și încă îl mai port.

Laura pălise, dar nu spusese nimic.

— Salariul tău face parte din datoria lui, fără ca el să știe. Când te-am primit aici, a fost pentru că eram de părere că ești o tânără inteligentă care are nevoie de ajutor. Preston m-a rugat s-o fac. Nu dau nimic degeaba, așa că am hotărât că, în clipa în care voi aduna datoriile lui William Montgomery să adaug și salariul tău.

Bărbatul o privise cu atenție. Era palidă, dar ochii ei ardeau. Cu toate că era furioasă, nu plecase privirea, iar creionul din mâna ei nu se mișcase nici un milimetru. Era nemișcată ca o stâncă.

— Ai înțeles ce-am spus?

— Da.

— Ce ai de gând să faci în această privință?

— Nimic... încă. Mi-am câștigat existența și am meritat fiecare bănuț.

– Ești sigură de acest lucru?

– Foarte sigură.

După o lungă perioadă de tăcere, domnul Beale se relaxase.

– Ai primit vestea foarte bine, Laura, spusese el. Aceasta este reacția pe care un om de afaceri trebuie s-o aibă când suferă un șoc. Nu mă puteam gândi la un test mai potrivit...

Ea rămăsese tăcută.

– Poți să-i spui omului de serviciu să facă ordine în biroul cel mic în această seară. Te vei instala mâine. N-o să am nevoie de tine tot timpul și când nu vei fi ocupată cu scrisorile mele, te poți ocupa de cifrele tale.

– Vă mulțumesc, domnule Beale.

Laura își închisese carnețelul și se îndreptase spre ușă.

– Laura...

Se întorsese încet. El rămăsese la birou:

– Ești foarte tânără. N-ai experiență, dar ești cea mai inteligentă persoană pe care am angajat-o la această firmă. Salariul tău se va dubla.

– Vă mulțumesc, domnule Beale.

Ieșise pe ușă, închizând-o încet, apoi se sprijinise de ea, cu ochii închiși.

Colegii din birou o priviseră uimiți. Când deschisese ochii, cei trei bărbați văzuseră o lucire în privirea ei, ca a ochilor unei pisici în întuneric. Nici nu-l văzuse și nici nu se gândise la Robert Doule.

Capitolul 5

În anul următor, Danny venise din nou în Australia.

Lucrurile nu mergeau prea bine la Magillicuddy și avocații îl sfătuiseră să facă acest pas, în speranța că situația financiară a fermei se va redresa.

Terminase o școală navală, iar în ultimul timp devenise un foarte bun călăreț.

Apariția lui, coborând pasarela, era copleșitoare.

– Oh, Laura, spusesem, cât e de frumos!

Nu era doar modul în care arăta, ci și detașarea lui și dragostea pe care i-o purta toată familia. Eram foarte mândre de el, de faptul că făcea parte din familia noastră. Îl condusesem acasă pline de entuziasm.

– Oh, la voi e tot al naibii de cald! exclamase el.

La „Numărul 25” era ordine, acolo unde nu fusese decât haos. Ne întrebam dacă situația noastră nu-l va șoca, așa că făcusem curățenie, schimbaserăm perdelele și întorsesem covoarele. Fusesem nevoite să ne mutăm mai multe într-o cameră ca să eliberăm cea mai mare dintre camere pentru unchiul William și pentru mătușa

Sheilagh. După discuții îndelungate, hotărâsem că Sylvia va sta cu noi și nu cu Laura, cum fusese vorba la început. Toată lumea considera firesc să fie acolo unde e și Danny.

Eram foarte înghesuite, așa că propusesem ca, după prima zi, Denney și Gerry să meargă la niște prieteni care locuiau la țară.

Camera lui Danny ajunsese să fie una destul de mică, dar avusesem multă grijă de ea. După ce făcusem curățenie vopsisem camera, puseseam perdele noi și adunasem din celelalte camere cele mai bune piese de mobilier. Alesesem și cuvintele cele mai potrivite pentru a ne cere scuze, dar mama spusese:

– E tot ce avem mai bun. Danny își va da seama.

– Dumnezeu! Ar trebui să vedeți cum arată Magillicuddy. E un hambar! observase Laura.

Când intrase în cameră, Danny își aruncase pălăria pe un scaun și, după ce-și pusese valiza pe pat, exclamase:

– Mătușă Helen! Ai transformat casa asta într-un spital?

– Vrea să spună că e prea curat, explicase Laura.

– Nu e spital, e o casă. Chiriașii locuiesc deasupra, spusese repede Gerry.

– Și cum deosebesc chiriașii de membrii familiei? întrebase el.

– Toți membrii familiei sunt de gen feminin, îl anunțase mama.

Sper că nu ție-e teamă că vor merge prin somn, nu?

– Ce părere am eu? zâmbise el, privindu-ne pe rând. Cine știe?

Atât de multe și atât de...

Zâmbetul lui era viclean și toate începuserăm să râdem.

Dragul Danny!

Singurul moment solemn fusese cel rezervat pentru Sylvia. Ea aștepta cu răbdare clipa în care va ajunge și în camera unde îl aștepta.

Nu știa nimeni dacă să ne ducem cu toții sau să-i lăsăm să se vadă singuri.

– Oricum, nu e nimic serios, fusese părerea hotărâtă a lui Mary. Nu s-au mai văzut de când erau copii. Și nimeni nu-mi poate spune că Danny n-a mai avut alte prietene în Irlanda.

– I-a scris cu ocazia fiecărui Crăciun, Paște sau zi importantă, observase Vicky.

– De ce nu? La urma urmei, e verișoara lui, născută la Magillicuddy. Mai e și bolnavă. Dar adevărul e că Laura îl cunoaște cel mai bine. A și stat la fermă.

Privirea Laurei se întunecase, dar rămăsese tăcută.

– Dragele mele, s-o lăsăm pe Sylvia să-l aibă pe Danny cât timp e în Australia, spusese mătușa Sheilagh. Nu contează ce face în altă parte.

– Eu propun să-l lăsăm să hotărască singur, intervenisem eu.

Îmi părea rău pentru Sylvia, dar credeam că această idee a familiei de a o arunca în brațele lui Danny era mai tragică decât orice altceva. Câteva veri la rând valurile de căldură aproape c-o omorâseră. Ce viitor ar fi putut avea cei doi? Dragostea ei pentru Danny nu aducea decât nefericire. Credeam că mătușa exagerează când vorbea despre aceste lucruri. Ce gândea Laura n-aveam de unde să știu.

Cu toate grijile noastre, Gerry și Denney, care erau cele mai impulsive, îl conduseseră pe Danny la Sylvia.

– A venit, Sylvia! A venit!

Pentru că ele erau acolo, ni se părea firesc să fim și noi, așa că ne îmbulziserăm cu toții în prag.

Sylvia, care cred că învățase de mică să-și controleze emoțiile, părea mai degrabă o statuie sau un portret, decât o persoană vie.

– Sylvia! Ce bine-mi pare să te văd!

Danny traversase camera și se oprise în fața ei, privind-o. Apoi se aplecase și o sărutase pe frunte. Se așezase încet lângă ea și, luându-i mâna, începuse să-i numere degetele, atingându-le încet.

– Încă mai ai cinci la fiecare mână, șoptise el. Ești aici, întreagă. Laura se întorsese și ieșise din cameră. Când plecasem după ea, o găsisem în bucătărie, unde făcea ceaiul.

– Cred c-o iubește cu adevărat, spusese, uimită.

– Da.

– Dar cum poate s-o facă, Laura? Nici măcar n-o cunoaște. E drăguță, știu, dar e atât de tăcută, de liniștită și de nemișcată... De ce s-o iubească de la această distanță?

Laura pusese apă peste frunzele de ceai.

– Cred că de aceea o iubește. E un portret într-o ramă drăguță. N-ar mai avea farmec dacă s-ar trezi la viață. Oricum, dragostea e un lucru ciudat. N-are nici un sens.

Cred că același lucru simțea că i se întâmplă.

Urmase apoi o cină de familie, cu multă mâncare și mai multe discuții, la care Danny, chiar dacă părea că ascultă, participase mai mult cu privirea.

Marion Perrent, după ce-l întâlnise, spusese:

– Spuneți că e arătos? Dar e de-a dreptul atrăgător!

Familia se străduise să-i prezinte lui Danny toate aspectele vieții în oraș. Mai întâi, unchiul William îl prezentase tuturor persoanelor importante și cu această ocazie bunii noștri prieteni, familia Baston, dăduseră o petrecere.

Sylvia, în cea mai frumoasă rochie a ei, stătea pe un fotoliu mult prea mare, zâmbind îngerește. Danny arăta foarte bine în costumul lui închis la culoare și când făcea o mică plecăciune, salutând, cei care nu-l cunoșteau era singuri că face parte din nobilime. O tânără foarte emoționată aproape îi făcuse o reverență.

Gazdele noastre, Anne și Susan Baston îl conduceau pe rând la grupurile de invitați și, cu toate că avea o privire îndepărtată, de câte ori părăsea un grup în urma lui se auzeau murmure: „Încântător!”

– Laura, îi șoptisem verișoarei mele, întreabă-l ce i-au spus doamna Preston și doamna Stenning. Pun pariu că n-are habar. Nu cred c-a ascultat nici o secundă.

– Nu voi face așa ceva, răspunsese ea pe un ton care arăta că-mi dă dreptate. Oricum, ar prefera mai degrabă să culeagă fructe decât să facă plecăciuni în fața tuturor doamnelor din Pepper Tree Bay.

– În costumul ăsta? Cu manierele lui?

– S-a născut cu manierele astea. Și oricum, nu-i pasă de costum dacă vrea să se simtă bine.

Mă gândisem atunci că ea îi văzuse altă latură. Aceea a vânătorului care colinda în voie prin pădurile de lângă Magillicuddy.

La puțin timp după discuția noastră, Danny făcuse un lucru care câștigase inima tuturor.

La capătul pajiștii pe care erau așezate scaunele invitaților creșteau doi migdali. Grădinarul adunase migdalele căzute, dar multe rămăseseră pe ramuri. Danny stătea de vorbă cu un grup de persoane, dar privilegii lui erau atrase de cei doi copaci.

– Scuzați-mă, spusese el brusc, apoi se întorsese și, luând o nuiă de lângă un copac și sărind peste un rond de flori, începuse să lovească migdalele. Acestea căzuseră ca o ploaie peste cei destul de imprudenți să rămână în preajmă. Aruncase nuiua ca pe o sulită și adunase un buzunar plin de migdale din care începuse să mânânce, oferind și celor din jur. Toată lumea începuse să râdă și petrecerea devenise una relaxată, nu formală.

Grupul doamnei Maynard-Arnold îl monopolizase, oferindu-i o cupă de căpșuni cu frișcă.

– Salvează-mă! îi șoptise el Laurei la ureche, iar ea n-avea nevoie de o altă invitație.

– Scuzați-mă, doamnelor, vreau să-l prezint pe Danny cuiva.

– Oh, da! exclamase el. Trebuie să-i cunosc pe toți.

– Desigur, Laura, zâmbise una dintre femei. Nu trebuie să monopolizăm oaspetele de onoare.

Danny se lăsase condus spre clădire. Când se apropiaseră destul, Laura îi șoptise:

– Mergi pe drumul din spatele tufei de trandafiri. Mergi până ajungi la curmali.

Ea urcase scările spre casă, ducând o farfurie goală, ca și cum ar fi vrut să ia ceva de mâncare. Dar de fapt ieșise repede pe ușa laterală.

Când îi văzusem din nou, se întorceau pe același drum. Fața ei era întoarsă spre el și râdea. Expresia îndepărtată de pe figura lui dispăruse și începuse și el să râdă. Vorbea despre ceva foarte înșuflețit, gesticulând. Laura era radioasă.

Pașii îi conduseseră spre locul în care stătea Sylvia. Ridicând privirea, el o zărise și zâmbise. Urcase repede scările și se așezase lângă ea, cu spatele spre restul lumii. Lumina pierise încet de pe figura Laurei, care clipise des. Apoi se întorsese și începuse să adune ceștile și farfuriile goale.

După această petrecere, diminețile lui Danny deveniseră ocupate cu întâlniri de afaceri, însoțit întotdeauna de unchiul William. Mătușa Sheilagh și Sylvia plecaseră, deoarece aglomerația de la „Numărul 25” devenise insuportabilă.

Așa că viitorul lui Danny rămăsese în mâinile unchiului și ale Laurei.

Până și Laura fusese impresionată de primirea pe care le-o făcuseră patronii ei celor doi bărbați. Cât de cu două fețe îi păreau! Mai întâi se întâlniseră la club, unde domnii Beale oferiseră un prânz pe cinste. Acolo, unchiul William fusese tratat ca unul dintre cei mai onorați clienți ai firmei, cu toate că starea lui financiară era cunoscută de toți. Nu se discutase despre afaceri la masă, ci abia când ajunseseră la birou. Cei doi prezentaseră starea bursei în câteva cuvinte.

Danny spusese că singurele acțiuni pe care și-ar dori să le cumpere sunt cele de pe piața aurului.

Domnul Paul îl privise gânditor.

– Aur? întrebare el. Avem un expert în firmă pe piața aurului. O să te dau pe mâna ei. Sper că nu te deranjează că e femeie?

– De ce m-ar deranja?

Laura n-aflase despre aceste cuvinte decât mult mai târziu, dar îi luminaseră ziua. Numai ea știa cât avusese de luptat cu restul colegilor care nu erau de acord cu noul ei statut și pe care trebuise să-i trateze foarte dur, pentru a le căpăta respectul.

Danny, la fel ca cei doi evrei, n-avea prejudecăți și considera femeile la fel de capabile ca bărbații. Împreună cu unchiul William, fusese condus printre șirul de funcționari care se plecau politicos spre biroul personal al domnului Paul Beale. Când acesta sunase la ușă deschisese Laura, îmbrăcată foarte elegant, dar simplu, iar el o prezentase:

– Îmi face plăcere să v-o prezint de domnișoara Montgomery, căreia, din lipsă de un cuvânt adecvat, îi spunem „responsabil cu fluctuațiile pieții”. Aceștia, arătase el spre cei doi bărbați rămași în prag, sunt domnii Montgomery și domnul Dennis Hara Montgomery.

Unchiul reacționase destul de neplăcut, devenind roșu la față:

– Doar n-o să mă învețe cum să fac afaceri propria mea fiică? Oricum, ce caută aici? Dacă mi-ai fi ascultat sfatul, Paul, ai fi știut că nu-i bine să amesteci rudeniile cu afacerile.

Laura rămăsese nemișcată și-i zâmbise lui Danny, iar acesta îi făcuse cu ochiul.

– Adu analiza pieței pentru ultimele trei luni, Laura, spusese domnul Beale. Poți să-l pui pe Doule să se uite pe dosarele de la Coolgardie Mines, Southern Cross și Great Boulder. Poți să uiți de Great Western. Nu prea cred că vor mai ajunge acțiuni pe piață.

După plecarea ei, domnul Paule Beale se lăsase pe spate în scaun, bătând în birou cu un creion auriu. După o clipă de tăcere, unchiul William se ridicase, făcând câțiva pași.

– Cred că știi ce faci, Paul, spusese el într-un sfârșit. Dar, dacă mi-ai cere sfatul...

– O să-ți cer sfatul într-un minut, William. Te voi întreba cât aur mai e în mina ta, sau la ce nivel a ajuns apa, sau de câți bani ai nevoie să începi să scoți din nou aur. În toate acestea ești un expert. În ceea ce privește mișcările pietii, nu știi mai mult decât orice locuitor din Pepper Tree Bay. Singurul expert pe care-l cunosc este în camera vecină, aducând niște dosare... A, uite-o!

După ce ea pusese rapoartele pe masă, bărbatul adăugase:

– Mulțumesc, Laura. Nu-ți voi irosi timpul cerându-ți să stai aici până când acești domni citesc. După ce le vor înțelege, te voi ruga să aduci ceea ce lucrezi la statisticile de probabilitate.

Laura zâmbise și ieșise din cameră. Se întorsese peste un sfert de oră la un tată spășit și un Danny interesat.

După cinci minute, bărbații uitaseră că erau rude și o urmăriseră dezvăluindu-le misterul evoluțiilor ciclice.

După aceea, Danny petrecuse mult timp cu Laura, iar unchiul se întorsese acasă, descumpănit. După scurt timp îl urmăse și Danny, dorind să vadă minele, dar nimeni nu știe cât timp petrecuse vizitând minele și cât timp privind în ochii Sylviei.

Acele două luni fuseseră un chin pentru Laura. E adevărat că succesul în fața tatălui ei o făcuse să se simtă bine, dar începuse să înțeleagă că aceste cifre nu sunt decât niște instrumente, iar adevărata știință stă de fapt în interpretarea lor. Era ceva pe care trebuie să-l învețe de undeva. Așa că, după câteva căutări, găsise un profesor de la universitate dornic s-o învețe și petrecea împreună cu el o seară pe săptămână.

Între timp, devenise mai apropiată de Marion Perrent. Această persoană era singura de același sex care înțelegea importanța

inteligenței la o femeie. O privea ca pe un lucru firesc, nu neobișnuit sau indecent, psihologic vorbind. De fapt, Laura își dorea mai mult decât orice să-și poată folosi creierul fără a fi categorisită ca o ciudățenie.

Marion o ajutase să-și găsească altă croitoreasă, pentru că hainele domnișoarei Wilson erau potrivite pentru oraș sau pentru întâlniri de afaceri, dar nu erau deloc atrăgătoare pentru sexul opus.

– Dar nu vreau să fiu atractivă pentru sexul opus! exclamase Laura, lăsându-se totuși dusă la o croitoreasă franțuzoaică. Aceasta îi propusese modele nu foarte diferite de ce purtase până acum, dar care îi subliniau tinerețea și silueta armonioasă.

Laura nu-și uitase ideea, așa că după ce se întorseseră acasă, întrebă din nou:

– De ce pentru sexul opus? Nu trebuie să-l disprețuiesc? Tu disprețuiești un bărbat care nu e mai inteligent decât tine.

– Nu trebuie să fie chiar așa, răspunsese Marion. Dar vom vedea. Oricum, n-are nici o legătură cu a trăi cu un bărbat, iar o femeie trebuie să facă acest lucru, la un moment dat. E biologic, draga mea.

– Vrei să spui că nu vor mai fi generații viitoare, nu?

– Vreau să spun că n-ar mai fi nici un viitor pentru Laura, doar o carcasă uscată a unui matematician. Nu-mi place s-o spun, draga mea, e un clișeu, dar o femeie trebuie să fie împlinită. E ceva de care nu poți scăpa, e scris în legile naturii. Așa cum cifrele tale se supun regulilor matematice.

Laura își privise prietena.

Marion era așezată într-un fotoliu, cu fața în penumbră, pentru că întotdeauna păstra doar jumătate din lumini când nu lucra. Ce feminină era! Ce era în felul ei de a fi care îi aducea atât de mulți prieteni, dintre care mulți bărbați, dar care păstra un fel de barieră invizibilă, care o făcea să rămână singură.

Uneori era cuprinsă de curiozitate și ar fi vrut să întrebe, dar politețea o făcea să tacă. De fapt, nu era vorba doar despre politețe, era și un sentiment de autoapărare față de cunoaștere.

Marion își întinsese mâinile deasupra capului, iar inelul cu diamant, pe care îl purta pe al patrulea deget la mâna dreaptă, prinsese o rază de lumină, strălucind.

– Pune-l pe prostănacul tău, tânărul Preston, să te ducă la petrecerea de săptămâna viitoare de la Freshwater Bay. Dacă ai o personalitate, ai putea la fel de bine s-o arăți, numai că, pentru numele lui Dumnezeu, nu te îndrăgosti de Preston.

– Nu m-aș putea îndrăgosti de un „prostănac”. Cred că ești prea dură cu el.

– Nu sunt. E drăguț și arată ca un zeu nordic, dar are numai nisip în cap.

– Bietul Dirk. E dulce, dar teribil de plictisitor.

– Numai bun ca „baston”... Poți să întâlnești pe cineva interesant acolo.

– Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe vecinul care nu vorbește cu nimeni și care și-a luat un nou costum săptămâna trecută.

Marion se ridicase de pe fotoliu cu un aer supărat.

– Nu te mai interesa de gunoaie, spusese ea. Unde e vărul tău irlandez?

– În Kalgoorlie, cu Sylvia. Sunt mai mult sau mai puțin îndrăgostiți unul de altul.

Femeia o privise cu atenție.

– Mă faci să-mi vină rău, spusese ea cu violență.

Era prima oară când îi vorbise așa, iar Laura era uimită de hotărârea din spatele cuvintelor ei.

– Ia-ți prostănacul și să nu te mai întorci până când n-ai fost la cel puțin două petreceri. Mai bine pleacă acum, altfel vei întârzia la întâlnirea cu profesorul și cu cifrele.

Laura începuse să-și adune lucrurile, iar Marion se îndreptase neliștită spre fereastră, privind de-a lungul străzii întunecate.

Când Laura se întorsese din dormitor, femeia ține perdeaua cu o mână.

– Nu-i bărbatul acela, parcă Doule, care lucrează cu tine? întrebuse ea, privind din nou afară.

Laura privise și ea afară.

– Ba da. Ce Dumnezeu face aici?

– Dar ce face trecând de trei ori prin fața blocului?

Uimită, Laura exclamase:

– N-are cum să mă aștepte pe mine. De unde să știe unde sunt?

Prietena ei era gânditoare.

– Nu așteaptă... te supraveghează. M-aș ține departe de acest tânăr dacă aș fi în locul tău. Coboară pe scara din spate și ai grijă să nu dai colțul până nu ajunge dincolo.

În timp ce vorbea, o împingea spre ușă.

După ce urmasse sfaturile lui Marion și scăpase de întâlnirea neplăcută, Laura începuse să se gândească nefericită la mai multe lucruri. Ce făcea Robert Doule? Își amintise ultima dată când o urmărise în parc, în pauza de masă. Era în urmă cu optsprezece luni și erau foarte, foarte tineri. El avea acea privire ciudată, întunecată. De atunci nu-i mai dăduse nici o importanță. Uneori îl saluta, alteori îi spunea o glumă sau se plângea de competiție. Uneori, când pomii din grădina lui rodeau, îi aducea fructe. O dată se gândise că florile din camera ei sunt de la el. Altfel, uitase că mai există.

Nu, în mod clar, plimbarea prin fața apartamentului lui Marion era pur și simplu întâmplătoare. Erau multe apartamente prin zonă și, desigur, multe fete, pe care ar dori să le vadă Robert.

Cu toate acestea, în inima ei, Laura știa și se temea că nu-i adevărat. Era ciudat cum Marion ghicise imediat, fără să știe nimic,

că Robert avea un motiv serios pentru care se afla acolo. Oare cum știa aceste lucruri? În ce locuri întunecate ajunsese mintea sau inima ei de știa astfel de lucruri despre oameni? Lucruri care erau un pic înspăimântătoare. Pentru că faptul că Robert o spiona era ceva înspăimântător.

Când ajunsese acasă la profesor, cufundându-se în probleme, uitase despre toate acestea. Era tipic pentru Laura ca atunci când o problemă o tulbura să se cufunde în preocuparea pentru carieră. În bătaia dintre inimă și corp, mintea era câștigătoare fără probleme.

Dacă dragostea pe care o simțea pentru Danny o rănea, suferința era destul de ușor de îndurat. Nu avuseseră nici o legătură, așa că nu avea cu ce gânduri sau imagini să-și hrănească suferința. El, fiind doar el însuși, îi făcuse ceva inimii ei, care de atunci aparținuse doar lui. Nimeni nu se mai apropia măcar de nivelul lui. Dacă altcineva ar fi vrut să-i ia locul lui Danny, ar fi trebuit să arate ca el, să se poarte ca el... să fie el.

Îi ajungea să viseze și să ignore impetuozitatea tinereții, cufundându-se în muncă.

– Dirk! Vreau să mă iei la petrecere. Vreau să ieșim și să dansăm, să cântăm și să ne purtăm ca niște prostovani. Da, vreau să-mi port și noua rochie.

– Oh, Laura, desigur! Sigur! O să adun un grup.

– Îmi plătesc biletul de intrare.

– Ba nu, în nici un caz. Dacă vorbești așa, n-ai decât să stai acasă. Laura își încercase farmecele pe domnul Preston.

– Vreau ca Dirk să mă ducă la dans, dar nu vreau să-și cheltuie banii cu mine. Vă rog, dragă domnule Preston, dați-i dumneavoastră banii și vi-i dau eu înapoi.

Bărbatul ridicase spre ea o privire întristată.

– Draga mea, știi că nu se poate.

Desigur că așa ceva era inadmisibil pentru domnul Preston. S-ar fi dus mai degrabă la închisoarea datornicilor, decât să lase o domnișoară să-și plătească singură biletul.

Așa că Laura se adresase domnului Rushton Beale, cel mai tânăr dintre patroni. Punându-și coatele pe birou, îl privise cu ochii ei albaștri.

– Ce face o fată care vrea să meargă undeva cu un anumit tânăr, dar știe că acesta nu-și permite?

– Acum zece ani ar fi stat acasă, răspunsese domnul Rushton cu un zâmbet. Astăzi, înțeleg că-și plătește singură biletul. Oricum ar fi, tot nu e bine pentru tânărul respectiv.

Laura se bosumflase.

– De ce ar trebui să stau acasă?

– Nu-mi spune că o tânără fermecătoare ca tine nu poate să găsească un cavalier.

Își ridicase coatele de pe birou, trecându-și degetele prin păr.

– Ba pot să găsesc destui, dar nu-i nici unul cel potrivit.

– Și Danny? Nu l-ai luat încă să-i prezinți viața de noapte?

Un fior se strecurase de-a lungul spatelui Laurei.

– E în Kalgoorlie, spusese ea, apoi ridicase privirea. Mă gândeam să mă duc cu Dirk, îl știți, fiul domnului Preston. E genul meu și cunoaște persoane pe care le cunosc și eu. Știe cum să comande o băutură, dar nu poate plăti, nu fără a rămâne fără bani. Aș vrea să plătesc pentru mine.

– Ei, mai e și Robert Doule, din birou. Suspina și suferă după tine, a ajuns să ne plictisească pe toți de moarte. Tocmai i s-a mărit salariul, poate să-și permită. Oricum, nu cheltuie nimic pentru sine.

Laura evitase privirea domnului Rushton.

– Nu e genul meu... nu cunoaște pe nimeni...

– Vorbești ca o snoabă! exclamase el.

Ochii ei străluciseră.

– Urăsc snobii, spusese ea. Îi urăsc mai mult decât urăsc șerpui.
– Dar trebuie să fii cu o persoană care are multe cunoștințe?
– Dar nu trebuie să fie așa. Nu e vina mea dacă un bărbat trebuie să știe să țină un cuțit, să tragă scaunul pentru o femeie și să-și sufle nasul astfel încât să nu știe tot orașul că e răcit. Așa m-au crescut părinții mei. Mi-au format anumite gusturi legate de oameni și nu pot fi altfel. Mi-ar plăcea să nu mă fi născut în Irlanda, sau să nu fi avut părinți irlandezi... Uite ce mi se întâmplă, nu mă pot adapta.

Bărbatul începuse să râdă.

– Nu te mai chinui, Laura, spusese el. Pentru o șesime din populația Australiei, lucrurile stau la fel. Au un picior într-o țară și altul în alta. Fii tu însăși, în orice țară din lume. O să-ți spun ce-o să fac. O să-i vorbesc lui Preston. Știe ce gen de clienți avem și o să-i spun că o viață socială bogată este importantă pentru afacere. Oricum, nu e decât adevărul. Freshwater Bay e locul unde se întâlnește cea mai bună lume. Preston ar face bine să-și scoată hainele de la naftalină și să apară în cercurile potrivite. Poate să vă ia pe tine și pe Dirk– ca parte estetică– iar firma se va ocupa de nota de plată.

Îl privea destul de neconvinsă.

– De fapt, Laura, îți fac o propunere de afaceri foarte bună. Dacă ești isteată, poți să vinzi ideea despre Cornell Motors și City Omnibuses unor persoane ca Baston și Maynard-Arnold.

Privirea Laurei se luminase. Era vorba despre două companii care urmau să fie cotate la bursă, iar Beale și Beale se ocupau de acest lucru. Asocierea numelui companiilor cu cele ale celor mai renumite familii era de bun augur.

– Credeți că pot s-o fac?

– Poți să dezvălui un mic secret de la Beale și Beale: „Cornell Motors și City Omnibuses sunt lucruri bune. Pleacă de pe poziții foarte avantajoase și, când vor primi și elita...” Ceva de genul ăsta.

Ești o fată deșteaptă, Laura, poți s-o faci. Preston poate veni pentru poziție socială și pentru a da prestață apariției tale. Dirk e bun pentru imagine, dă foarte bine. E o idee minunată!

Ideea se conturase în mintea lui Rushton Beale în timp ce vorbea. Acum se definitivase.

– N-avem nevoie decât de Maynard-Arnold care să intre în birou și să întrebe despre acțiuni și vom descoperi că am avut dreptate. Apoi, la petrecerea următoare, ca din întâmplare, menționezi că Maynard-Arnold s-a interesat de ele. Ne-ar fi de folos banii lui, dar putem să folosim și numele.

– E mai bine să avem banii lui.

– E bine să avem banii oricui.

– Nu e așa. Dacă folosești banii celorlați ca să umpli golurile, e destul de bine. Dar dacă te bazezi pe banii lor, te vei găsi în aceeași situație ca tata. La prima bătaie de vânt se vor retrage.

Rushton Beale o asculta cu ochii pe jumătate închiși.

– Ai dreptate, exclamase el.

După plecarea Laurei, bărbatul se ridicase și se dusesese în biroul fratelui lui.

– Paul, spusese el, fata asta are creier. Valorează de două ori mai mult decât salariul pe care i-l dăm. Și, pentru numele lui Dumnezeu, cunoaște oamenii potriviți.

– Ce mai face, acum?

– O să răspândească vestea companiilor noi, Cornell și C.O. mulțimii din Freshwater Bay.

– Ai grijă ce faci, să nu răspândească vestea minelor Coolgardie. Să sperăm că putem să avem încredere în William Montgomery să-și țină gura închisă.

– O va face. Sunt prea multe în joc.

– Dublează salariul fetei. Și, pentru numele lui Dumnezeu, trimite-l pe Preston la un croitor adevărat.

Așa că Laura, aranjată ca o persoană coborâtă din visul unei nopți de vară, fusese la petrecerea de la Freshwater Bay.

Era într-adevăr un vis al unei nopți de vară. Luminile colorate, ca niște mici stele agățate în copaci, puneau în valoare strălucirea toaletelor. Era o petrecere foarte animată, cu mulți tineri veseli și fără griji.

Laura, cu farmecul pe care o minte ascuțită o dă unei figuri atrăgătoare, fusese din nou centrul atenției. Simțise din nou ce putere de atracție emana din făptura ei și se bucurase din plin de acest lucru.

Numai privirea tristă și îngrijorată a domnului Preston o adusese brusc înapoi la realitate și la adevăratul scop al prezenței ei acolo. Pentru un moment, își spusese: „La naiba, am venit aici să mă simt bine”. Se servise cu un nou pahar de vin și cu un picior de pui. Dar privirea bărbatului îi stricase pofta de mâncare. Începuse să cântărească o mulțime de posibilități de a aborda problema și trebuia să recunoască faptul că era fascinată de acestea. Scuzându-se, se îndreptase spre terasa unde stăteau cei mai puternici bărbați din zonă, punând țara la cale.

– Bună, unchiule Dreary, spusese ea.

Toate privirile rudelor lui Maynard-Arnold se îndreptaseră spre ea, dar așa i se adresase întotdeauna bărbatului, încă de mică și nu voia să strice acest bun obicei.

– Laura! exclamase bărbatul, ai venit să-ți bați capul cu bătrânii, politicieni de fotoliu?

Dar era flatat că o tânără atât de frumoasă se apropiase de el și, așezându-se pe brațul fotoliului, își pusese un braț pe umerii lui.

– Ei, cum o mai duce familia ta? Întrebase el, întorcându-se s-o privească. Cum o mai duc minerii? Și cum se descurcă William în căldura aceea îngrozitoare? Numai nisip și muște. La naiba, i-ar fi fost mai bine în nord-vest!

Laura privise repede în jur. În stânga era domnul Baston, în dreapta domnul Coole, în față se sprijineau de balustradă doi dintre nepoții bătrânului. Grupul era perfect. Cu coada ochiului, îl văzuse pe domnul Preston care se îndepărta. Astfel de șiretlicuri nu i se potriveau, așa că prefera să-și ascundă capul în nisip, ca struțul.

– Nu în nord-vest, unchiule Dreary, răspunsese ea, îmbrățișându-l scurt. Voi, băieții cei mari, dețineți tot pământul important de acolo. Isteți, nu? Ați luat crema...

– Isteți? Nu știi nimic, draguțo. A fost multă muncă. Ani și ani de muncă grea...

– Da, cred că nu-i doar atât. Cred că cei care sunt isteți nu prea se omoară cu munca grea. Nu știu... Ai fi surprins, unchiule Dreary, cât de mulți fac bani doar intrând și ieșind din biroul domnilor Beale.

– I-auzi, Baston! Ce părere ai? Noi ne muncim cu inundațiile și seceta, iar alții nu fac decât să intre în biroul potrivit și să adune roadele.

– Nu cred că fac bani din pământ, răspunsese domnul Baston.

– Dar nici nu vor să facă bani din pământ, intervenise Laura. E prea mult de muncă. Vor să facă bani din oraș.

– Din oraș? Ai auzit asta, Coole? strigase domnul Maynard-Arnold. Să scapi de fermieri și de proprietarii de pământuri...

– Și cum o fac? Asta vreau să știu, spusese domnul Coole. Cum ajung să facă bani din oraș? De unde?

– Mi-era teamă că vrei să știi, dragă domnule Coole, răspunsese Laura. Dumneata cumperi mașinării, automobile și tractoare, iar ei

finanțează companiile care le produc. Orașul continuă să se dezvolte, iar ei vor deține autobuzele, taxiurile și vor construi casele. Nu trebuie decât să stea în birou și să-și vadă banii înmulțindu-se.

– Nu sunt singurii, spusese brusc domnul Lessier. Știi asta, Mynard-Arnold, nu? Anul trecut am făcut două mii cu compania Midland Railway. M-am saturat de afaceri cu lână, începuse să râdă bărbatul.

– Patronii tăi au vreo acțiune Midland Railway? o întrebase Maynard-Arnold pe jumătate interesat.

– Nici o șansă. E o companie englezească. Cred c-ai cumpărat acțiunile de la Londra, nu-i așa, domnule Lessier?

– Ba da, răsese din nou bărbatul. Voi dormeați cu toții...

Laura își întinsese mâna, netezindu-și mâneca.

– Domnii Beale nu prea sunt de acord cu noii îmbogățiți. Au două noi companii pe piață și se străduiesc să-i țină departe, oftase ea. Dar ei sunt cei care au banii. O să facă o mulțime de bani cu aceste acțiuni, la fel cum au făcut cei care au cumpărat acțiuni General Motors când nu erau decât doi și jumătate.

– Ce companii? întrebase domnul Maynard-Arnold.

– Păi, e confidențial, răspunsese ea. Doar nu vreți să dezvălui secretele firmei? Nu pot să vă spun decât că este una care fabrică automobile și una care fabrică autobuze. Mai mult nu pot să spun.

– Automobile! mormăise domnul Baston. Calul și trăsura sunt destul de bune pentru mine...

– Ai o mașină al naibii de mare care te așteaptă în față chiar acum, Baston, îl întrerupsese Maynard-Arnold.

– Da, cu toții avem, murmurase și domnul Coole.

Bărbații rămaseră tăcuți și gânditori. Laura se ridicase, netezindu-și rochia.

– O să fiu biciuită de domnii Beale. Mai bine mă duc să-i vorbesc doamnei Preston.

– Da, du-te, Laura. Doamnei Preston îi place să aibă cu cine să stea de vorbă.

Spre dimineață, veselia se potolise și lumea începuse să plece spre casă.

Domnul Preston, din banii pe care îi primise pentru această ieșire, angajase un taxi pentru toți patru: el și soția, Laura și Dirk.

Domnul Mynard-Arnold își striga șoferul să-i aducă mașina. Laura alergase spre el.

– Noapte bună, dragă unchiule Dreary, spusese ea, apoi se aplecase și-l sărutase pe obraz. Cumpără acțiuni Cornell Motors, îi șoptise ea la ureche. Dar te rog să nu-i spui domnului Beale că ți-am spus.

– Poftim? Despre ce e vorba?

Dar ea zburase deja, ca un frumos fluture de noapte.

Capitolul 6

Când Laura îmi povestise despre această întâmplare, o întrebasesem dacă a cumpărat și ea acțiuni la aceste companii.

– Nu, îmi răspunsese ea. Am cumpărat acțiuni la Coolgardie Mines. Am luat avansul pe șase luni din salariu și le-am cumpărat.

– Dacă aveai într-adevăr încredere în viitorul industriei automobilelor, de ce ai cumpărat acțiuni la mină? Atunci nu valorau mare lucru.

– Tocmai de aceea. Știam că am dreptate în calculele mele, iar prețul aurului va crește masiv. Industria automobilelor era sigură, dar era o investiție pe termen lung. Dacă vrei să faci bani repede, investești în aur sau în petrol.

Mulțumirea ei în ceea ce privea succesele ca femeie de afaceri o făcea să mai uite din problemele vieții sentimentale. N-avea nici un rost să pretindă că dragostea nu înseamnă nimic pentru ea. Nu era așa, pentru că era neliniștită și dornică de a fi admirată. Viața ei socială se învârtea între diverse petreceri, întâlniri cu Marion și o atenție sporită în privința spionajului lui Robert Doule.

– Mă scoate din minți, îi spusese ea lui Marion. Ce să fac în privința lui?

– Nu-l încurajezi?

– Firește că nu. Dar trebuie să lucrăm în aceeași clădire și nu pot scăpa de el. Uneori mă simt încolțită.

– Spune-i să se ducă la naiba. O ceartă serioasă ar trebui să-l liniștească pentru totdeauna.

– Nu pot.

– De ce?

– Nu știu.

– Trebuie să existe un motiv.

– Îmi pare rău de el...

– Nu-ți poți permite acest lucru. E periculos, spusese Marion pe un ton hotărât, ca și cum ar fi vorbit din proprie experiență.

– Sună melodramatic să spun că uneori mi-e teamă de el?

– Toate problemele sentimentale sunt melodramatice. Dragostea este o obsesie— o stare care n-are nimic de-a face cu mintea. De aceea, mulți bărbați se însoară cu fețe drăguțe și descoperă că trebuie să-și petreacă toată viața cu o proastă. De ce ți-e frică de el? Te deranjează?

– Nu, doar mă supraveghează. Și arată ciudat, i se face o dungă roșie în jurul pupilelor.

– Cred c-ar fi mai bine să-ți schimbi locul de muncă.

Laura își privise prietena, uluită.

– Să plec de la Beale și Beale? Dar e viața mea...

– Alte firme de același profil te vor plăti la fel de bine.

– Nu, n-ar face-o. Nu știu nici ce fel de muncă fac. E ceva confidențial și n-aș putea s-o fac în altă parte. Nu mă voi lăsa alungată de la locul meu de muncă de un idiot ca Robert Doule.

– Cum te înțelegi cu șefii? Fă-i pe ei să-l dea afară.

– N-aș putea face așa ceva, spusese Laura, plecând privirea. Are și el viața lui. Dacă eu nu plec din pricina lui, de ce-ar pleca el din cauza mea?

– În acest caz, mai bine te măriți.

– Cu cine?

Marion o privise lung.

– E împotriva legilor bisericii să te măriți cu vărul tău? Întrebase ea după o pauză, observând că buzele prietenei ei începuseră să tremure.

– N-am întrebat biserica și n-am avut nici un motiv s-o fac...

Apoi, pentru că Marion o atinsese unde o durea mai tare, hotărâse să riposteze:

– Poate reușești să-mi faci cunoștință cu vecinul acela interesant.

Femeia luase un pachet de țigări de pe masă și-l aruncase în direcția ei.

– Ieși afară! strigase ea. Ieși afară și nu te mai întoarce! Ți-am spus că e un gunoi.

Laura era uluită, așa că-și adunase lucrurile și ieșise. Figura lui Marion era întunecată, la fel ca cea a lui Robert.

Munca pe care o avea de făcut o împiedicase să se gândească la această reacție ciudată. Danny se întorsese în Perth, iar viața socială a membrilor familiei Montgomery luase un nou avânt. Laura, în culmea succesului social și de afaceri, ar fi putut să-l cucerească pe Danny, dacă s-ar fi hotărât s-o facă. Când era victorioasă, arăta irezistibil. Pe lângă aceasta, în natura ei era să fie nemiloasă și să ia tot ce-și dorește. Nu era decât o singură persoană în lume care ar fi putut sta între ea și bărbatul dorit. Iar soarta hotărâse ca această persoană să fie Sylvia.

Mă enerva dincolo de orice limită, pentru că-mi dădeam seama cât e de inutil.

Mă întrebam deseori de ce Laura, care era în general egoistă, se tinuse departe atât de ușor, de dragul Sylviei. Nu cred că o iubea chiar atât de mult. Nu păruseră niciodată foarte apropiate, iar în ultimii ani se văzuseră destul de rar.

Cred că Laura avea oroare de moarte. De exemplu, nu lua niciodată autobuzul care trecea pe lângă cimitir, preferând o rută ocolitoare care dura mai mult și costa dublu. Cred că îngerul morții fusese mereu lângă Sylvia și de aceea nu putea să se apropie de ea.

Scrupulele ei fuseseră vizibile în ultimele două luni ale șederii lui Danny în Australia. Era aproape, stătea la „Numărul 25”, iar Sylvia era la mulți kilometri distanță.

Danny era extravertit și se simțea bine în mulțime. Mama se temea că aglomerația de la noi începea să fie insuportabilă pentru el și propusese să-i găsim alt loc unde să stea, dar el refuzase.

— Îmi place aici, spusese.

Pentru că Denney și Gerry nu puteau sta o veșnicie la prieteni, se întorseseră și locuiau în camera care fusese pregătită pentru el. El se mutase într-o anexă din lemn, care nu arăta mai bine decât locuința unui grăjdar. Pentru că nimeni nu era acasă în timpul zilei, petrecea cea mai mare parte din zi în bucătărie. Cred că se bucura de fiecare clipă.

În primul rând, când toată lumea era acasă, totul era plin de viață. Nu erau doar membrii familiei, ci și prietenii lor. Prietenele și prietenii noștri, cele mai mari dintre surori, erau în general studenți. Stăteau în curtea din spate cu Danny, fără cravate și pantofi, punând țara la cale. Vorbeau despre orice: religie, politică, personalități. Lui Danny îi plăcea foarte mult să stea de vorbă și își făcea foarte repede prieteni. Își cumpărase o mașină la mâna a doua și se plimba prin jur, cunoscând tot felul de oameni. Ne prezentase emigranți din Anglia și din Irlanda, unii care studiaseră la Oxford sau Cambridge, de care n-avusesem până atunci nici o idee.

Dacă avea bani, nu arăta niciodată, dar nici nu cred că rămăsese vreodată fără nici unul. Laura stătea ore în șir de vorbă cu el despre piață.

– Danny, îl implora ea, cumpără acțiuni la minele Coolgardie și așteaptă.

– Cu ce? întreba el.

– Cu orice. Vinde-ți mașina. Poți câștiga de zece ori mai mult decât face ea.

– Mașina o pot folosi, iar hârtia nu, poate doar ca să aprind focul cu ea.

– O să-ți arăt...

Adusesese graficile și tabele ei. Nimeni nu se ocupase de ele la „Numărul 25”. Oricum, Mary era singura care ar fi avut destulă minte să le înțeleagă.

– Am pățit-o o dată cu acțiunile, spusese mama. Laura, de ce nu înveți din experiența tatălui tău?

– A pus ouăle în prea multe coșuri, răspunsese ea. Dacă ar fi rămas cu acțiunile de la General Motors, ar fi fost bine.

– Dar tu încerci să vinzi aur.

– Pentru că acțiunile sunt la nivelul de jos. Atunci se cumpără.

Dar mama refuzase să creadă în aur și că în capul Laurei erau chiar atâtea câte păreau să fie.

– De ce vrei să-l bagi și pe Danny în afacerea asta? dorisem să știm.

– Datorită fermei.

Rămăsesem tăcute. Cu toate că nici una dintre noi nu avea să dețină nici măcar un fir de iarbă din Magillicuddy, salvarea ei părea religia tuturor. Numai că nimeni nu putea s-o facă, în afară de Danny.

– De ce nu încerci să faci agricultură, Danny? întrebese mama. Unii fermieri lucrează cu propriile mâini.

– N-aș putea lua pâinea de la gura oamenilor, răspunsese Danny cu un zâmbet. Trebuie să trăiască și ei.

– Pâine? Întrebese mama. Nu se cultivau cartofi?

– Cresc cai, spusese Laura cu amărăciune. Fac totul folosind caii, în afară de a-i mânca. Cerșetori leneși, asta sunt.

Știam că Laura stătuse în Irlanda, dar fuseserăm șocate s-o auzim vorbind așa. Ochii ei erau întunecați și mânioși.

– Mi-ar plăcea să dețin Magillicuddy cinci ani.

Danny o privise cu atenție, dar nu spusese nimc.

Mary întrebese o dată:

– Cum îi vorbești unui irlandez care nu face decât să te privească plin de superioritate?

– Faci la fel, îi răspunsese Laura. E cel mai convingător argument. Următorul lucru care dă roade e să scoți un ziar pe care să începi să-l citești în fața lui.

– Nu cumpăra aur, îl rugase mama.

– Nu cumpăr, răspunsese el, apoi o luase pe Laura de mână. Hai, bătrânico, să mergem să mâncăm ceva, departe de hoarda asta care te scoate din minți. Să mergem pe plajă să mâncăm pește prăjit și prăjituri.

Plecaseră așa cum erau îmbrăcați, Danny într-o cămașă veche, descheiată la gât, Laura ca și cum ar fi ieșit din *Vogue*.

– Toată lumea va crede că a ieșit cu un vagabond, spusese Denney cu ironie.

– Chiar acoperit de praf, Danny nu arată altceva decât este: un gentleman irlandez, răspunsese mama.

– Mamă! exclamasem toate, șocate.

Nu era numai faptul că n-avea dreptate, dar era genul de lucru pe care nimeni nu-l spunea în Australia. Aici, un „gentleman străin” era echivalent cu o persoană care a plecat din propria țară spre binele acesteia.

Cu toate că plecase cu el așa cum era îmbrăcat, de câte ori îl lua la vreo petrecere, Laura era foarte grijulie cu el. Îl lua pe credinciosul și inofensivul Dirk ca partener și pe una dintre noi ca parteneră pentru Danny. Nimeni n-ar fi putut spune că a încercat în vreun fel să-l îndepărteze de Sylvia.

Alegea însoțitoarea pentru Danny astfel încât să nu-l plictisească, dar ea rămânea cu Dirk.

- De ce Dirk?
- E atât de inofensiv.
- Contează?
- Dumnezeuule, da.
- Nu ți s-a pare că ești amanetată?
- Și ce dacă.

Nici una dintre noi nu știa prea multe despre Robert Doule și despre faptul că obsesia lui o făcuse pe Laura să se teamă nu numai de el, ci și de un potențial partener.

Era tot timpul invitată de bărbați, dar nu ieșea cu ei decât de cel mult două ori.

- De ce? o întrebam, nedumerită.
- Laura clătinase din cap, ridicând din umeri.
- Nu sunt interesată, fusese tot ce spusese.

Mai târziu, îmi povestise că, în clipa în care un bărbat depășea stadiul flirtului, nu se simțea decât înfricoșată. Se simțea de parcă e pe punctul de a pași într-o capcană. Bunul-simț îi spunea că nu toți bărbații sunt ca Robert Doule, dar nu se putea abține. Nu putea depăși această barieră psihologică decât pentru cineva pe care îl iubea. Nu conta dacă el n-o iubea.

Urma să mai aibă o altă experiență emoțională care să-i definească viața pentru totdeauna. Danny fusese cel care se aflate la originea ei.

Capitolul 7

Mulțimea de cunoștințe amestecate a lui Danny se dovedea o sursă nesecată de amuzament pentru întreaga familie. Nu era ocupat de scriitură, dar descoperea nu numai persoane învățate, dar și care scriau cărți.

– De unde îi găsește? Ce face cu ei? ne întrebam unii pe alții.

– Poate că învață despre Australia, spusese mama.

– Învață la naiba, fusese părerea mea. Danny nu vrea să învețe nimic. E doar felul lui de a se simți bine.

Cum reușea să cunoască tot acești oameni, nimeni nu știa. De altfel, nici nu ne dădeam seama cum ajungeau acești oameni să țină atât de mult la el.

Fusese departe, în nord, cu o echipă de pescuit creveți, apoi în piața de flori cu niște grădinari italieni, iar mai târziu petrecuse o săptămână la o fermă de păsări pe dealuri, la familia unui emigrant din Fulham. La un moment dat, ajunsese să petreacă trei zile cu niște aborigeni. Între aceste escapade, lua masa cu cele mai elegante doamne în cluburile de renume ale orașului.

Când fusese întrebat de ce face aceste lucruri, răspunsese pur și simplu:

– Ca să am ceva de făcut.

Niciodată nu refuza o invitație, din orice mediu ar fi sosit.

– De ce-l plac atât de mult? întrebam eu, nedumerită. Era atât de vizibil străin, încât ar fi trebuit să nu fie acceptat. Dar, dintr-un motiv de neînțeles, tocmai de aceea era atât de iubit.

La ceva timp după această conversație, Danny adusese la Beale și Beale un tânăr numit Peter Stevenson. Îl convinsese să cumpere acțiuni la minele Coolgardie.

Aceasta fusese singura dată când Laura avusese o scenă neplăcută cu patronii ei. Mai târziu, îmi spusese că aceștia fuseseră foarte supărați pe Danny. Nimeni nu trebuia să știe despre respectivele mine. Partenerii cumpărau câteva acțiuni din când în când și nu voiau să crească prețul.

Laura îl certase pe Danny și firma reușise, deși cu mare neplăcere, să cumpere o mie de acțiuni pentru Peter. Dacă această poveste avusese vreun efect asupra lui Danny, nimeni nu știa. Verișoara mea îmi povestise că acesta petrecuse o oră în birou cu domnii Beale, iar după aceasta nu se mai vorbise despre subiectul respectiv. Numai reușita Laurei în privința acțiunilor Cornell Motors și C.O. o salvase de la o situație neplăcută.

Era o atmosferă prea încărcată în birou în acea zi ca Laura să observe că sosirea lui Danny și a respectabilului Peter Stevenson aduseseră o asemenea mânie în ochii lui Robert Doule, încât domnul Preston evitase să se mai uite în direcția lui.

Câteva zile după această întâmplare, Laura lua masa într-o cafenea, când un tânăr se așezase în fața ei. Îi răspunsese la zâmbet, fiind sigură că-l știe de undeva, dar nu-și putea aminti de unde.

– Ești verișoara lui Dennis Montgomery, spusese el. Ne-am cunoscut în biroul fraților Beale.

– Ah, da! exclamase ea, zâmbindu-i.

Consultase meniul, în timp ce ea îl studiasse cu atenție. Îi plăcea aerul lui de prietenie și în același timp de detașare. Recunoscuse o

asemănare cu Danny. Avea păr și ochi închiși la culoare, pe când Danny era blond cu ochii albaștri, dar figura avea aceleași contururi. Avea un magnetism masculin nedefinit, dar eficient.

Când pusese jos meniul o văzuse privindu-l, iar zâmbetul lui spunea că știa că-l privise cu atenție.

– Nu prea îți vine să mănânci în această țară, nu-i așa? observase el. E prea cald.

– De unde ești? întrebase ea cu politete, încercând să-și mascheze interesul.

– Din Darlington.

– Ah, da, în zona de dealuri.

Era un răspuns tipic englezesc, iar după aceea nu mai spusese mare lucru despre el. Laura fusese nevoită să se mulțumească doar cu atât, mai ales pentru că nu suporta ca un străin să-și spună toate secretele vieții la prima întâlnire.

– Ai venit în Perth astăzi pentru toată ziua? întrebase ea din nou, menținând tonul de detașare politicoasă.

Când Peter zâmbise, în obraji în apăruseră gropițe.

– Iau cina cu Danny, apoi mergem la mine să ascultăm muzică.

– Muzică? se mirase ea. Nu știam că lui Danny îi place muzica.

– Nu cred că-i place, dar mie da. Și dacă vrea să meargă în coliba mea, trebuie să asculte. Ceea ce face cu multă politete.

– Locuiești singur?

– Mă străduiesc să cresc o livadă. Uneori e mai greu la început, înțelegi.

– Desigur.

Îi privise din nou mâinile fine, cu degete lungi și unghii îngrijite. Nu erau mâinile cuiva care are în grijă o livadă.

– Ți-ar plăcea să vii cu Danny?

Ochii lui negri o provocau. Ea răspunsese imediat „Da”, pentru că știa foarte bine că i-ar plăcea.

– Luăm cina la Metropolitan.

– Dacă nu te derajnează, nu voi lua cina cu voi. O să mă duc acasă și să-mi pregătesc totul pentru mâine. Am de lucru. Luați-mă după cină. Danny știe de unde.

– Bine.

După ce terminaseră de mâncat, el plătise și nota ei. În cadrul ușii se opri o clipă, zâmbindu-i. Era ceva foarte intim în zâmbetul lui. De această dată, Laura nu se mai simțise speriată, ca și cum era în pericol să fie încolțită. Mai degrabă simțise că acest tânăr este stăpân pe el în orice situație. Nu era genul de om care să ascundă în spatele unui buchet de flori o amenințare. Pentru el, totul era la vedere.

La șapte și jumătate, claxonul mașinii lui Danny se auzise în fața ferestrei ei.

Fusese nehotărâtă, neștiind ce să poarte. Voia să arate bine, poate cel mai bine, dar nu voia să fie nepotrivită cu ocazia. Până la urmă folosisese standardele lui Danny: ceva confortabil de vechi, dar bine făcut. Alesese o rochie de mătase albastră, cu un guler înalt. Nu purta decât perlele mici. Părul și-l periașe cu atenție, astfel încât devenise strălucitor și fusese foarte atentă la machiaj. Nu știa de ce simțea acest impuls, pentru că dragostea pentru Danny nu scăzuse. Cu toate acestea, pentru el nu se străduise niciodată atât de mult.

Hotărâse ca în această seară rolul ei să fie de tăcută și impenetrabilă. Intuiția îi spunea că aceasta era cea mai bună soluție dacă vrea să-l cucerească pe Peter Stevenson.

Această hotărâre fusese aproape distrusă de la început.

Oprind mașina, Danny nu mai reușise s-o pornească fără să se dea jos și să-i spună diverse lucruri motorului. Laura, care fusese așezată între ei doi, nu se putuse abține să nu i se alăture în cearta cu motorul. Tăcerea era imposibilă pentru un Montgomery.

Când Danny urcase în mașină, ștergându-și degetele murdare de pantaloni, îi spusese:

– Dă-te mai încolo, Laura. Stai pe Peter. Trebuie să schimb vitezele.

Să se dea mai încolo însemna aproape să stea pe Peter. Acesta trebuise să-și pună brațul pe spătarul scaunului, aproape ținând-o în brațe, ca să-i facă loc.

– O țigară? întrebuse el.

– Da, te rog, răspunsese Laura.

Încercase să nu-l privească în ochi în timp ce-i aprindea țigara. Era conștientă și că el știa că-i evitase privirea, ceea ce era mai rău decât dacă l-ar fi privit în ochi.

Certându-se în sinea ei, se apropiase mai mult de Danny. Atingerea corpului musculos al lui Danny nu era o soluție, dar prezența lui Peter o împiedica să se facă de râs.

Cei doi bărbați stăteau de vorbă, iar ea fuma cu ochii închiși, gândindu-se la Danny. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu fusese niciodată atât de aproape de el, iar gândul că el nici nu observase o făcea să sufere.

Noaptea era întunecată, fără lună, dar stelele străluceau incredibil de puternic. Danny nu cunoștea drumul, iar Peter îl ghida cu atenție. Ajunși în fața casei, rămăseseră un timp cu farurile aprinse, pentru ca Peter să găsească încuietoarea.

Era o clădire cu două camere, foarte curate și bine mobilate. Era mai degrabă casa unui muzician, decât a unui proprietar de livadă. Înăuntru era o canapea de piele, acoperită cu o cuvertură brodată. Două fotolii din fața ei erau înveselite de pernuțe multicolore. Covorul era nou și părea destul de scump, iar picturile de pe pereți, despre care Laura știa că sunt valoroase, dădeau un aer boem încăperii. Ceea ce atrăgea imediat atenția era un pian mare, bine întreținut.

– Intrați, spusese Peter. Canapeaua e a ta, Laura. Poți să te întinzi, dacă vrei. Ce vrei să bei? Bere, vin sau whisky?

– Vin de Bordeaux, răspunsese ea, doar pentru a fi pretențioasă. O oră lângă Danny îl pusese pe acest tânăr la locul lui.

Danny se așezase într-un fotoliu, privind covorul.

– Poate fi Savronnie, dar e o imitație, zâmbise el.

Peter ieșise și se întorsese cu o sticlă din vinul cerut. Ochii lui negri o căutaseră pe Laura, provocatori.

– Nu credeai că am, nu-i așa?

– Nu, nu credeam. Crezi că e cea mai potrivită oră pentru a bea vin de Bordeaux?

– Nu știu, dar înțeleg că cei care îl preferă îl beau la ce oră vor.

– Să bei ce vrei la ce oră vrei, aprobasе Danny. Sper c-ai adus și whisky pentru mine.

– Da, dăduse Peter din cap, apoi se oprișe în fața Laurei, cu paharul și cu sticla în mână. Bei puțin, mult sau tot timpul?

– Puțin. La fel va face și Danny, dacă are de gând să mă ducă apoi acasă.

După ce le dăduse fiecăruia băutura preferată, Peter se așezase la pian. După primele acorduri, uitase că are musafiri. Danny răsfoia niște reviste, iar Laura se întinsese pe canapea, cufundându-se într-un vis cu ochii deschiși în care era împreună cu Danny și câștiga o mulțime de bani cu minele Coolgardie.

După o oră și jumătate, Danny, care mai fusese în vizită, se ridicase și trecuse în camera vecină, pentru a face ceaiul. În același timp, prăjise și niște pâine.

– Cine vrea ceai? întrebasese el, ștergându-și degetele murdare de unt.

Peter se oprișe. Stătuse o clipă nemișcat, apoi se întorsese, ridicându-se de pe scaun și privind-o pe Laura.

– Ai adormit?

– Aproape.

– Nu-ți place muzica?

– Ba da, dar n-o înțeleg. Stau întinsă și mă gândesc, însoțită de un acompaniament plăcut. Cred c-ar trebui să cânti ceva mai încet într-o cameră atât de mică.

– Nu cânt pentru cameră, cânt pentru mine.

Bărbatul adusese cești și farfurii, în timp ce Danny pusese pe măsuță ceainicul. Când îi adusese ceașca lângă canapea, Peter o privise provocator. Răspunsese la privirea lui cu o expresie studiată de indiferență.

Stătuseră apoi de vorbă despre Australia, australieni și alte probleme, apoi, după o oră, Danny se ridicase, întinzându-se.

– Mergi acasă, Laura? întrebese el.

– Da, mâine trebuie să mă duc la serviciu.

Când ajunseseră la mașină, Peter îi ținuse portiera deschisă. Când se întorsese să-i spună noapte bună, el îi luase mâna și i-o sărutase.

– Nu se face, clătinase ea încet din cap. În Australia nu se face.

– Acolo suntem? întrebese el.

În lumina farurilor, se vedea să zâmbeste. Ochii lui întunecați erau enigmatici. O clipă, îi ținuse mâna strâns, aplecându-se spre ea.

– Ne vom vedea curând, spusese el.

Laura se simțise străbătută de un fior, dar se scuturase repede.

– Poate...

Pe drumul de întoarcere, rămăseseră tăcuți. Laura se gândise cât de aproape fusese de Danny la venire și simțea un nod în gât. Apoi nu se mai gândise decât la puternicii ochi negri ai lui Peter Stevenson. Acel bărbat o afectase într-un fel pe care nu și-l putea explica. Oare ce era? O provocare?

Se simțise ruptă în două. Dragostea ei adevărată stătea în dreapta, iar în stânga stătea ispita.

Danny se mișcase neliniștit.

– Laura?

– Mm.

– Ți-a plăcut acel bărbat?

– Da, sigur. Nu voiai să-mi placă?

– Nu, nu neapărat.

Încercase să zărească fața lui Danny în întuneric.

– Mă surprinzi.

– Uneori mă surprind și pe mine. Nu-mi plăcea să-l văd privindu-te așa. Ce neobrazat!

Laura fusese surprinsă, dar rămăsese tăcută. Când ajunseseră în fața apartamentului ei, Danny oprise mașina, stinsese farurile și scosese un pachet de țigări. Aprinsese una pentru ea și i-o întinsese.

Fumaseră în tăcere.

– Laura... spusese el, apoi își trecuse mâna prin păr, părând încurcat. Ei, bine... Noapte bună, Laura!

– Noapte bună, Danny.

Dar când să intre pe ușă, Laura se lovise cu piciorul de prag și înjurase în șoptă. Nu știa dacă era supărată pe ea însăși, pe Danny, pe Peter sau pe amândoi.

Viața Laurei părea că urmează un model ciudat, fiind împărțită în două personalități. Cafeneaua în care îl întâlnise pe Peter era una în care se ducea de obicei. Se convinsese că nu-i nimic rău să se ducă acolo, dar când se aflate în fața intrării, se întorsese. Hotărâse să-și ia masa pe malul râului, spunându-și că făcuse ceea ce trebuia. Întorcându-se, întorsese spatele lui Peter Stevenson. Reușise să și-l scoată din cap, dar nu reușise să scape de senzația ciudată pe care o avusese în clipa în care își luase la revedere. Cu toate că se gândise la graficele ei, senzația persistase. Apoi se gândise la Danny, un lucru pe care și-l îngăduia foarte rar. Ca o ciudățenie, în dragostea pentru el, interzisă până acum, găsisese siguranța împotriva invaziei lui Peter. Se simțea de parcă se întorsese acasă,

pe meleaguri primitive. Chiar dacă gândul la Danny îi adusesse lacrimi în ochi, senzația dispăruse. Își planificase viitorul cu mult calm: va avea o carieră strălucitoare în lumea finanțelor. Poate că se va întoarce la Universitate și va studia economia...

Ridicându-se, își netezise pliurile rochiei și se îndreptase spre birou. Înăuntru, Robert Doule deschidea scrisorile. Privise spre ea, dar ea trecuse mai departe, pierdută în gânduri. El observase și se întunecase.

În acea seară, Laura îi făcuse o vizită lui Marion și-i povestise despre Peter.

Femeia o ascultase în liniște.

– Vrei să spui că ai stat și ai ascultat muzică o oră și jumătate?

– Am stat întinsă în pat.

– Nu te-ai plictisit?

– Nu cred, eram doar obosită. Cânta foarte bine.

– Și Danny?

– Oh, Dumnezeu știe de ce s-a împrietenit Danny cu el. El cunoaște cei mai ciudați oameni.

– Nu l-a deranjat că ți-a sărutat mâna?

Laura rămăsese tăcută.

După ce turnase câte o nouă ceașcă de cafea, Marion spusese pe neașteptate:

– Cred că ești pe punctul de a avea o relație. Ar fi o experiență bună. Nu vei începe să trăiești cu adevărat până când nu vei ști cum este.

– O să-mi spui același lucru pentru fiecare bărbat pe care-l întâlnești? protestase Laura, indignată.

– Nu, dar faptul că ai refuzat să intri în cafenea demonstrează că te-a impresionat mai mult decât vrei să recunoști.

– Ba nu, faptul că am refuzat să intru înseamnă tocmai opusul, răspunsese Laura cu mândrie. Nu voiam să fiu deranjată de vederea lui.

– Sau să vezi dacă n-ar fi el deranjat să te vadă? Cred că poți să-ți dai seama foarte bine că, dacă s-a dus la cafenea și a văzut că nu intri, trebuie să fie foarte intrigat.

Obrajii tinerei deveniseră roșii.

– N-ar fi trebuit să exagerez, spusese ea. La urma urmei, știe și unde stau și unde lucrez.

– Ar fi trebuit să stai acasă. Cred că te-a căutat. Ești sigură că nu fugeai de el când ai venit la mine în această seară?

– Pentru o artistă, ai o minte preocupată de tot felul de ciudățenii, observase Laura cu asprime.

– Se pare că în ultimul timp nu reușim decât să ne certăm. De fapt, îmi pare rău. Laura, țin mult la tine, dar trăiești într-un vis. E mult mai bine să treci prin experiențele de bază ale vieții cât de repede. Nu vei reuși să te dezvolți complet dacă n-o faci.

Laura nu era sigură că știe despre ce vorbea prietena ei, dar nici nu voia să plece, dându-i impresia că nu așteaptă decât un motiv să fugă spre casă.

Într-un târziu, după ce ascultaseră mai multe discuri, Marion spusese:

– Mai bine te duci acasă și te gândești la toate acestea în timpul somnului.

– Cred că mai bine mă duc acasă să mă culc.

A doua zi, Laura se dusese cu hotărâre în cafenea, comandase o cafea și începuse să citească. Nu voia să recunoască față de ea însăși că Peter putea veni, dar dacă venea, nu voia să se uite după el.

Credea că se simte ușurată când o femeie se așezase brusc în fața ei, dar de fapt senzația ciudată revenise.

Ziua următoare, Peter chiar venise. De fapt, era deja înăuntru în clipa în care intrase. O văzuse intrând și așezându-se la o masă cu un loc liber în față și ridicând meniul. Imediat se ridicase și cu pași ușori, se așezase pe scaunul din fața ei. Cu un deget, trăsesese în jos marginea meniului, forțând-o să-l privească. Zâmbetul lui era irezistibil.

Cu toate că ea se străduise să împiedice roșeața pe care o simțea urcându-i în obraji și să aibă o expresie neutră, era conștientă că nu reușise și că ochii ei îi spusese ce voia să știe.

Chelnerița se opri în fața lor.

– Cafea și două salate, spusese el. Aduceți frișca separat.

Apoi împinsese zaharnița spre ea.

– Cum îți bei cafeaua, Laura? Cu zahăr sau neagră?

– De unde știi că-mi place cafeaua?

– Va trebui să-ți placă, cel puțin de acum încolo. Cafeaua e băutura mea.

– Luni seara ai băut ceai.

– E băutura lui Danny. Asta e diferența dintre noi doi.

Laura scosese pachetul cu țigări și își aprinsese una.

– Vrei să știi ce cred despre tine?

El dăduse încet din cap.

– N-o spune. O să regreti.

– N-o să regret. Cred că ai o părere foarte bună despre tine.

– Nu crezi că sunt atât de bun?

– Nu mă pricep la pian.

– De unde știi că vorbeam despre pian?

Ochii ei străluciseră și devenise palidă. Pentru o clipă, se simțise din nou încolțită și se gândise la Robert Doule. Prividu-i figura deschisă și puternică, își dăduse seama că nu va deveni niciodată un Robert Doule.

– Te-am așteptat în fiecare zi, începând de luni, spusese el brusc. Marți am comandat două salate și trei cafele și tot n-ai venit. Ieri am fost nevoit să stau în cealaltă cameră și n-am apucat să te văd decât când plecai. Ce făceai când am intrat? Te ascundeai după o carte?

– Poate că aveam o carte, dar nu mă ascundeam.

Începuseră să mănânce.

– Dacă nu te superi că te întreb, ce se întâmplă cu livada cât timp ești la Perth?

– Nu prea mare lucru. Pianul ocupă oricum prea mult spațiu. . .

– Și prea mult timp?

– Nu suficient.

– Nu crezi că e necesar să-ți câștigi existența între timp?

– Aceasta este o întrebare foarte personală, tânără domnișoară. Dacă nu mă înșel, ai fost învățată de părinți să nu întreb pe nimeni ceva despre politică, religie sau cont în bancă.

– Ai dreptate, dar tu ești cel care insistă. Am dreptul să știu cu cine iau masa. Am fost de asemenea învățată că nu pot cunoaște un bărbat dacă nu-mi este prezentat de un frate sau de tata, pentru că e treaba taților și a fraților să afle despre politică, religie și conturi în bancă.

– Și Dennis Hara Montgomery?

– Danny nu ne-a făcut cunoștință. Pur și simplu te-a adus la Beale și Beale cu afaceri.

– Acum ți-ai răspuns singură la întrebare. Am o rentă, destul de mică, de la o mamă indulgentă, dar care-mi permite să mă întrețin pe mine și să-mi întrețin pianul, dar nu să-mi permit o soție sau un însoțitor domestic, adică un cal, un câine sau o vacă. De aici mica afacere cu minele. Mi-aș dori un câine, unul bun.

– O să ai de așteptat, spusesese ea pe un ton supărat.

O privise cu sprâncenele ridicate.

– Nu-mi rămâne decât să sper.

Continuaseră să discute despre diverse lucruri, iar la sfârșit, el plătise din nou ambele consumații.

– Poate renta să acopere totul? întrebasese ea.

El zâmbise.

– Pentru tine poate să acopere orice.

Apoi o condusesese spre birou.

– Ne vedem mâine, spusese el repede, apoi plecase înainte ca ea să răspundă.

Noaptea, Laura stătuse trează, întrebându-se dacă să se revolte împotriva atitudinii lui posesive, sau să cedeze. Când se îndreptase a doua zi spre cafenea, zarurile erau deja aruncate. Se simțea mulțumită de cum mergeau lucrurile și altceva nu mai conta.

Peter venise primul și făcuse aceeași comandă, fără s-o întrebe. Ziua descursese la fel, încheindu-se când o condusesse spre birou.

Robert Doule trecuse pe lângă ei, iar fața lui era foarte palidă. Laura observase, dar nu se gândise prea mult la el, fiind ocupată cu alte lucruri.

Până vineri, totul descursese la fel. Când se despărțiseră, îi spusese:

– Vin să te iau mâine după prânz. Mergem la colibă.

Inima Laurei ajunsese în gât. Știa că acesta va fi unul dintre pașii care, o dată făcuți, schimbă întreaga viață a unei femei. Fusesse crescută într-o familie în care o tânără nu se duce singură cu un bărbat într-un loc izolat. Știa că alte fete o fac, dar pentru ea era diferit. Pasul acesta avea o importanță enormă, dar simțea că vrea să-l facă. Întâlnirile zilnice o făcuseră nerăbdătoare și aștepta clipa în care să-l vadă din nou cu nerăbdare. Când îl privea, nu-și putea lua ochii de la el, cu toate că undeva în inima ei era supărată că el o privește cu atâta îndrăzneală. Cu toate că îi rezista, se dusesse cu el. Nu simțea decât o mică tristete, pentru că nu era bărbatul potrivit.

Sâmbătă venise s-o ia cu o mașină. Tot drumul, încercase să se prefacă, spunându-și că nu-i decât o întâlnire ca oricare alta, sporovăind veselă, în special despre viața ei socială.

Când opriseră în fața colibei, Peter se întorsese spre ea.

– De ce ți-e teamă? întrebasese el, privind-o cu atenție, cu un zâmbet abia conturat.

– Teamă?

– Nu te-ai oprit din vorbit tot drumul. Nu-mi pasă de Marion Perrent sau de Beale și Beale. Mă interesezi tu.

Îl privise încruntată.

– Cred că ești mai interesat de propria persoană.

– Îți e teamă că te voi seduce?

– Nu mi-e teamă, cu toată că m-am gândit la asta.

Mâna pe care o ținea pe spătar coborâse în jurul umerilor ei. Îi prinsese bărbia cu mâna dreaptă și, aplecându-se spre ea, o sărutase cu pasiune. O cuprinsese în brațe, coplesind-o cu forța lui. Senzația de plutire o cuprinsese din nou, ca un foc topit, care i se scurgea prin vene, amestecând-o și făcând-o să se lipească de el.

Apoi îi dăduse drumul și o privise.

– Și acum? Întrebare el.

– Foarte drăguț, mulțumesc.

Evitându-i privirea, deschisese pachetul cu țigări și luase una, oferindu-i și lui. Când îi aprinsese țigara, bărbatul căutase în ochii ei răspunsul la întrebarea nerostită. Clipa de răgaz o ajutase să se adune și privirea ei era provocatoare. Peter n-avea de unde să știe că nu mai fusese niciodată sărutată așa, că nu știa că sângele poate curge cu asemenea viteză sufocantă. N-avea de unde să știe că se simțea amețită, că trupul ei tânjea după atingerea lui fierbinte cu o putere care o uimise. N-avea de unde să știe că nu avusese nici o idee ce e pasiunea.

Peter se întinsese peste ea și deschisese portiera.

– Să intrăm, propusese el.

Intraseră în casă și ea se duse direct la fereastră, deschizând-o. Respirase adânc, iar când se întorsese spre el știuse că era pregătită.

– Bem ceai, cafea sau vin? Îl întrebare.

– Cred că vinul e băutura ta, zâmbise Peter, întorcându-se din bucătărie cu o sticlă și două pahare.

Băuseră vinul în tăcere.

– Știi că voi face dragoste cu tine?

Laura începuse să râdă.

– Credeam că ai început deja.

Nu-i mai păsa de nimic. Lumea se învărtea în jurul ei și nu știa decât că vrea să meargă înainte. Tot ce conta acum era să nu-l lase să știe că pentru ea e o experiență cu totul nouă. Nu voia să pară sofisticată din amor propriu, și avea o presimțire că Peter și-ar fi domolit pasiunea dacă ar fi știut că are în față un copil. Avea nevoie de pasiunea lui, cu disperarea cuiva pierdut în deșert care vrea apă.

Peter luase paharele și le pusese pe o măsuță, apoi îi luase țigara din mână și o stinsese. Cuprinzând-o în brațe, o trăsese spre el, sărutând-o din nou cu pasiune.

Atingerea lui o electriza, transportând-o într-o lume necunoscută. Pielea îi ardea, ca atinsă de un foc mistuitor.

Se simțea îmbătățită de pasiune.

– Oh, Doamne, oftase într-un târziu.

El se ridicase și o privise.

– Acum vom asculta niște muzică.

Laura era copleșită. Nu se simțea impură, ci înălțată. Lumea pe care o descoperise era una plină de minunății. Rămăsese un timp întinsă în pat, ascultându-l cântând la pian. Într-un târziu se ridicase și trebuise să strige ca să fie auzită:

– Să fac niște ceai?

– Cafea.

După ce adusese cafeaua în cameră, el se oprise și se așezase pe un fotoliu.

– Ce mod interesant de a petrece o după-amiază de sâmbătă, nu crezi? o întrebase.

– Chiar interesant.

Oare cum putea s-o privească atât de detașat? Era ceva atât de obișnuit pentru el?

– Ești surprinzătoare, observase el. Fascinantă.
– Ce vrei să spui?
– Ești atât de plină de demnitate de modă veche, sau nu e decât o fațadă? Sub ea nu ești decât o femeie ca oricare alta.

Laura se simțise lovită peste față.

– Cel puțin nu sunt atât de „evidentă” ca alții.

El începuse să râdă.

– Te referi la mine?

Ridicându-se, se așezase din nou la pian, cântând cu o mână în timp ce bea cafeaua.

– Dacă încep din nou, nu mai termin cel puțin pentru o oră, zâmbise el. Mai bine să mergem la Kalamunda să bem un ceai. E un timp frumos.

– Bine, dar unde pot să-mi împrăpătez machiajul? N-am văzut nici o baie.

– E în spate o cameră cu o cadă. Găsești acolo oglinda pe care o folosesc la bărbierit.

Reparase cum putuse mai bine ce mai rămăsese din machiaj. Se simțea ca și cum ar fi luat un drog. Ar fi dat orice ca el să se apropie de ea și s-o ia din nou în brațe. Nu știa prea bine ce anume îi dăruise, dar voia din nou, voia mai mult. Se simțea rușinată pentru că știa că nu-i unește iubirea.

În mașină, cu vântul răcorindu-le fețele, el fusese cel care vorbise, povestindu-i despre pasiunea lui pentru muzică.

„Pentru el cred că sunt un instrument muzical, la fel ca pianul, își spusese ea. De ce ar vorbi sau s-ar gândi la dragoste? Nu poți să iubești decât pe cineva pe care îl cunoști. Cineva ca Danny.”

Gândul la Danny o trezise la realitate. Oare ar fi putut face dragoste cu el, așa cum făcuse cu Peter? Nu reușea să și-l închipuie. Nu putea simți brațele lui în jurul ei, nu-i putea simți buzele, pentru că era atât de departe și de neatins ca un vis.

Luaseră ceaiul la Kalamunda, unde stătuseră pe o bancă vorbind despre diferența dintre bărbați și femei. O conduseseră apoi acasă, iar în fața clădirii o luase în brațe, sărutând-o. Sărutul lui era mai senzual, dar mai puțin pasional.

Săptămâna următoare se întâlniseră din nou, în fiecare zi, la cafea. Laura se întreba ce va răspunde dacă o va invita din nou să meargă la el. La început își propusese să spună nu, dar, pe măsură ce treceau zilele, hotărârea ei se clătina din ce în ce mai tare.

Joi se simțea neliniștită pentru că nu-i spusese nimic. Voia să fie cu el, să simtă din nou acele senzații copleșitoare. Era rușinată că simțea așa, dar se mințea, spunându-și că e interesată de el ca persoană. Când o lăsase în fața biroului, era supărată că nu spusese nimic despre după-amiaza de sâmbătă. Așa că, în clipa în care îl zărise pe Robert Doule plimbându-se prin fața ușii, se răstise la el:

– Ești peste tot unde mă duc? Tot timpul dau peste tine. Nu muncești niciodată?

Figura lui era întunecată.

– Cine e tipul? Întrebă el.

– Ce tip? A, vorbeai de Peter Stevenson? E doar un prieten. De ce nu-ți vezi de treburile tale, Robert?

Trecuse pe lângă el și intrase în biroul ei, trântind ușa. Numai domnul Preston observase că mâinile lui Robert tremurau și că se așezase la birou, luându-și capul în mâini.

Peter spusese că va rămâne în Perth în seara respectivă și că poate se vor întâlni. Când nu-l întâlnise, fusese de-a dreptul deprimată. Nemulțumită, se duseseră acasă, întrebându-se ce face de fapt. Nu era vorba despre dragoste, așa că unde putea să ducă? Oare înnebunise?

Pentru că nu suportase să stea singură, hotărâse să ne facă o vizită la „Numărul 25”.

Intrase ca o furtună în salonul în care nu eram decât eu și mama.

– Ce-i cu tine? o întrebam. Arăți de parcă urăști pe cineva.

– Poate că da, răspunsese ea. Oricum, mulțumesc pentru primirea călduroasă.

Se așezase neliniștită pe un scaun, bătând cu degetele în masă.

– Laura, arăți foarte bine, încercase mama s-o liniștească. Vrei un ceai?

– Un pic mai târziu, mătușă. Vreau să stau puțin. Sunt obosită. Unde e Danny?

– În oraș, răspusesem eu. A ieșit să ia cina. E pus la patru ace. Ar trebui să-l vezi. . .

Privirea ei supărată mă făcuse să mă opresc.

– Ce mai face Sylvia? întrebese mama. Ai primit o scrisoare de acasă?

Întrebarea o dezarmase. N-aș fi crezut că poate arăta tristă vreodată, dar figura ei era într-adevăr tristă.

Chiar în acea clipă intrase Danny. Îi auzisem pașii și văzusem crisparea Laurei. Privirea ei era chinuită. Nu exagerasem, iar el arăta chiar coplesitor. Intrase și se așezase pe un scaun.

– Cum mai merg afacerile, Laura? întrebese el, zâmbind ușor.

Laura arăta suferindă.

– Bine, Danny, răspunsese ea, privindu-l. Ar trebui să cumperi acțiuni pentru mina Coolgardie, dar n-o vei face, tocmai pentru că ți-am spus eu.

El își deschisese tabachera, oferindu-i o țigară și aprinzând-o.

– Cine știe? S-ar putea să mă întorc peste un an sau doi și să mă gândesc la asta.

Tresărisem, uimite și speriate.

– Nu rămâi în Australia, Danny? întrebese mama.

– Nu. Nu cred că e climatul meu favorit.

– Vorbești despre căldură și despre muște?

– Nu numai despre asta. Credeți că aparțin acestui loc? ridicase el sprâncenele, întrebător.

– Nimeni nu aparține acestui loc la prima venire, intervenise mama cu severitate. Toată lumea se simte străină. Dar trebuie să-și găsească drumul.

– Trebuie? se întorsese Danny spre ea. Nimeni nu trebuie să facă nimic, mătușă, dacă nu vrea s-o facă.

– Tu vrei să faci ceva pentru Magillicuddy, spusese Laura cu amărăciune.

– Da, dar nu de la treisprezece mii de mile distanță. Cred că voi pleca pe paisprezece. Am o lună la dispoziție să ajung la Kalgoorlie să-i spun la revedere unchiului William.

Era o cruzime din partea lui, de parcă ar fi fost o nimica toată. Se hotărâse să plece acasă și nu-i păsa că afecta viața tuturor. Danny nu simțea nevoia să iubească, de aceea nu ne înțelegea. N-ar fi înțeles că îl iubeam și nici de ce.

Laura rămăsese nemișcată, fixând masa cu privirea.

– Nu cred că voi mai aștepta ceaiul, mătușă, spusese ea, ridicându-se. Cred că voi pleca.

Se îndreptase repede spre ușă.

– La revedere...

Nu mai putuse spune altceva.

Danny se ridicase cu obișnuita lui politețe și făcuse un pas spre ușă, numai că ea dispăruse repede. Se așezase la loc pe scaun, ascultând-o pe mama care vorbea despre „comportamentul temperamental al Laurei din ultimele zile”, dar ochii lui trădau că era deja departe.

Capitolul 8

S-ar putea crede că plecarea neașteptată a lui Danny în Irlanda o aruncase pe Laura în brațele lui Peter, dar poate că era deja pe acest drum și ar fi ajuns acolo, chiar dacă Danny n-ar fi plecat.

Fusese clar că n-a fost niciodată cu adevărat fericită cu Peter. De fapt, mult mai târziu, îmi spusese:

— N-am cunoscut nici o clipă fericirea. Eram chinuită de la început. Îl uram... și eram atrasă spre el ca de un magnet. Mă rugam ca Danny să mă salveze... dar n-ar fi făcut-o, chiar dacă n-ar fi fost sentimentele lui pentru Sylvia. Să te arunci la picioarele lui, cerând mila, ar fi fost ca un însetat să bea apă dintr-un miraj.

Când ajunsese acasă, găsisese un bilet strecurat sub ușă.

Te voi lua la două și jumătate sâmbătă. Peter.

Reacția ei fusese una de resemnare. Îl dorise pe Peter. Luptase cu această dorință, pentru că știa că nu va avea nici un viitor. Cred că venise în vizită la noi instinctiv, căutând ajutor. Nu înțelesesem de ce avea nevoie și de aceea n-o ajutasem în nici un fel. Apoi venise Danny...

Nu mai avea destulă putere...

La ora indicată, ieșise afară, așteptând sub copacii din fața blocului. Nu-i mai păsa dacă el o va crede prea nerăbdătoare. N-avea decât să gândească ce vrea. Se va mulțumi cu tot ce vrea să-i dăruiască.

Mașina lui apăruse după colț, apoi oprise în fața ei. Nu coborâse, dar îi deschisese ușa de dinăuntru.

– Să mergem la Lesmurdie să privim cascada, propusese ea.

O privise întrebător.

– O bruscă dragoste pentru peisaje, sau o reticență față de dragostea fizică?

– Azi optez pentru peisaj. Probabil că voi regreta mâine, dar n-am ce face.

Peter îi întinsese un pachet de țigări.

– Aprinde-mi și mie una, îi spusese, în timp ce pornea mașina.

Laura îi aprinsese o țigară și i-o dăduse. Era un gest intim, pe care numai iubii îl fac, iar ea era uimită de senzația plăcută care o copleșise. Starea de spirit i se schimbase neașteptat. I-ar fi plăcut să stea mai aproape de el, să-l atingă și să-i simtă atingerea. Își dăduse seama că, la propunerea ei, urma o după-amiază de plimbare și conversație, deși acum își dorea dragoste.

Ar fi strigat de bucurie când Peter trecuse de drumul care ducea spre cascadă, îndreptându-se spre dealuri. În același timp, se simțea copleșită de tristețe. Nu aceasta era viața pe care și-o dorise. Visase tot timpul că va fi soția lui Danny, că vor locui la Magillicuddy, petrecându-și serile romantice în salon, la lumina lumânărilor. În loc de visele ei, era acum la celălalt capăt al lumii, aproape bolnavă de dragoste pentru un bărbat pe care nici nu-l plăcea, nici nu-l înțelegea.

El se întorsese s-o privească, zâmbind ironic.

– Mai ai vreun ordin? o întrebare.

– De ce-aș mai face-o? Tu oricum te duci unde vrei.

Știa că privirea lui cercetătoare îi descoperise luminița din ochi, luminiță care însemna că acea senzație de plutire, deja cunoscută, se răspândise din nou asupra ei.

Ce făcea aici, lângă acest bărbat? De ce era aici? Cu toată revolta ei, nu-și dorea decât să-și odihnească obrazul pe mâneca lui și în clipa în care el, luând o mână de pe volan, își pusese brațul în jurul ei ca s-o tragă mai aproape, se cuibărise lângă el fără să reziste, se ușurată, chiar recunoscătoare.

Nu știa ce urma să i se întâmple, dar nici nu-i păsa prea mult. Orice putea să i se întâmple. Nu era nici rușinată, nici speriată, pentru că tulburarea simțurilor ei o împiedica să se gândească la ceva, în afară de faptul că dragostea fizică era una dintre cele mai plăcute și amețitoare activități.

Peter se ridicase de pe canapea și aprinsese câte o țigară pentru fiecare. O privise cu atenție, prin rotocoalele de fum. Luându-i mâna, o mângâiasă cu afecțiune.

– Ce enigmă ești tu, Laura...

– De ce?

– Ai un asemenea aer! Maniere de doamnă, originală și modernă! Atâta provocare într-o pereche de ochi albaștri! și... ridicase el din umeri, întrerupându-se.

– Și ce?

– Atât de firească, fără să fii răsfățată. Cum se face?

– Credeai că sunt doar o fetișcană plină de ifose?

– Nu, dar credeam că știi ce faci.

– Am știut, dar așa am vrut să fie.

Peter își trecuse degetele prin părul ei, privind-o cu ochii pe jumătate închiși.

– Modelul perfect al frumuseții, spusese el. Frunte pătrată... nas foarte frumos... ochi destul de mari... iar gura... Ochii provoacă, iar gura se roagă. Laura, mă fascinezi.

– Nu pari deloc fascinat.

– Dar sunt. Mă fascinează de ce arăți așa cum o faci și te dovedești a fi diferită.

– Contează?

– Mă interesează. Oamenii mă interesează. Îmi place să-mi lipsesc nasul de o fereastră și să privesc înăuntru, să văd ce se întâmplă. Apoi să mă întreb de ce.

Laura se cutremurase. Voia ca Peter să fie tandru, nu obiectiv. Voia s-o ia în brațe, să fie blând, iubitor și draguț. Voia să plângă pentru tot ce simțea că pierduse.

Un fior înghețat îi strânsese inima. Ridicându-se, îl strânsese în brațe, sărutându-l cu dăruire.

– Acum e timpul să ne sărutăm, nu să filozofăm.

El zâmbise, strângând-o în brațe. Apoi se ridicase, îndreptându-se spre pian.

– Oh, nu! exclamase ea. Nu. Nu cânta, Peter. Nu pot suporta.

– Va trebui. O să scriu un cântec pentru tine. Pentru Laura...

Se dusesse la pian, făcând mai întâi niște mișcări în aer.

Oare compunerea unei melodii era modul lui de a fi tandru? Se întinsese la loc pe canapea, urmărindu-i mișcările.

El se întorsese brusc, privind-o transportat.

– Cum era? Știi... poemul acela despre Laura. Scris tot de un irlandez... ceva ca un sonet...

Încruntat, se îndreptase spre un dulap din care scosese câteva hârtii. Întorcându-se la pian, începuse să caute printre ele.

– Ah! Am găsit-o!

În anii tinereții frumoase și înfloritoare, – când dragostea îi era stăpână – Laura, care era viața mea, dispăruse, lăsând pământul văduvit și dezolant.

Ridicase vocea în timp ce declama, cu o mână în sus.

– Bravo! se aplaudase singur. Trebuie să avem niște muzică.

Începuse să cânte, lovind clapele cu putere. Laura avea sentimentul că nu era un cântăreț atât de bun cum păruse prima oară. Erau prea multe note discordante, chiar pentru o nouă compoziție. Oare cânta corect? Erau destule corecturi și bănuia că un specialist ar fi găsit multe defecte.

– Peter... spusesese ea.

Nu-i dăduse nici o atenție, continuând să cânte, aproape cu furie. Abia când terminase se întorsese spre ea.

– Era „Pentru Laura”?

– Aceasta, spusesese el încet, măsurându-și cuvintele și privind-o cu ironie, era a doua parte din „Concertul în do minor” de Beethoven.

– În acest caz, cred c-ar mai trebui să exersezi, Peter. N-ar trebui să faci nici o greșală. Când învățam să dactilografiez, nu treceam la următorul exercițiu decât dacă le făceam pe celelalte fără greșală. Dacă greșeam o singură dată, o luam de la capăt.

– Să dactilografiezi! Oh, Doamne! Oare Dumnezeu a făcut această femeie ca să compare pianul cu o mașină de scris? Ce-am greșit, să fiu atât de aspru pedepsit?

– Nu e vorba decât despre exercițiu. Despre asta vorbeam.

O privise cu asprime.

– Nu poți să deosebești o notă bună de una proastă. Du-te și fă cafeaua. Numai de asta sunt bune femeile.

Laura începuse să râdă.

– Te-am atins unde te doare? îl întrebase.

Ajunsese în spatele lui, îmbrățișându-l ușor, apoi punându-și buzele pe zona sensibilă de lângă ureche.

– Dacă tot vrei să pui pianul înaintea mea, măcar să fii bun.

El se întorsese și o sărutase pe obraz, apoi o trăsese în brațe. După un timp, se ridicase și o dusesese pe sus în bucătărie.

— Fă cafeaua, draga mea.

Strângerea de inimă trecuse și Laura se simțea veselă. Îi plăcea să fie împinsă în bucătărie. Îi plăcea să facă și cafea pentru el, îi dădea un sentiment de liniște domestică. Iubea mirosul de săpun pe care îl simțea când își ascundea fața la pieptul lui și sentimentul că, dacă vrea să-l simtă din nou, poate s-o facă oricând. Nu se întreba de ce se simte pe marginea unei prăpăstii și nu-i păsa— chiar îi plăcea. Dacă s-a fi întrebat: „Poți să iubești doi bărbați în același timp?” și-ar fi răspuns: „Da. Știu, pentru că o fac.”

Ceea ce nu voia să recunoască era sentimentul de tristețe de undeva din profunzimile inimii ei.

Laura cunoscuse frustatea și nefericirile minore ale copilăriei, dar acum înțelegea ce înseamnă nefericirea.

Mai mult decât orice, mai mult chiar decât dorința ei neîmplinită de a iubi și de a fi iubită, era chinuită de dezintegrarea propriei mândrii. Își spunea în fiecare clipă că Peter nu merită interesul ei, că nu făcea decât o greșală. Pentru restul lumii poate că nu era decât o fată oarecare, mai dăruită decât altele cu frumusețe și cu inteligență. Dar pentru ea, era vorba despre mândrie. Avea integritate, avea bun-gust, era în stare să disprețuiască. Că avea de asemenea și un corp care se supunea legilor firii și o inimă care tânjea după dragoste, era ceva la care nu se gândise niciodată. Dar ce putere are mândria în fața inimii? Așa că se chinuia singură, pradă disperării.

Uneori, Peter venea s-o invite la cină, la cafea. Alteori, o aștepta după ce termina programul. Dar tot timpul venea și pleca după buna lui plăcere. Nu putea să respecte niciodată un angajament, așa că prefera să nu facă. Cu aceste ocazii, Laura nu reușea să facă nimic, doar se învârtea neliniștită, așteptând. Nu era

de acord cu neliniștea așteptării, care i să părea nedemnă. Nici o persoană cu respect de sine, cu atât mai mult ea, nu putea suporta o asemenea situație.

Cu o astfel de ocazie, venise la „Numărul 25”. Eram singură acasă și, pentru că era o zi umedă de iarnă, nu aveam ce face decât să stăm la căldură și să bem ceai. Știam că era neliniștită, pentru că era palidă și felul ei de a fi, mândru și orgolios, dispăruse. Era foarte tăcută și stătea lângă foc.

Întotdeauna am crezut c-o înțeleg. Nu însemna că eram foarte apropiată de ea. Era prea independentă pentru a fi într-o relație de prietenie cu cineva, mai ales dacă era vorba despre propria verișoară. Oricum, între noi fusese întotdeauna o oarecare rivalitate, în primul rând pentru că semănăm destul de mult, apoi datorită unchiului Tim.

Poate că în acea zi, pentru că și eu eram neliniștită din cauza unor probleme sentimentale, mă simțisem mai aproape de ea. Poate că și ea, cu toate că n-ar fi recunoscut niciodată, simțise că semănăm și că puteam s-o înțeleg.

– Crezi că există ceva mai rău decât o zi umedă când te simți deprimată? mă întrebase ea. Încă privea flăcările.

– Nu. Și, pentru că mă simt deprimată astăzi, mă bucur că ai venit. Mă privise plină de curiozitate.

– De ce?

– Un bărbat nepotrivit, spusese scurt.

– Întotdeauna sunt așa, murmurase ea, privind flăcările.

Rămăsese răm câteva clipe gânditoare.

– Știi, spusese ea, doamna Preston mi-a spus, ultima oară când am văzut-o: «Prețuiește-ți tinerețea, Laura. Când vei ajunge la vârsta mea, te vei întreba de ce n-ai făcut-o!» Închipuie-ți, râsese ea, poți s-o vezi pe doamna Preston tânără?

– Cred că a avut ceva care merita. Cel puțin, un bărbat s-a îndrăgostit de ea și a luat-o de soție.

– Poate că a avut o tinerețe reușită. Știi, poate a întâlnit bărbatul potrivit de la început și s-a măritat cu el imediat. Nici cea mai mică problemă. Par destul de fericiți, dar nu cred că vreau să schimbăm locurile între noi.

– Nici măcar ca să scapi de ceea ce pare să fie acum în neregulă cu tine? Clătinase încet din cap.

– Nici măcar ca să scap de el.

– E bărbatul acela cu ochi negri, Peter, cu care te vezi din când în când?

Ridicase privirea, fixându-mă.

– Da, e un monstru. Îl urăsc.

– În acest caz, de ce?

– Obsesie, cred. Cum mă privește... cum zâmbește... N-are de-a face cu dragostea, dar simt că înnebunesc, de fiecare dată când îi văd ochii, zâmbetul... Inima mea se topește. Te-ai întrebat vreodată de ce poeții pun marea dragoste în inimă? Cred că acolo se găsește sentimentul fizic al dragostei. N-are nici o legătură cu mintea, cu creierul.

– Inima e un organ foarte neliniștit, recunoscusem și eu. Se mișcă în sus și în jos în timpul unei conversații.

Rămăsesem din nou tăcute. Mă aplecasem în față și, luând o felie de pâine care se prăjise, pusesem unt pe ea, o tăiasem în două și i-o dădusem Laurei. Începuse să mănânce mecanic.

– Nu poți să renunți la el?

Mă privise cu ochi triști.

– Trebuie s-o fac, dar numai Dumnezeu știe de unde voi găsi puterea.

În acea zi îmi povestise tot ce-am scris până acum despre viața ei. Începuse încet, cu o povestire, două, apoi devenise mai deschisă, povestindu-mi multe, chiar despre după-amiaza în care îl așteptase și îl urăse.

– Sunt sigură că mătușa Helen ar spune să-l arunc la gunoi, terminase ea de povestit, cu tristețe.

Dădusem din cap. Da, așa ar fi spus mama. Așa spune oricine vede pe cineva copleșit de o relație cu o persoană nepotrivită. Dar nu-ți spun niciodată cum poți s-o faci. Nu-ți explică niciodată ce trebuie să faci tu, care ești slab. Nu-ți spun cum, în clipa în care îl vezi pe acela pe care îl iubești și îl urăști în același timp, să-ți împiedici inima să tresară.

– Da, știu, murmurasem eu.

Îi citisem curiozitatea în priviri.

– Așadar, și tu crezi că tinerețea este o povară îngrozitoare?

Dădusem din cap în semn de aprobare.

– O bătrână este fie căsătorită, fie singură. Poate să regrete, dar lupta s-a sfârșit.

– Deja stând aici, devin nerăbdătoare. Îmi spun că, dacă mă duc acasă s-ar putea să-l găsesc acolo, sau că s-ar putea să vină. Dar, dacă mă duc acasă, am toate șansele să petrec o seară mizerabilă.

– În acest caz, de ce nu stai aici?

– Cred c-o voi face. Crezi că voi găsi un pat?

– Cred că da. Oricum, mai e și fotoliul din hol.

Râseserăm împreună, amintindu-ne de toți care adormiseră acolo, în timpul unei întâlniri obositoare de familie.

Cred că-i făcuse bine că vorbise, pentru că părea mai veselă și-mi povestise despre birou, despre Robert Doule și despre domnul Preston, sau despre minele de aur.

– Chiar crezi că într-o zi vei câștiga o mulțime de bani de acolo?

– Din fericire, nu trebuie să găsesc aurul, pentru că e deja acolo. Trebuie doar să urmăresc prețurile și costurile. Nu sunt singura persoană care face acest lucru. Destui cumpără zone aurifere cu bani puțini, în perioade de acestea. Dar firma noastră are întâietate.

Datorită tatei, știm și unde e aurul. Cea mai mare problemă a firmei e să-l împiedice pe tata să vorbească.

Începusem să râd.

– Nu-mi imaginez că ar putea cineva să-l facă pe unchiul să nu vorbească despre un subiect.

– Da, dar le datorează foarte mulți bani...

Când mama și celalalte surori ale mele veniseră acasă, fuseseră toate încântate s-o vadă pe Laura. Se așezaseră în jurul focului, certând-o că nu vine mai des și începuseră să facă ceaiul și să se agite, în acel mod care o deranja atât de tare dățile trecute. De data aceasta fusese mulțumită. Râsesse vesel, iar ochii începuseră să-i strălucească din nou. Povestise tuturor despre cei trei câini, protejații ei din parc.

– Îmi este teamă tot timpul să nu-i ia hingherii, spusese ea. Mă duc doar să văd dacă mai sunt acolo și nu mă liniștesc decât dacă îi văd.

Preocuparea ei o neliniștise pe mama.

– O să te muște vreunul într-o zi, dăduse ea din cap.

– Când se va întâmpla, cred că-mi voi retrage simpatia pentru ei.

Stătusem multă vreme de vorbă, iar la un moment dat Laura își amintise că are o pungă de bomboane de mentă, pe care le pusese pe masă.

– N-ar fi trebuit să le aduci, vor scoate plombele tuturor.

– Plombe? Cine are plombe? Întrebuse Denney, care avusese o problemă cu un dinte dar, din lipsa banilor, nu-l plombase. Râseserăm cu toate și continuasem să mâncăm bomboane.

– Să nu vă plângeți când se va întâmpla ce e mai rău, nu se dăduse mama bătută.

– Parcă ești unchiul William, râsesse Vicky.

A doua zi, Laura se duse la serviciu simțindu-se ca renăscută. Fusese veselă cu Robert Doule și secretara cea nouă, avusese idei foarte bune pe care le împărtășise celor doi Beale. În pauza de masă își cumpărase un nou costum.

– Mă simt bine, își spusese. De ce oare? Ei, nu contează de ce. Mai bine să-i mulțumesc lui Dumnezeu.

Nu se uitase de-a lungul străzii să vadă dacă Peter o aștepta și se simțea bine, ușurată.

A doua zi, după serviciu, venise din nou la „Numărul 25”.

– Theodora, vino cu mine la plimbare. Nu mai suport să stau doar cu mine.

Eram bucuroasă că mă invitasă, pentru că simțeam același lucru.

– Ce ai de gând să faci? o întrebam.

– Nimic, o să am răbdare să treacă. Amintește-ți cum ne spunea unchiul Tim că timpul vindecă totul.

Parcă auzeam vocea lui blândă, povestindu-ne cum vindecă timpul totul, de la cicatricea din genunchiul Laurei, până la urmele adânci de pe copaci.

Intrasem într-o cafenea și ne băusem cafeaua în tăcere. Eram amândouă tinere și sănătoase. Cei care treceau pe lângă noi ne-ar fi considerat printre ființele norocoase. Cu toate acestea, inimile noastre erau grele.

Câtva timp, Laura se simțise destul de rău. Când stătea în picioare, genunchii îi tremurau, iar capul o dureau și zi și noapte.

Munca cu spor, dar nu mai simțea entuziasmul de altădată. Nu observase că, de fiecare dată când trecea pe lângă biroul domnului Preston, acesta o privea cu atenție, aruncând și priviri furișe spre Robert Doule. Robert o urmărea tot timpul, iar figura lui era tot mai întunecată.

Într-o zi, Robert fusese nevoit să-i aducă niște documente în birou. Ea privea în gol, fără să vadă că el intrase, pusese actele pe birou, în fața ei, apoi rămăsese nemișcat, privind-o.

Suspînând, încercase să-și revină și, când ridicase privirea, îl surprinsese. Se priviseră o clipă în tăcere și fiecare devenise conștient de nefericirea celuilalt.

Laura fusese șocată să constate cât de nefericit era Robert. Știa foarte bine ce înseamnă să suferi pentru persoana iubită și-i păruse rău de el, dar destul de vag, fără să fie prea preocupată. Nu provocase afecțiunea lui, dar o considerase obișnuită, ca pe cea a unui câine credincios. Nu era singurul de la care primea afecțiune: mai era și Dirk, mai erau și alți băieți. Considerase că i se datorează, ca un fel de drept regal.

Acum suferea și înțelegea și ea ce înseamnă suferința. Oricum, fusese șocată să descopere că Robert suferea din cauza ei la fel de mult cât suferea ea din cauza problemelor ei sentimentale.

Se simțise copleșită de milă.

Mâna lui Robert rămăsese încă pe masă și era aplecat spre ea, privind-o.

Laura suspinase și, pe jumătate incoștient, întinsese mâna, atingându-l cu blândețe. Fiecare spusese ceva despre el, în acea fracțiune de secundă.

Robert se îndreptase, mușcându-și buzele, apoi se întorsese pe călcăie și plecase imediat.

Laura rămăsese privind după el.

– Bietul Robert, murmurase ea. Ca și cum aș merita asemenea sentimente. Nimeni nu merită.

La ora prânzului, bărbatul se întorsese.

– Laura, mergem să mâncăm în parc?

Încă se simțea înduioșată și înțelegătoare.

– Da, n-am mai fost în parc de un secol, încercase ea să zâmbească. Mă întreb dacă o să-i mai găsim pe câini.

– Cred că sunt încă acolo. I-am văzut acum câteva zile.

Își pusese repede haina și căciula.

– O să cumpăr și ceva de mâncat, spusese ea. Mă duc întâi la barul din colț.

– Nu, mă duc eu, răspunsese el ferm.

Arăta mult mai vesel decât de obicei. Laura nu se gândise prea mult la el, doar se bucurase că nu va fi morocănos. Când ajunseseră la magazinul de unde voia să cumpere mâncare, el îi spusese să continue, că o va ajunge. Trecuse prin fața cafenelei, dar nu se oprise nici o clipă și nu aruncase nici o privire spre ea. Nu voia să-l mai vadă pe Peter Stevenson niciodată. Știa că dacă-l va mai vedea, nu va putea niciodată să scape de obsesia pentru el. De fiecare dată când vedea un bărbat care semăna cu el, se simțea rău. Se întreba când va veni acea zi în care vederea unei siluete ca a lui, sau a unei mașini asemănătoare, să nu-i mai provoace palpitații.

Pentru aceste sentimente, se disprețuia. Nu-l iubea pe Peter și nu-l iubise niciodată. Nu era decât o obsesie nesănătoasă. Nu se îndoia de acest lucru.

Așa că revenise la vechile obiceiuri, plimbându-se la prânz cu Robert, pe aleile parcului. Se bucura de aceste clipe, pentru că abia aștepta să vadă căteii preferați. Laura nu observase că felul de a fi al lui Robert se schimbase brusc. Era prea preocupată de propria persoană și încă se simțea destul de rău. Nu observase că Robert devenise autoritar, că hotăra ce vor mânca de prânz, unde vor sta sau că-i vorbea cu fermitate, interzicându-i să stea de vorbă cu o persoană pe care o considera nepotrivită.

Nu o deranja pentru că nu-i păsa. Oricum, nu observase schimbările subtile din personalitatea lui și era ușurată să simtă că are grijă cineva de ea, chiar dacă acesta era Robert Doule.

Într-o zi, se plimbaseră ca de obicei și trecuseră pe lângă domnul Preston. Acesta, ca de obicei, își ridicase pălăria de pe cap și făcuse o plecăciune. Gestul era foarte politicos, cu toate că pentru cei mai mulți părea demodat.

– La naiba cu bătrânul ăsta nebun, spusese Robert.

Laura fusese șocată.

- Nu spune așa ceva. Este un om deosebit.
 - Nu mai pot eu. Cine se crede?
 - În afara firmei, chiar este cineva, Robert. În Pepper Tree Bay este foarte cunoscut și apreciat.
 - De unde știi tu asta? Ai plecat de acolo de ani buni.
- Tonul lui era de superioritate, iar ea îl privise cu uimire.
- Nu știi despre ce vorbești, răspunsese ea, fără răutate. Prietenii mei sunt cu toții în Pepper Tree Bay și mă duc des acolo, uneori cu domnul Preston și cu Dirk. Sunt și relații de afaceri, dar și de prietenie.

Era o parte din viața firmei de care Robert nu avea habar. Aflarea veștii că Laura ținea legătura cu prietenii ei din lumea bună îl indispusese. Superioritatea pe care o manifestase rămasese, dar era plin de toane și din ce în ce mai nepoliticos.

Laurei începuse să-i pară rău că reluase legăturile cu el. O dată sau de două ori pretextase că are câteva cumpărături de făcut, evitându-l, dar o așteptase. De două ori îi dăduse telefon Dirk și pentru că secretara glumise că e o legătură serioasă, Robert dăduse semne de mânie.

După o săptămână, Robert intrase ca o furtună în biroul ei.

– Domnul Rushton a comandat o mașină care să te ia astăzi? Întrebare el cu suspiciune.

– Da, mă duc la Balul Clubului Pastoral. E vorba despre afaceri, nu mă mai privi atât de nervos. Pentru firmă e bine să fiu acolo.

– La Clubul Pastoral? E vreunul dintre patroni membru?

– Nu, nu cred. Dar este domnul Preston și eu mă duc cu el.

– Și Dirk?

– Da, merge și el. Nu mai fi atât de nepoliticos, Robert. După cum spuneam, e vorba despre afaceri.

– Ce legătură are Dirk cu afacerile?

– Nici una. El e partenerul meu.

– Ha! exclamase Robert, tremurând de gelozie. Deci nu e decât un aranjament ca să te duci cu el la bal...

– Taci! strigase Laura, exasperată.

În acea clipă intrase în birou domnul Rushton Beale.

– Ce s-a întâmplat? întrebese acesta, privind fața albă a lui Robert și ochii lui plini de furie. Ai pierdut ceva?

Robert deschisese gura, gata să spună ceva, ezitase, apoi se întorsese și ieșise din cameră.

Domnul Beale se întorsese spre Laura, întrebător.

– L-ai obligat să facă un lucru anume, Laura?

– Nu, exclamase ea, exasperată. Dar cred că-și imaginează că-i aparțin. Nu știi ce să mai fac...

– Nu-l amăgi, Laura. Nu e corect.

Ea era indignată.

– Dar nu-l amăgesc eu, se amăgește singur. Cum aș putea să-l opresc? Eu lucrez aici, dar și el la fel.

– O să-i spun lui Preston să stea de vorbă cu el.

– Nu, vă rog să nu faceți asta, domnule Beale. Nu-l va asculta pe domnul Preston. O să-i vorbesc eu. Vă promit.

– Nu vreau să fie probleme la birou, pentru că am o angajată foarte frumoasă.

– Nu veți avea nici o problemă. Aveți vreo treabă cu mine?

– Nu mai fi atât de supărată, Laura. Arăți mult mai bine când ești prietenoasă. Da, voiam să-ți dau ceva de lucru. Să duci aceste acte la Tomas și Co. Crezi că poți să-l faci pe bătrânul Tomas să semneze?

Laura zâmbise.

– Mă voi descurca.

Bărbatul o privise cu atenție.

– Da, te cred, spusese el. Cred că toată lumea va vorbi despre tine, dacă reușești.

Domnul Beale știa foarte bine ce efect avea Laura asupra cuiva, când începea să-i explice calm și cu răceală despre ce e vorba.

Într-adevăr, a doua zi despre Laura vorbise toată lumea, dar nu datorită bătrânului Tomas – cu care fusese văzută cinând – ci datorită faptului că era cea mai fermecătoare femeie de la bal. Problemele din ultimul timp îi dăduseră un aer de mister. Era minunată în rochia albastră cu auriu, iar Dirk era partenerul ideal.

– Mai bine ai avea grijă, Laura, îi spusese domnul Rushton Beale. S-ar putea să fim nevoiți să-ți mărim salariul.

– Cu cât?

– Cincizeci pe an.

– În acest caz, scădeți cincizeci pe an din cât vă datorează tata. Bărbatul o privise cu seriozitate.

– Ar dura foarte mult timp, Laura. Crezi că merită?

– Vă rog. E doar un gest, dar are sensul lui profund.

– Ar fi mai bine să investești.

– Ce ați sugera? Cornell Motors?

– Coolgardie Mines, cred că e mai bine.

Se cufundaseră ca de obicei într-o discuție despre viitorul minelor și al acțiunilor.

Copleșită de noile responsabilități, Laura uitase din nou de Robert Doule, care devenise doar o piesă de mobilier din birou.

Nu era încă liberă de ceea ce numea „durerea după un pianist”, adică Peter Stevenson. Dar ajunsese în stadiul în care putea să-l vadă, fără să-și schimbe hotărârea. Nu mai ieșea pe ușa laterală a clădirii, cum făcuse în ultimul timp și nici nu mai trecea pe trotuarul opus când ajungea în fața cafenelei.

Într-o zi, aproape dăduse peste el, la câțiva pași de birou. Se întrebase dacă nu trecuse pe acolo special, dar nu voia să știe. Când îi pusese mâna pe umăr și o oprise, era puțin palidă, dar din cauză că începuse să simtă din nou durerea de cap.

Privindu-l, își spusese în gând: „Nu e decât un egoist și un înșelător. Cum am putut. . .cum pot să simt ceva pentru el?”

– Unde ai fost, Laura? Mă eviți?

Îl privise, repetându-și că nu e decât un egoist. Rămăsese tăcută, gândindu-se la acest lucru, dar el dăduse alt înțeles tăcerii ei.

– Biata Laura! Frumoasa și mândra Laura! Să vin să te iau? Dacă vin, o să vii cu mine?

Zâmbise, cu un fel de tandrețe, dar și sigur pe el. Numai că se înșelase. Laura avea o tărie de oțel când își propunea ceva. Fusese vina ei că acest bărbat aflase cât e de fascinată de el, dar acum scăpase și nu se va mai întoarce niciodată la el. Peter va trebui să înțeleagă foarte bine cum stau lucrurile.

În acea clipă, la doi pași de ei, trecuse Dirk Preston, arătos ca de obicei și foarte vesel. Laura întinsese mâna spre el, oprindu-l.

– Îl cunoști pe Dirk? întrebase ea, zâmbind.

– S-ar putea, răspunsese el cu un zâmbet ironic, arătându-i că n-o crede că l-a înlocuit atât de repede.

– El e Peter Stevenson, Dirk, își continuase ea prezentarea.

– A fost grozav balul, nu crezi? spusese Dirk, amintindu-și seara petrecută împreună. O formație grozavă! Toată lumea bună. Iar tu, Laura, arătai minunat. Am fost mândru de tine.

– Și eu am fost mândră de tine, Dirk. Întotdeauna sunt. Bine, dragule, fugi. Ne vedem mai târziu.

– Desigur, ne vedem. La revedere, Stevenson. Poate ne mai vedem.

Îl urmăriseră îndepărtându-se.

– Ce vrei să faci, Laura? se întorsese Peter spre ea. Doar nu crezi că o să cumpăr povestea că m-ai înlocuit cu . . . el.

– Nu vreau să păcălesc pe nimeni, Peter, dar știi că nu există persoane de neînlocuit.

Privirea lui era neîncrezătoare. Știa că Peter o cunoștea prea bine ca s-o creadă îndrăgostită de cineva ca Dirk. Dar mai știa că un snob nu poate fi rănit decât cu aceleași arme. Voia să fie nemiloasă.

– Vezi, Peter, se întâmplă ca el să aparțină oamenilor potriviți. Genul meu de oameni. Poți să deviezi puțin, dar tot timpul te întorci la cei potriviți. Nu crezi?

Expresia semănase atât de mult cu cea a lui Danny, încât Peter o percepuse ca fiind sinceră.

– Dumnezeu! se încruntase el. La această vârstă și în această țară!

– Îmi pare rău, Peter. Dar îți mulțumesc pentru momentele plăcute.

Zâmbetul ei era politicoș, dar rezervat, alungându-l pe Peter Stevenson din viața ei pentru totdeauna.

Durerea de cap care o cuprinsese se accentuase. Nu voia decât să se retragă într-un colț și să leșine.

Întreaga scenă nu durase mai mult de câteva minute, iar Laura nu-l zărise pe Robert Doule, care urmărea scena de la distanță și o văzuse zâmbindu-i lui Dirk și făcându-i cu mâna.

Când se întorsese în birou, după-amiază, avusese nevoie să caute niște acte în biroul principal. Robert Doule era la biroul lui, fără să facă nimic, urmărind-o din priviri. Domnul Preston îl supraveghea cu atenție, cum făcea de ceva timp. Laura, chinuită încă de durerea de cap, încerca să se concentreze. Când telefonul de pe birou sunase, răspunsese repede.

– Da, eu sunt. Fă-mi legătura.

Privise peste birou la domnul Preston și zâmbise, făcându-i semn să se uite în altă parte și să-și astupe urechile. Primea din nou un telefon privat, de la fiul lui.

– Da. Da, voi fi acolo. Ce? Tot rochia albastră? Dirk, dragule, nu te-ai plictisit de ea? Aș vrea să iau alta... Bine, ca să-ți fac pe plac. Aș face orice să fii mulțumit, dragule...

Nu-l văzuse pe Robert Doule ridicându-se de la birou, dar auzise zgomotul făcut de fotoliu. Dirk încă vorbea, dar ea nu-l mai auzea.

– Spune din nou. Un zăpăcit din birou face gălăgie...

Era mai mult decât Robert putea suporta. Cred că i se făcuse negru în fața ochilor pentru că, în clipa în care se repezise spre Laura, se izbise mai întâi de scaunul domnului Preston. Respira greu, ca un animal.

Domnul Preston era un bărbat în vârstă, nu foarte agil. Așa că nu fusese destul de rapid să ia cuțitul pentru hârtie înaintea lui Robert, dar înțelesese că era ceva grav. Împinsese masa, care îl lovise pe agresor, dezechilibrându-l.

Laura pusese jos receptorul și rămăsese uimită, privind ce se întâmpla, fără să înțeleagă. Secretara, domnișoara Smythson, țipase. Robert își revenise și se aruncase spre Laura cu cuțitul ridicat. Ea nu știa prea bine ce simțea în acea clipă, nu era vorba despre frică, poate era uimire înțelegând ce simțea el.

Percepuse ca prin ceață că Robert era prins din spate de cineva. Mâna care ținea cuțitul lovise masa în fața ei. După un zgomot puternic, Robert căzuse pe spate, iar domnul Preston, cel care reușise să-l oprească, ajunsese sub birou.

Ușa biroului domnului Rushton Beale se deschisese repede și acesta, împreună cu doi clienți, apăruse în grabă. Cei doi îl prinseseră pe Robert, ținându-l strâns.

– Preston, întrebese domnul Beale, ce faci acolo?

Domnul Preston ieșise de sub birou, acoperindu-și cu mâna pantalonii crăpați.

Robert, fixat la podea, își clătina capul în stânga și în dreapta, plângând. Era un plâns spasmodic, de om nebun.

Laura, încremenită, își acoperise urechile cu palmele.

– Ce s-a întâmplat? întrebese din nou domnul Beale.

Domnișoara Smythson arătase spre Laura:

– Ea l-a împins s-o facă. A încercat s-o omoare.

Cei doi bărbați încercaseră să-l elibereze pe Robert, dar văzând că voia să se arunce din nou spre Laura, îl prinseseră din nou.

Domnul Beale se întorsese spre domnul Preston.

– Preston, ce s-a întâmplat?

După ce se retrăsese cu spatele, protejându-și pantalonii sfâșiați, domnul Preston se așezase pe scaun.

– Tânărul a avut o cădere nervoasă, răspunsese el. A fost neliștit de ceva vreme.

– Eu de ce n-am știut?

Privirea pe care bărbatul i-o aruncase arăta că era ce trebuie rezolvat între ei.

– Domnișoară Smythson, spusese patronul, dă telefon la doctorul Benton și apoi cheamă o ambulanță.

Se îndreptase apoi spre Robert, care continua să plângă și îi dăduse o batistă. Secretara se apropiase și ea.

– Ar trebui să sunați și la poliție, propusese femeia. Ea l-a împins, dar el a încercat să...

– Te rog să faci liniște, domnișoară Smythson. Dacă mai aud un sunet, vei părăsi biroul. Ai auzit că domnul Doule a avut o cădere nervoasă.

Sub privirea hotărâtă, femeia dăduse din cap.

– Foarte bine, domnule Beale. O să-mi văd de treabă. Vă rog să mă scuzați.

Se îndreptase apoi spre mașina de scris și nu se opri din treabă până când Robert nu fusese luat.

Domnul Paul Beale rămăsese uimit când intrase în birou.

– Ce s-a întâmplat aici?

Clătinând din cap, domnul Rushton se îndreptase spre Laura.

– Laura, du-te în biroul meu, spusese el cu blândețe.

Trebuise s-o ajute, pentru că se clătina.

Capitolul 9

Laura n-a mai fost aceeași persoană. Inima ei, atât de bună, suferise o lovitură teribilă. Acest eveniment și pierderea prieteniei lui Marion Perrent o făcuse să se îndrepte spre cercul celor din Pepper Tree Bay. Cucerise deja un anumit loc în lumea afacerilor și, cu toate că se simțea ca un canar într-o colivie, prefera sentimentul de siguranță oferit.

Devenise obiectivă, rece și uneori foarte dură. Desigur, bărbații cu care intra în contact o apreciau pentru aceste calități, spunând despre ea că „are o minte masculină”.

Aceste explicații o făceau pe mama și pe Laura să strângă din dinți.

— Ei și mândria lor, spunea mama.

După ce găsisese fotografia bust, nud, a bărbatului despre care stătuseră atât de mult de vorbă, Laura renunțase la prietenia lui Marion Perrent și la apartamentul din Adelaide Terrace.

Erau lucruri despre care nu voia să afle nimic. Chiar dacă fotografiile nu erau indecente, îi făceau rău. De vină era modul în care Marion îi ascunsese că-l cunoștea.

– Și unde vei locui, Laura? o întrebam.

– Cu doamna Preston.

Acest răspuns ne uluise. Eram în același timp uluite și surprinse. Cu doamna Preston? Înapoi în Pepper Tree Bay? Departe de oraș?

– Dar o să-ți placă? Tu ești atât de pretențioasă. Doamna Preston e drăguță și foarte amabilă, dar Laura! Casa aceea! E atât de neîngrijită!

Ea ridicase din umeri.

– Oricum, n-o să stau prea des acasă.

Mătușa Sheilagh și unchiul William erau încântați. Sperau că această mutare o va îndepărta pe Laura de locul lipsit de demnitate pe care îl ocupa în lumea oamenilor de afaceri din oraș. Pentru unchiul William, nimic nu era mai absurd decât o femeie care lucrează într-un birou și era mulțumit de decizia ei, gândindu-se să-i stabilească o rentă viageră, nu foarte mare, pentru că, locuind la familia Preston, urma să aibă foarte puține cheltuieli.

– Draga mea, spusese mătușa Sheilagh, sunt atât de fericită pentru tine. Acum îl ai pe Dirk și locuiești și lângă râu. Desigur, familia Baston, ca și familia Maynard-Arnold vor avea grijă de tine. Nu veni în Kalgoorlie vara asta, o să-ți distrugă pielea. Și, draga mea, nu face nici multe băi, e la fel de rău. O piele bună este esențială pentru o căsătorie reușită.

Nu le venise ideea că faptul că Laura urma să locuiască la familia Preston nu ar fi împiedicat-o să ajungă în fiecare zi lucrătoare la ora nouă fix la Beale și Beale.

Continuarea serviciului la Beale și Beale fusese posibilă pentru Laura numai urmare a transferării lui Robert Doule, după trei luni de internare în spital, la biroul firmei din Adelaide, la celălalt capăt al deșertului.

Povestea cu Robert Doule ar fi fost uitată repede, dacă n-ar fi existat și dezastrul pantalonilor domnului Preston. Se spune că în

fiecare comedie este și o parte tragică. Aceasta era partea legată de atacul lui Robert. Numai că, după ce trecuse peste partea practică a poveștii, domnul Rushton Beale își adusese aminte de scena pe care o zărise în clipa în care intrase în birou. Laura era într-o parte a biroului, iar Robert Doule era căzut în cealaltă. În mijloc, era domnul Preston, stând sub biroul Laurei și căutând să vadă în ce stare este turul pantalonilor lui.

Povestea era prea amuzantă pentru ca domnul Beale s-o păstreze doar pentru el, așa că o povestise de repetate ori la club. În consecință, în doar câteva zile, tot orașul aflase că un tânăr fusese pe punctul să-și pună capăt zilelor, sau să pună capăt zilelor Laurei, de dragul ochilor ei albaștri.

Orașul savurase această poveste și o privise pe Laura cu respect reînnoit. Nu același lucru se întâmplase cu Pepper Tree Bay. Se hotărâse să fie exclusă din saloanele locuitorilor și toată lumea spera că, în clipa în care mătușa Sheilagh se va întoarce, va avea bunul-simț să n-o aducă și pe Laura cu ea. Cu toate acestea, mutarea Laurei cu familia Preston le stricase planurile și hotărâseră să aștepte să vadă ce se întâmplă. Faptul că peste tot era însoțită de Dirk, fusese hotărâtor și în curând uitaseră că intenționau s-o respingă. Toată lumea era de acord că Dirk era un băiat drăguț și sensibil, foarte potrivit pentru ea.

În oraș, nu putea trece neobservată, mai ales că arăta atât de bine, mergea cu capul sus, mândră și mai ales datorită reputației de „femeie de afaceri”. Curând, de fiecare dată când trecea pe stradă, în urma ei se auzeau șoapte: „e femeia aceea pentru care s-a împușcat un tânăr” sau „uite-o, o știi? E cea pentru care a luat un tânăr arsenic”.

– Pare atât de indiferentă!

– Da, ce-i pasă? Uite cum merge. Crede că are lumea la picioare.

– Oricum, îmi place haina ei de blană.

– Poate că i-a lăsat-o tipul prin testament.

Laura era conștientă de aceste povești și devenise mai rece, mai îndepărtată. Dar, sub această aparență rece, era o femeie tânără, plină de viață, care își dorea să iubească și să fie iubită. Uneori renunța la fațadă și revenea la viață. Se întâmpla câteodată, la unele întâlniri, să râdă, să fie veselă și plină de farmec. În aceste ocazii, tinerii se strâneau din nou în jurul ei, făcându-i curte.

Cu toate acestea, de fiecare dată când cineva începea să se arate cu adevărat interesat de ea, pur și simplu îngheta. Această reacție o făcuse să fie cunoscută ca preocupată doar de flirt.

– Întotdeauna încercă să mai cucerească un tânăr și, în clipa în care îl are la degetul mic, îl respinge și se întoarce la Dirk.

– Dragul de el! Cum îi suportă toate toanele!

– Să sperăm că nu va fi următorul care își va pune pistolul la tâmplă.

Nimeni nu știa că Dirk nu era preocupat de o relație intimă cu Laura și că era extrem de improbabil să-și pună un pistol la tâmplă pentru cineva. Tocmai felul lui de a fi, atât de lipsit de pasiune, o făcea pe Laura să se simtă în siguranță cu el. La început, după ce Laura se mutase la familia lui Dirk, începuseră să circule zvonuri că ei ar avea o relație mult mai strânsă, fără ca doamna și domnul Preston să știe, dar destul de repede zvonurile muriseră.

– Probabil că se vor căsători la un moment dat.

– Da, când Dirk va reuși să câștige ceva bani. Cred că Laura e destul de greu de întreținut.

Nu bănuiau, desigur, că Dirk nici nu-și dorea să câștige mai mulți bani decât suficienți cât să trăiască liniștit, confortabil.

Îmi era destul de clar că, sub aparența ei atât de sofisticată și de rece, Laura suferea. Într-o zi, în care ne plimbam în Pepper Tree Bay, trecusem pe lângă locul în care Oliver Harding o salvase pe Sylvia, iar Laura mă întrebase:

– Îți aduci aminte cum o ținea Oliver pe Sylvia?

– Da, iar apoi a făcut împreună cu Danny un scaun din mâinile lor pentru a o duce acasă.

Nu mai spusese nimic, iar când văzusem că-și duce mâna la față, îi aruncasem o privire pe furiș. Avea lacrimi în ochi. Încercasem să-i vorbesc despre peisaj, ca să nu se mai gândească la lucruri dureroase. Ne așezasem apoi pe nisip, iar ea își strânsese picioarele la piept, privind valurile.

– Mă întreb deseori dacă mă voi mai întoarce vreodată.

– Înapoi la Magillicuddy?

– Da.

– Ai vrea?

– Nu știu. Ultima oară când m-am întors de acolo, am urât Australia, culorile și vegetația ei. Nu suportam nici felul în care vorbea toată lumea. În fiecare noapte visam că sunt înapoi în Meath. Apoi am ajuns să iubesc acest peisaj, pentru că are caracter. Pentru că luptă. . .

– Cineva spunea că nu e vorba despre țară, ci despre oamenii care trăiesc în ea.

Mă privise o clipă.

– Ai dreptate, spusese ea. Ești o australiancă. Nu trebuie să porți o luptă cu tine însăși.

Tristetea de pe figura ei mă luase prin surprindere.

Apoi se ridicase brusc, scuturându-și nisipul de pe fustă.

– Urăsc locul ăsta. Când mă uit la mare, tânjesc. Și nu vreau să tânjesc după ceva ce nu mai sunt sigură că vreau.

– Dar, dacă ai avea posibilitatea să te întorci, ai face-o?

Dăduse din cap cu gravitate.

– Nu știu, șoptise ea. Chiar nu știu.

– Mă întreb cum mai e Danny, spuseseam fără să mă gândesc prea mult.

În privirea ei era o tristețe atât de adâncă, încât îmi fusese teamă pentru ea. Nu-i place nimănui să vadă o persoană atât de tânără, de capabilă și de hotărâtă, arătând semnele unei dureri atât de profunde.

Cu altă ocazie, îmi povestise că verifica în fiecare zi dacă acei câini din parc erau acolo și, în ziua în care nu i-a mai văzut, îl întrebase pe paznic ce se întâmplase cu ei. După ce acesta îi spusese că fuseseră luați de hingheri, se dusesse acasă și plânsese până când adormise.

– Poți să plângi atât de mult pentru trei câini ciudați, Laura?

– Nu e vorba de ei, e vorba despre ceea ce reprezentau.

Ce reprezentau? Curaj? Independență? Mândrie? Erau calitățile ei pe care le credea pierdute și le plângea? Simțea că le pierduse din cauza lui Marion Perrent, a lui Peter Stevenson sau a lui Robert Doule? Sau era ceva legat de Australia? Știam că unchiul William credea că totul e din vina acestei țări, inclusiv moartea celor doi frați ai lui.

Exact cum prezisese Laura, o dată cu depresia economică, valoarea aurului urcase foarte repede, iar Coolgardie Mines reușise să-și plătească datoriile. Kalgoorlie redevenise un centru plin de viață și civilizație și mătușa Sheilagh se întreba dacă să cumpere o nouă casă în Pepper Tree Bay, ori să rămână acolo, singurul loc în Australia unde banii păreau să curgă.

Unchiul William era copleșit de schimbarea norocului. Laura îi vorbise de mai multe ori, încercând să-l convingă să-și plătească datoriile și să nu lase banii neinvestiți, dar el refuzase cu încăpățănare, în primul rând pentru că nu avea de gând să fie sfătuit în afaceri de fiica lui.

Firma Beale și Beale își făcuse datoria, presându-l să-și plătească restanțele și sfătuindu-l să investească o parte din bani în Cornell Motors sau în City Omnibuses.

– Ha! exclamase el. Sunt invenția lor, companiile astea!

– Sunt firme solide, tată, chiar dacă profitul e pe termen lung. Uită-te la lista celor care au investit deja în ele.

– Prostii! strigase unchiul William, apoi o amenințase că, dacă mai aude vreun cuvânt de la ea, o să rupă toate legăturile cu firma și o va trimite înapoi la școală, ca să învețe să-și respecte părinții.

Din interiorul firmei, Laura aflase că Danny deținea acum două mii de acțiuni la Coolgardie Mines. Fără să-i spună nici un cuvânt, îi urmasse sfatul și cumpărase acțiuni.

Când prețul acțiunilor ajunsese la înălțimi ireale, hotărâse să vândă trei sferturi din acțiunile ei și să investească o parte în Cornell Motors și City Omnibuses. Îi dăduse o telegramă lui Danny, sfătuindu-l să vândă, dar nu primise nici un răspuns de la el.

Unchiul William îi propusese mamei să ne cumpere o casă în Pepper Tree Bay, dar mama refuzase.

– M-am ars o dată cu aurul. Nu mai cred în bani care nu sunt în bancă. O să ne descurcăm.

– Încă un an, Helen, și apoi ne vom face bagajele și mergem în Irlanda.

Ea îl privise neîncrezătoare.

– De ce? N-am ști pe nimeni acolo.

– Nici nu trebuie să știi pe cineva. Toți vor veni să te cunoască. Ești o Montgomery, nu-i așa?

Mama clătinase din cap.

– Nu sunt, răspunsese ea. Sunt singura care nu e Montgomery.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, nu te mai gândi la tine. Gândește-te la fete. Fac toate parte din familie.

– Sunt australience, îl întrerupsese ea. Poate nu le face plăcere, dar acesta este adevărul. Aceasta este țara lor.

– E o prostie, exclamase unchiul, ieșind supărat din casă.

Să plecăm în Irlanda ni se părea o propunere interesantă. La urma urmei, fusesem crescute cu convingerea că suntem irlandeze și că doar dintr-o întâmplare nefericită ajunseseam să ne naștem în Australia.

În cele din urmă, mătușa Sheilagh venise în Perth cu Sylvia și închiriasse o casă pe malul mării. Petrecherile și ceaiurile începuseră din nou. Mătușa își recuperase perlele și smaraldele, pe care le purta cu mândrie. Petrecherile ei erau cele mai pline de fast, pentru că în zilele acelea numai cei care investiseră în aur aveau bani. Restul treceau printr-o perioadă de recesiune. Marile familii, Maynard-Arnold, Baston, Lessier, Coole încă mai aveau bani, dar erau blocați, fiind investiți în companiile de transport.

Bătrânul Maynard-Arnold era foarte supărat pe Laura și chiar mai mânios pe Beale și Beale.

– Ai răbdare, dragă unchiule, îl rugase Laura. Piața este debusolată pentru moment, dar lucrurile se vor schimba. O să vezi ce succes vor avea companiile noastre.

Într-un mod ciudat, bătrânul, care credea că femeile nu sunt bune decât pentru a purta copii, avusese încredere în ea. Nu același lucru se întâmpla cu unchiul William și cu Danny.

Trimisese o a doua telegramă lui Danny: „Vinde C. M. Acum”, dar nici de această dată nu primise nici un răspuns.

Hotărâtă, trimisese o telegramă în numele lui Dennis Hara Montgomery, care dorea ca domnișoara Laura Montgomery să vândă pentru el acțiunile.

Deoarece era o perioadă foarte ocupată pentru firmă, înșelăciunea ei nu fusese descoperită decât prea târziu, după ce încasase pentru Danny 5500 de lire, pentru care el investise 100.

Ziua următoare, acțiunile Coolgardie Mines urcaseră o unitate, rămânând așa o săptămână. Următoarea săptămână pierduseră o unitate, apoi încă două. Piața începuse să aibă mari probleme și toate acțiunile erau în scădere vertiginoasă. Abia când acțiunile Coolgardie Mines scăzuseră șase unități, Danny catadicsise să trimită o telegramă companiei, cerând să vândă. Răspunsul Laurei fusese laconic: „Vândut”.

Avusese o discuție foarte neplăcută cu frații Beale, dar reușise să se descurce destul de bine, ținând piept acuzațiilor lor că trădase încrederea clientului în firmă.

Unchiul William începuse și el să vândă, dar era prea târziu. E adevărat că-și plătise datoriile și rămăsese și cu un fond, dar nu mai putea ajunge atât de bogat cât își dorea.

Mama fusese cea mai supărată.

– Dar, mamă, n-a vrut să asculte, îi spusese noi. Nimeni nu-l poate ajuta dacă nu vrea să se ajute singur.

Ea clătinase din cap.

– Nu erau făcuți să se descurce cu propriile lor afaceri, spusese ea cu tristețe. Ar fi trebuit să fie serviți de altcineva, toată viața lor. Cu toții... erau la fel: Joe, Rory, Dennis... și acum William.

– Nu și unchiul Tim?

– Nu, unchiul Tim nu. El era diferit.

– Și Danny?

În acea clipă, nici una dintre noi nu știa că Laura fusese cea care îi salvase banii lui Danny, credeam că o făcuse singur.

Mama rămăsese o clipă pe gânduri.

– Poate Danny va fi altfel. Poate va semăna mai mult cu unchiul Tim.

Era o nouă speranță pentru noi.

Mătușa Sheilagh nu părea foarte supărată.

– Dragelor, spusese ea, banii apar întotdeauna de undeva. Numai că, de această dată, nu mai cred că mai vreau să mă duc în deșert și să mai petrec încă zece ani acolo. William va trebui să-și investească banii în altceva. Acum, că am venit cu Sylvia în Pepper Tree Bay, nu mai vrem să plecăm.

Nici una dintre noi nu avusese inima să-i spună că unchiul nu mai avea destui bani să investească în ceva.

– Cred c-ar trebui să cumpărăm o fermă de oi, spusese mătușa Sheilagh. Sunt atât de multe goale acum, cu aceste probleme...

– Cu ce? o întrebase Gerry. Și chiar dacă ați avea cu ce, de unde veți face rost de vite sau de oi?

– Cu ajutorul băncii, dragelor. Văd că nici una dintre voi nu citește ziarele. Nu vedeți, băncile oferă totul, în zilele noastre. Cred că vi se pare complicat, dar noi ne-am ocupat de acest aspect toată viața noastră. Noi înțelegem.

Nu rămăsese decât să clătinăm din cap, iar mama plecase să facă un ceai.

Ziua următoare, când mă întorsesem de la cursuri, găsisem pe masă următorul bilet:

„Am plecat la unchiul William. Se simte rău. Adu-mi uniforma după masă. Mama”

– Acum ce s-a mai întâmplat? mă întrebam. Da, cred că banca i-a spus ce părere au despre el și s-a dus acasă supărat, adăugasem cu ironie.

În timp ce pregăteam masa, îmi adusesem aminte că mama nu purta uniforma decât în cazurile grave. Încercasem să mă liniștesc, gândindu-mă că era vorba despre unchiul, deci mama îl trata diferit de ceilalți pacienți.

Dar tot mă simțeam neliniștită. Ducându-mă la telefon, formasem numărul casei lor din Pepper Tree Bay. Răspunsese Laura.

– Cum se simte unchiul William? Întrebasem. Ce e în neregulă cu el, Laura?

Rămăsese o clipă tăcută, iar când vorbise vocea ei era ciudată.

– Nu știu e... e rău. Oh, Theodora... vino, te rog. Nu-mi place. Doctorul Riley spune că e de vină inima. E acum la el. Mama e în bucătărie și încearcă să-i prepare un ceai. Nu pare să-și dea seama...

– Vin imediat.

Pusesem receptorul în furcă, apoi scrisesem un bilet pentru celelalte, lăsându-l pe masă.

Când intrasem pe aleea care ducea la casa lor, mașina doctorului Riley tocmai pleca. Laura stătea lângă intrare, sprijinindu-se de perete. Era foarte palidă.

– Laura?

Dăduse din cap.

– S-a dus... șoptise ea. S-a dus...

Înțelesesem că unchiul William murise.

Rămăsesem nemișcată, incapabilă să spun nimic. Apoi îmi amintisem de unchiul Tim și ochii mi se umpluseră de lacrimi.

– De ce a trebuit să moară cu toții... aici? Întrebasem.

Urau atât de mult această țară...

Capitolul 10

Mătușa Sheilagh spusese:

– Dragele mele, clima din această țară nu este bună pentru inimă. În Irlanda clima este atât de blândă! Oamenii nu mor niciodată de crize cardiace în Irlanda.

Gerry abia se abținuse să nu exclame:

– Cum, niciodată?

– Dar ați adus-o pe Sylvia aici... începuse Vicky.

– Da, draga mea, dar problema Sylviei este congenitală. E altceva. Adică e ceva în neregulă cu una dintre valvele inimii ei. Cu Tim, cu Joe sau cu dragul meu William... nu era nimic în neregulă cu inimile lor. Cred că... inimile lor s-au frânt...

Părea ciudat că toți membrii pe linie masculină ai familiei Montgomery muriseră din cauza unor boli de inimă. Până și noi, membrele mai sensibile ale familiei, Denney și cu mine, începuserăm să ne verificăm foarte des pulsul. Ajunsesem să credem că plecatul în Irlanda nu era o idee chiar atât de proastă.

Laura îi explicase mamei ei cu multă răbdare în ce situație se afla acum, mai ales pentru că nu dădea nici un semn că vrea să facă un

anume lucru în legătură cu casa din Kalgoorlie, care era proprietatea ei, sau cu cea din oraș, pe care o închiriasse. Voia să ducă aceeași viață, cu doi servitori în casă și doi grădinari. Avea până și un șofer angajat, care o ducea la cumpărături.

Când Laura dăduse semne că vrea s-o oblige pe mama ei să facă schimbări, mama intervenise:

– Cred că această viață consumă foarte mulți bani, Laura, dar nu-i poți face nimic mamei tale în această clipă. Pur și simplu nu-și dă seama. Trebuie să ai răbdare.

Numai că Laura nu era răbdătoare.

– Mătușă Helen, spusese ea, mama nu-și dă niciodată seama. A trăit întotdeauna într-o lume ireală. Trăiește în fiecare zi într-o mică Irlandă transportată în Australia. . .

– Nu e frumos din partea ta să vorbești așa despre propria mamă.

– Nu-mi permit să fiu altfel. Am lucruri importante de rezolvat. Dacă aș fi crezut că răbdarea o va ajuta pe mama să-și dea seama în ce situație financiară se află, aș fi făcut-o.

Adevărul era că mătușa Sheilagh era prea puțin realistă. Însmormântarea unchiului William ar fi fost chiar amuzantă, dacă moartea n-ar fi avut ceva tragic.

Pentru început, toți bărbații familiei muriseră. Nu mai rămăsesem decât noi, femeile. Cu toate acestea, mătușa stătuse liniștită, fără să facă nimic pentru însmormântare. Aștepta ca bărbații să apară de undeva și să se ocupe de totul. Desigur, mama și Laura se ocupaseră de tot. Toți cunoscuții și prietenii de familie nu apăruseră decât la ceremonie.

Faptul că mama și Laura se ocupau de totul era șocant pentru bărbații din oraș, pentru că aceștia nu credeau în lucrurile rezolvate de femei. Dar ce puteau face? Putea unchiul William să meargă pe ultimul drum respectat și plăcut, dar nu iubit?

De asemenea, mătușa Sheilagh n-a trimis o coroană. Așteptase o persoană apărută din senin care s-o facă pentru ea. Când Laura întrebuse:

– Mamă, să trimit o coroană în numele tău?

Ea răspunsese:

– Aș vrea să încetezi să mai faci tot felul de lucruri pentru mine, Laura. Nu e cel mai potrivit moment să o faci pe șefa. Ai trăit prea mult timp departe de casă...

– Dar trebuie să trimiți o coroană, mamă!

– Desigur că voi avea o coroană. Întotdeauna trimit cea mai frumoasă și mai mare coroană la înmormântări. Se va face, așa cum totul va fi făcut de...

Pentru o clipă, ne temusem cu toate că va rosti numele unchiului William...

Așa că Laura, de teamă să nu apară două coroane din partea mătușii, nu trimisese una în numele ei.

Când sicriul părăsise biserica din Pepper Tree Bay, nu era nici o coroană din partea mătușii Sheilagh. Apoi Laura rupsesse cartea de vizită de la coroana foarte spectaculoasă trimisă de „Camera de Comerț” și pusese una pe care scria: „Din partea soției iubitoare”. Nimeni din Pepper Tree Bay nu trebuia să spună că mătușa nu l-a iubit pe unchiul William.

Când ne întorsesem de la cimitir, mătușa Sheilagh începuse să vorbească despre bărbații care purtaseră sicriul:

– Uite el, de exemplu, spusese ea, ridicând cartea de vizită cu condoleanțe, era dușmanul lui William. Nu i-ar fi permis nici măcar să stea în cameră la înmormântarea lui.

– Mamă, când oamenii mor, chiar și dușmanii lor îi iartă, răspunsese Sylvia.

– Și ce poți tu ști despre asta, Sylvia?
– Știu că tata îl ura pe acel bărbat mai mult decât el îl ura pe tata.
– Draga mea copilă, nu vorbi prostii. De unde știi tu, care ai dus o viață atât de izolată, pe cine ura tatăl tău? De fapt, William nu ura pe nimeni. N-am mai cunoscut un bărbat atât de amabil și de drăguț. N-a spus niciodată, în viața lui, un cuvânt urât. Vocea lui era blândă, mângâietoare...

– Era vorba despre vocea Cordeliei, mamă, intervenise Laura. Iar citatul pe care l-ai folosit se termina cu: „un lucru minunat la o femeie”.

– Laura, fac ce vreau cu propriile citate.

Mama spusese repede:

– Laura, vino să mă ajuți să fac ceaiul. Draga mea, nu te certa cu mama ta, adăugase ea, când ajunseseră afară din cameră. Pur și simplu nu înțelege...

– Știi, răspunsese Laura, iar ochii ei se umpluseră de lacrimi. Nu știi ce să fac în legătură cu ea. Nu știi cum ne vom descurca, dacă nu va înțelege...

Timp de opt săptămâni Laura, deși neliniștită, se abținuse să o facă pe mama ei să înțeleagă care este situația financiară. În acest timp, cu ajutorul domnilor Beale, descurcase cât de cât afacerile încurcate ale unchiului William și-și făcuse o părere despre cum stau lucrurile. Vânzând acțiunile la mină, puteau să mai facă rost de ceva bani, dar nu prea mult. Erau de părere că mătușa nu trebuie să renunțe la restul acțiunilor. Nu era un câștig prea mare, dar cel puțin era ceva sigur. Casa din Kalgoorlie putea să fie vândută la un preț bun.

– Mamă, se hotărâse Laura să-i explice mamei ei, dacă tu și Sylvia vreți să rămâneți aici, trebuie fie să vindeți casa din Kalgoorlie și s-o cumpărați pe asta, fie s-o închiriați pe aceea pentru a putea plăti chiria aici.

– Draga mea, îți faci prea multe griji. Va apărea ceva. Am un frate în Galway și mai e și Danny la Magillicuddy.

Laura respirase adânc.

– Mamă, sunt probleme financiare peste tot. Nimeni, nici măcar unchiul Brian sau Danny nu au capital pe care să-l poată utiliza. Nu pot decât să-ți ofere o casă, dacă alegi să te întorci în Irlanda. Între timp, trebuie să facem ceva pentru proprietățile de aici. De asemenea, nu poți păstra nici unul dintre angajați.

– Nu fi absurdă, Laura, nu pot să mă ocup singură de grădină. Și am avut întotdeauna un ajutor pentru Sylvia. Chiar și în Kalgoorlie, după ce-am pierdut banii, am avut menajeră.

Laura rămăsese nemișcată, privind neajutorată pe fereastră.

– Mătușă Helen, îi spusese ea mai târziu mamei, crezi că e o idee bună să o las pe mama să înfrunte realitatea? Adică, crezi că aș putea s-o las să vadă notele de plată și să se ocupe de totul? Crezi că o va face să vadă?

Mama era îngrijorată. Da, poate că acest lucru o putea face pe mătușa să vadă, dar putea și să le coste mica sumă de care mai dispuneau. Era o lecție scump plătită, pe care nu era sigură că și-o puteau permite.

Salvarea apăruse în urma unei scrisori de la Danny, care anunța că va veni în Australia să se ocupe de afacerile unchiului William. Spunea de asemenea că ne putem duce apoi cu toții la Magillicuddy.

Laura primise aceste vești cu calm, la fel cum o făcusem cu toate.

Dacă mătușa Sheilagh și Sylvia plecau în Irlanda, cel puțin ele urmau să aibă o casă. În ceea ce ne privea pe restul... Ei, bine, era frumos din partea lui Danny să propună acest lucru, dar exista riscul ca sărăcia să fie mai greu de suportat la Magillicuddy, decât în Australia. Aici, dacă îți era foame, puteai oricând să împuști un iepure.

În plus, de unde era să facem rost de bani pentru transport? Sau Danny...

– Trebuie să veniți cu toate, spusese mătușa Sheilagh, foarte hotărâtă. Nici una dintre voi nu va muri de o boală de inimă în Irlanda.

Oricum, vizita lui Danny calmase spiritele. Un bărbat, și cu atât mai mult, un Montgomery, urma să rezolve problemele pentru noi. Mătușa începuse să zâmbească din nou.

– Ți-am spus eu că va apărea ceva, îi spusese ea Laurei, pe un ton plin de reproș. Acum totul se va rezolva...

Nu spusese nici un cuvânt despre faptul că Laura rezolvase toate celelalte probleme, mai puțin inconștiența ei.

Întrebările pe care ni le puneam acum erau: „Va pleca și Laura?”, „Cum va rezista Sylvia unei călătorii atât de lungi?”, „Câți bani avea Danny?”. Ultima întrebare, care era și cea mai tristă, era: „Se vor căsători Danny și Sylvia?”

Culoarea, absentă de atâta vreme, revenise în obrajii Sylviei. Stătea foarte liniștită și visatoare, dar era în mod clar fericită.

Doctorul Riley povestise că boala Sylviei poate fi abordată într-un mod diferit:

– Inima este un mușchi, spusese el. Experimente din străinătate au arătat că exercițiile fizice de intensitate mijlocie se pot dovedi benefice. Inima trebuie pusă în mișcare.

Așa că prescrisese câte o plimbare scurtă pentru Sylvia de două ori pe zi.

De două ori pe zi, verișoara noastră ieșea la o plimbare pe malurile râului, nu prea departe și nici prea repede.

Era clar că aceste plimbări îi făceau bine, pentru că arăta strălucitoare. Observasem aceste schimbări cu o strângere de inimă. Sylvia simțindu-se mai bine era echivalent cu Sylvia gata să se căsătorească. Sufeream pentru Laura.

Într-o zi, îi vorbisem mamei despre acest lucru, care fusese șocată de această atitudine a mea.

– Laura poate avea o duzină de bărbați în jurul ei, în orice clipă, spusese ea cu supărare. De ce să i-l ia pe Danny Sylviei. Oricum, Sylvia e cea potrivită pentru Danny. Laura e prea competentă, prea dură. Apoi, flirtează tot timpul.

– Mamă, cum poți fi atât de oarbă? exclamasem. E competentă pentru că trebuie să fie. Și tu ești, din același motiv. Obişnuiai să admiri femeile capabile. În ceea ce privește flirtul– nu e decât o fațadă.

– O fațadă pentru ce? Laura are o viață minunată până acum. Desigur, povestea aceea cu Doule a fost neplăcută. Dar tânărul era paranoic și s-ar fi legat de cineva, mai devreme sau mai târziu.

– În sufletul ei, Laura este foarte bună. Și simte foarte multe lucruri.

– Îmi pare foarte bine să aflu acest lucru. Dar n-ai de ce să-i plângi de milă. Va ajunge departe. Sper numai că, în clipa în care va ajunge în vârf, va folosi din energia ei și abilitățile ei pentru problemele comunității.

Oare Laura voia să ajungă în vârf? În vârful cui?

După trei luni, Danny ajunsese în Australia.

Era primăvară. Adică, în clima australiană, iarna trecuse și începuse vara peste noapte, așa cum se întâmplă în partea de vest a marelui deșert. Aerul era proaspăt, cu miros de frunze de eucalipt. Vântul de primăvară mângâia deșertul, apoi urca spre dealuri.

Viața fusese destul de liniștită pentru noi, atâta vreme cât îl așteptasem pe Danny. Laura nu mai locuia la familia Preston, ci se mutase acasă cu mama ei. Dacă se ocupase în continuare de afacerile unchiului William, n-aveam de unde să știu. Făcea lucrurile în tăcere, cu multă grijă, fără ca mătușa Sheilaigh să aibă nici cea mai mică idee.

Mătușa primea vizitatorii de după înmormântare, îmbrăcată în negru și, dacă voia să facă o vizită, purta voalul negru de doliu, nu peste față, ci drapat cu grijă în jurul părului, ajungând până la umeri. Chiar și în doliu, era de o eleganță deosebită.

Cea mai mare parte a timpului, mătușa Sheilagh se ocupa cu vizitele, iar această perioadă de așteptare, până la sosirea lui Danny, fusese astfel umplută.

Laura și Sylvia nu purtau negru, ci alb sau violet. Acest lucru șocase o parte dintre cunoștințe, dar altele erau de părere că era un semn de sensibilitate. Lucrul care îi șoca într-adevăr pe locuitorii din Pepper Tree Bay, era că Laura continua să meargă la Beale și Beale.

– Când a murit tata, spusese Lorine Coole, n-am mai ieșit timp de șase luni, iar la o petrecere sau la o ocazie festivă n-am ajuns decât după un an.

– Da, desigur, o aprobaseră prietenele ei, iar când a murit copilul familiei Baston, au purtat negru și alb cu toții și nimeni, nici măcar Susan sau Anne, n-au ieșit timp de șase luni.

– Ce nebunie! exclamase Gerry. Cum se așteaptă ca Laura să-și câștige existența, dacă stă acasă șase luni sau un an?

– Nu înțeleg că Laura își câștigă existența, răspusesem. Cred că face acest lucru doar pentru a arăta că e diferită.

– Și de ce?

– Pentru că au fost crescute într-o perioadă în care singurul mod decent de a-și câștiga existența era fie de a rămâne cu mama și a primi ajutor de la surorile căsătorite fie, dacă se căsătoreau, să ia chiriași, ca mama.

– Spui prostii, intervenise mama.

– Ai dus prea mult timp o viață grea, mamă. Ai uitat cum gândesc cu toții.

Danny urma să ajungă din Anglia cu vaporul „*Orontes*”, care ajungea în Fremantle pe întâi decembrie. În așteptarea ultimului

Montgomery, toată lumea devenise agitată. Până și tristețea cauzată de moartea unchiului era atenuată și în ambele case se lucrase de zor, se măturase, se spălase, se schimbaseră draperii, covoare...

– De parcă Danny ar observa, spusese Gerry, nemulțumită că era pusă la treabă.

– Cred că aveam nevoie de o împrăștiare, răspunsese mama, care ținea într-o mână cutia cu vopsea, în timp ce o amesteca folosind un băț. Vorbea printre dinți, deoarece, nemaivând nici o mână liberă, ținea pensula între dinți.

Sylvia, care arătase atât de bine în timpul iernii, nu se înțelegea la fel de bine cu vântul uscat al primăverii. Își pierduse culorile, cu excepția a două zone roșii pe pomeți, care arătau nesănătoase. Medicul, după ce o consultase, spusese că în timpul verii ar fi mai bine să nu mai facă obișnuitele plimbări. Apoi îi interzisese chiar să meargă.

Toată lumea crezuse că Sylvia va fi ascultătoare, așa că nimeni n-o supraveghease în seara de dinainte de sosirea lui Danny, seară în care se strecurase afară din casă, traversând peluza spre malul râului.

Plecasem la casa lor din Pepper Tree Bay să văd dacă pot ajuta cu ceva la pregătirile pentru sosirea lui Danny. Mătușa Sheilagh, cu un șorț imens peste rochia neagră de mătase, era în bucătărie, arătându-i lui Sarey cum se pregătesc prăjiturile pentru ceai irlandeze și cum se gătește carnea de miel, turnând vin în tavă și lăsând-o în cuptor peste noapte, la un foc foarte mic.

– Sylvia e afară? întrebă Laura.

– A ieșit în grădină, răspunsese mătușa. Cred că e din nou căzută pe gânduri în fotoliul ei preferat.

Laura ieșise în grădină, dar Sylvia nu era în fotoliu, nici prin preajmă.

– N-ar fi plecat pe malul râului, spusese. N-ar mai fi urcat acolo după... după ceea ce s-a întâmplat... nu cred...

– Poate a făcut o mică plimbare, ridicase mătușa Sheilagh din umeri. E o seară atât de plăcută! După ce s-a plimbat trei luni, cred că i-a fost greu să stea în casă. E greu să se oprească acum, când serile sunt atât de plăcute, iar Danny trebuie să vină.

După încă o jumătate de oră, Laura începuse să se îngrijoreze.

– Hai să o căutăm, îmi propusese.

Ieșisem în stradă, privind în jur.

Luna plină strălucea pe cerul fără nori și era lumină ca ziua, dar nimic nu se zărea până departe.

– Cred că n-ar fi ales să meargă până la capătul străzii? întrebasesm neliniștită.

– Hai să mergem până la colț.

Ajunsesem acolo, dar nici urmă de Sylvia. Când ne întorsesem să vedem dacă nu plecase cumva în direcția opusă, ne întâlnisem cu taxiul domnul Williams, iar Laura îl oprise.

– Ați văzut-o cumva pe Sylvia, domnule Williams?

– Da. Mergea, foarte încet, pe strada spre vechea școală a domnului Joe Montgomery.

– Pe lângă școală? exclamase Laura, vizibil îngrijorată. Sunteți sigur?

– Foarte sigur. În lumina asta puteam să-i văd și nasul.

– Și urca?

– Da, urca dealul spre mare.

– Unde vă duceți acum, domnule Williams? Ați putea să ne duceți acolo?

– Mă duc să-l iau pe Cameron care trebuie să prindă trenul de cinci. Pot să vă duc până la colț.

Urcasem repede, ajungând în câteva minute la colțul străzii. Domnul Williams ne arătase drumul pe care o văzuse pe Sylvia.

– Cum a putut? exclamase Laura, copleșită de neliniște. Să urce un deal. N-a mai făcut asta de... de atunci...

– Când Oliver i-a făcut masaj, iar Danny îl ajutase s-o ducă acasă.

Privisem în susul și în josul drumului luminat de lună. Nu o văzusem pe Sylvia și nici pe altcineva. Drumul era pustiu.

– Unde ar fi putut să se ducă? strigase Laura exasperată. Și de ce?

– Crezi că e posibil să fi urcat până la dunele de nisip de unde se poate vedea marea? În ziarul din această seară se spunea că „*Orontes*” va ajunge la opt în această seară la Gage Roads. Va rămâne ancorat acolo peste noapte, iar mâine dimineață se va face debarcarea.

Încercasem să fiu cât mai sensibilă, pentru că știam că aceste lucruri ar fi scos în evidență relația dintre Sylvia și Danny. Nu puteam îndura gândul că aș putea s-o rănesc pe Laura.

Ea se opri și mă privi o clipă cu atenție. Era luminată de razele lunii și-i puteam vedea ochii. Îmi era clar că se gândea intens la această problemă.

– Da..., spusese într-un sfârșit. Da, cred că asta a făcut. Vaporul lui Danny e acolo... ziua în care el și cu Oliver au purtat-o în brațe. Nu se putea gândi decât la asta. A urcat să-l vadă pe Danny întorcându-se.

După aceste cuvinte, se întorsese și alergase în susul dealului, iar eu o urmasem imediat. Nu putusem să alergăm prea mult, pentru că, deși panta nu era foarte înclinată, dealul era destul de mare. În cele din urmă încetinisem. La răscruce alesesem drumul spre locul în care Oliver o ținuse în brațe, dar Sylvia nu era acolo.

Laura aruncase o privire spre mare.

– Dunele de acolo, șoptise ea. Se pot vedea vapoarele ancorate în larg de acolo.

Ne grăbisem cum putusem mai bine, dar nu era nici acolo.

– Hai s-o strigăm, propusesem eu.

Strigasem, dar nu promisem nici un răspuns.

– Nu cred că a venit pe aici, spusese într-un târziu. Uite cum acest drum prin nisip ne-a lăsat pe noi fără suflare. Dacă a vrut să privească vapoarele, eu cred că a ocolit dunele, mergând spre mal.

Trecusem cum putusem mai bine dincolo de dune, dar nici acolo Sylvia nu era de găsit. Luna strălucea în continuare, învăluind dunele într-o lumină ireală.

– Sylvia! strigasem eu brusc.

Ascultasem în tăcere.

– Nu cred că a venit, spusese eu, simțindu-mă jenată. Cred că îi atribuim Sylviei un sentiment care s-ar potrivit mie sau ție.

Abia când ne întorsesem, Laura o zărise.

Era întinsă pe una dintre dunele mai joase.

Nu mai fusese nici un Oliver care s-o ajute să-și recapete respirația și nici un Danny care s-o ducă spre casă.

Danny era în larg, la doar câteva mile depărtare, poate privind spre pământ așa cum Sylvia privise spre mare.

Plecaseră să-l întâmpine pe Danny în felul ei.

Domnul Preston, Dirk și Laura plecaseră a doua zi să-l întâmpine pe Danny.

Când am întrebat-o mai târziu pe Laura ce spusese Danny despre moartea Sylviei, ea ridicase din umeri și spusese:

– Nu-mi amintesc.

Domnul Preston îmi spusese mai multe mai târziu. Danny își acoperise fața cu mâinile. O lucire îndepărtată și tristă apăruse în ochii lui mari, albaștri și spusese cu vocea lui blândă:

– Oh... îmi pare atât de rău...

Când intraseră în cabina lui, să-și ia bagajele, îi invitase pe domnul Preston și pe Dirk la un pahar de whisky. Stătuse apoi pe

marginea patului lângă Laura, ținându-i mâinile într-ale lui. Ochii ei se umpluseră de lacrimi, iar Danny scosese o batistă și-i ștersese lacrimile de pe obraz. Apoi rămăsese tăcut, gustând din când în când din pahar.

Când domnul Preston îmi povestise aceste lucruri avea și el lacrimi în ochi.

Era ciudat ce simțeam cu toții față de moartea Sylviei. Era ceva așteptat de toți, dar când venise, părea mai de necrezut decât moartea unchiului William. Pentru că nu trăise cu adevărat, fiind mai mult o umbră, nu puteam crede că murise. Umbra ei, mă gândisem cu tristețe, va continua să trăiască împreună cu noi, cum o făcuse dintotdeauna. Desigur, între Danny și Laura.

Mătușa Sheilagh, cu obișnuita ei lipsă de înțelegere, o îmbrăcase pe Sylvia în alb, cu un voal alb pe părul ei încă strălucitor. În mâini și pe pernă erau multe flori. Arăta, pentru toată lumea, ca o mireasă.

Acest lucru mă rănise profund. Mi se părea o caricaturizare a ceea ce ar fi putut avea loc, o dată cu sosirea lui Danny. Nu cred că altcineva din familie gândea la fel ca mine, dar sunt sigură că dragostea pentru Laura mă făcea să privesc ultima imagine a Sylviei cu durere, dar și cu revoltă.

Nu cred că va ști vreodată cineva ce gândea Danny despre acest lucru.

Ne dusesem cu toții la casa din Pepper Tree Bay pentru a aștepta sosirea lui Danny. Numai mătușa Sheilagh purta negru, aceeași rochie de doliu pe care o purta și pentru unchiul. Mama purta rochia ei de asistentă medicală, iar această aparență rece, profesională, cred că era cea care îi dădea o anumită autoritate asupra Laurei și mamei ei. În mod sigur, aveau mare nevoie.

Mama trăsese draperiile și deschisese toate ușile. Casa era plină de flori, pe care le aranjase ea împreună cu Vicky și Mary. Pe veranda dinspre râu, mama scosese mai multe scaune.

– E venirea lui Danny acasă, spusese ea. N-o să-l primim într-o casă mohorâtă.

Dar eram prea triste și singurele lucruri pe care le puteam spune erau acide.

– Venirea acasă? Întrebase Gerry. Ce te face să crezi că Danny vine *acasă*? Pentru el, casa n-a fost niciodată aici, unde toată lumea moare. Danny nu va sta niciodată aici. E prea istet.

Supărarea noastră nu era cauzată neapărat de moartea Sylviei. Nu era mai moartă pentru noi, decât fusese vie. Problema era că toți mureau. Cei cinci frați Montgomery, care străbătuseră pământul de parcă ar fi fost proprietatea lor, care au știut întotdeauna ce e mai bine pentru restul lumii, erau acum morți. Erau deja departe și nu rămăsese nimic în urma lor, poate cu excepția școlii făcute de tata. Nu știam ce rămăsese în urma lor și-mi era teamă că nimic.

Gerry fusese cea care provocase cea mai mare supărare. Plecându-și capul într-o parte, așa cum făcea unchiul William de fiecare dată când urma să spună una dintre reflecțiile lui și preluându-i accentul, rostise încet:

– *Patru căzuți în Australia!*

Danny apăruse înainte ca vreuna dintre noi să dea cu ceva în ea.

Mersese încet spre mătușa Sheilagh și apoi spre mama, sărutându-le pe obraz. Apoi ne strânsese mâna fiecăreia dintre noi.

Răspunsesem la fel, dar simțeam că ochii ni se umplu de lacrimi. Cu toatele îl priveam ca pe un salvator, cu acea dragoste inexplicabilă care ne copleșea de fiecare dată când îl vedeam. Avea același aer distins și autoritar, care ne făcea să ne simțim în siguranță.

Se așezase pe un scaun scoțând țigările și, după ce îi oferise una Laurei, își aprinsese una, privind-ne pe rând. Într-un târziu, zâmbise.

– Ceva e în neregulă cu această țară, spusese el. Mai bine ați veni cu toate cu mine.

Abia în acea clipă ne smulsesem din tăcere, începând să-l întrebăm cum a fost călătoria, ce mai e nou la Magillicuddy sau cât intenționează să stea.

Laura stătea pe scaun, tăcută și retrasă. Nu avea nimic de spus. Mama și Vicky plecaseră să facă un ceai.

– Și tu ce faci, Theodora? mă întrebase Danny cu politețe.

– Predau la o școală, răspusesem. Dar cred că mă voi căsători.

– Oh, într-adevăr?

Niciodată nu m-am putut obișnui cu această expresie, care nu arăta nimic din ce credea o persoană.

După ceai, mătușa Sheilagh îl duse pe Danny înăuntru, s-o vadă pe Sylvia. Nu se întorsese în salon după aceea, dar îl văzusem pe fereastră că era afară, privind spre mare. Vorbea cu Laura. Rămăseseră multă vreme vorbind și, nedorind să mai stau, hotărâsem să mă îndrept spre școală.

Mama și Laura merseseră cu Danny la înmormântarea Sylviei. Acest obicei al femeilor din familia Montgomery de a merge la înmormântarea cuiva din familie îi deranja pe prietenii de familie din Pepper Tree Bay. Se considera că un cimitir nu e locul cel mai potrivit pentru o femeie. Dar în familie nu mai erau decât femei care să-l însoțească pe Danny. Nu-l puteam lăsa să meargă singur.

După înmormântare urmasă altă întâlnire îngrozitoare a întregii familii. Deveniseră aproape o obișnuință pentru familia Montgomery.

– Dacă nu avem nunți și botezuri pentru a păstra familia unită, spusesse Vicky, va trebui să ne descurcăm și cu înmormântările.

După această perioadă mama luase obiceiul să spună, de fiecare dată când apărea o problemă în familie:

– Trebuie să mai avem o nuntă sau o înmormântare care să strângă din nou legăturile.

Nu ne prea gândeam la botez, pentru că generațiile următoare nu ne mai interesau. Nici un copil din noua generație nu mai putea purta numele Montgomery, așa că nu avea rost să ne preocupăm.

După câteva ore, plecasem fiecare la treburile noastre. Mama fusese foarte hotărâtă în această privință:

– E foarte frumos din partea noastră că vrem să-i ajutăm, dar n-am face decât să complicăm lucrurile. Nu-și vor da seama ce vor să facă decât dacă sunt lăsați singuri.

Așa că, exceptând invitația pe care le-o făcusem la ceai într-o sâmbătă, când nu vorbisem despre afacerile familiei, îi lăsasem în pace.

Abia peste câteva săptămâni aflasem că Danny și Laura fuseseră în Karlgoorlie pentru a se ocupa de problemele importante lăsate nerezolvate de unchiul William.

Prietenii de familie erau mulțumiți de acest lucru, dar mai întâi se ocupaseră de diverse aranjamente. În acele timpuri, fetele nu se duceau undeva împreună cu tineri necăsătoriți, fără a fi supravegheați cu hotărâre.

Domnul Maynard-Arnold se ocupase de cazarea lui Danny într-un club respectabil, iar doamna Preston, spre aprobarea călduroasă a tuturor, hotărâse să meargă în Kalgoorlie „în cazul în care i-ar putea fi de folos dragei Laura”.

– Da, parcă și o văd pe doamna Preston apărând-o pe Laura de infractori sau de negrii sălbatici, spusese Gerry.

– Nu fi prostuță, răspunsese Denney, nu-i decât un pretext pentru a ține bărbații la distanță. Chiar și în doliu, Laura atrage privirile tuturor.

– Laura, întrebam, cum e Danny în realitate?
– Ca nimeni altul. Oh, cred că e pe undeva asemănător englezilor care au ieșit din spațiul familiar. Nu vorbește despre el și are o părere proastă despre cei care obișnuiesc s-o facă. Nu-i place Australia pentru că nu găsește nimic interesant aici. E de o politețe indiferentă cu cei care nu-l interesează, dar cu mine și cu mama este foarte atent.

– Știu, asta vedem și noi la el. Dar în interior, cum e Danny al nostru în interior?

Acela a fost momentul în care Laura a făcut prima și singura mărturisire de dragoste din viața ei:

– Îl iubesc, spusese ea cu simplitate, apoi făcuse o pauză. Când iubești pe cineva, nu vezi decât frumusețe în el... sau cel puțin, nu vezi decât ce e frumos în el. Îmi place bunătatea de care dă dovadă față de cei la care ține. Îmi place modul în care mănâncă dulciurile, cu pofta unui copil de școală...

– Da, știu... zâmbisem eu.

Laura mă privise cu ochii ei albaștri, strălucitori.

– Iubesc modul în care genele lui se odihnesc pe obraz, ca două jumătăți perfecte de lună, faptul că atunci când doarme are figura unei icoane— atât de senină. Atât de plină de sine! râsese ea.

Râsesem amândouă.

– Tu mi-ai cerut-o, adăugase ea. Așa îl văd eu pe Danny.

Eram emoționată. Laura făcuse lucrul neașteptat de a-mi arăta inima ei.

Capitolul 11

Se părea că mătușa Sheilagh era hotărâtă: se va întoarce în Irlanda. Laura era încă nehotărâtă.

Era absurd, după cum spuneau toți membrii familiei, ca Laura să rămână în Australia și mama ei să plece atât de departe. La urma urmei, Laura era singura care-i mai rămăsese mătușei Sheilagh.

Dar nici una dintre ele nu vorbea despre acest lucru. Nu fuseseră niciodată prea apropiate. Mătușa era prea preocupată de Sylvia și de viața ei socială din Kalgoorlie și Pepper Tree Bay. Când Laura era mică, mama ei spunea întotdeauna că fiica ei este „dificilă”. Între ele era o prăpastie peste care nici timpul, nici evenimentele nu reușiseră să construiască vreun pod.

Laura n-avusese decât câinii ei preferați, sau diverșii prieteni pe care îi vizita ca să-și reverse afecțiunea, dar nici unul dintre aceștia nu realiza că are într-adevăr o inimă foarte mare.

Singura dată în care mătușa Sheilagh arătase că are anumite sentimente legate de viitorul lor fusese într-o seară în care eram împreună. Vorbise despre noi ca despre o „familie” și refuzase să creadă că o familie poate fi vreodată despărțită.

– Cum ar fi posibil așa ceva? o întrebase mama. Aici sunt în continuare Tim, Joe și William.

– Și Sylvia, adăugase Gerry.

– Sylvia, spusese mătușa, ridicând bărbia, este întotdeauna cu mine, oriunde m-aș duce.

Nimeni nu spusese nimic, datorită minților noastre logice, care puteau vedea în această separare a locurilor dintre Sylvia și generația mai în vârstă un semn că Sylvia ar însemna mai mult pentru mama ei decât cei trei frați Montgomery. Acest lucru nu era adevărat și, pentru că o iubeam prea mult, ne abținusem să spunem ceva.

– Helen, continuase ea, desigur că trebuie să veniți cu toate. E singurul lucru care mai rămâne de făcut. Este inacceptabil ca unele dintre noi să trăiască atât de departe de Magillicuddy.

– Laura s-a hotărât? întrebase Mary cu blândețe.

– Laura va face ce va face toată lumea, răspunsese mătușa Sheilagh cu fermitate. E o prostie să te gândești să rămâi aici...

– Ei, bine, intervenisem eu, îmi pare rău, dar noi vom rămâne aici. Acesta este căminul nostru.

Afirmația mea o exasperase pe mătușa.

– Draga mea, spusese ea, ce prostii poți să spui. Magillicuddy este singurul cămin care ne-a mai rămas.

Nici una nu găsisese de cuviință să-i explice mătușii că singurul proprietar al lui Magillicuddy era Danny.

– Nu putem merge, Sheilagh, îi explicase mama. Nu avem bani pentru drum și, chiar dacă am avea, n-am dori să trăim pe spinarea lui Danny.

– Dacă Danny ar fi acasă, s-ar supăra foarte tare pe voi. Știți foarte bine că v-a invitat să mergeți.

– Sunt sigură că a avut intenții bune, zâmbise mama. Dar nu se poate.

- Dacă stați aici, veți muri, declamase ea cu tragism.
- De boli de inimă, desigur, intervenise Gerry.
- Dragele mele, spusese mătușa Sheilagh, privindu-ne cu capul înclinat și o privire tragică, tatăl și unchiul vostru au murit de inimă frântă...
- Și e vina Australiei, murmurase Gerry, din fericire destul de încet ca mătușa să n-o audă.

O dată terminate toate calculele, averea mătușii Sheilagh se dovedise insuficientă pentru cazul în care dorea să ducă același stil de viață ca până acum. Devenise clar că ar fi imposibil, dacă Danny nu i-ar oferi un sprijin. Cu toate acestea, nu eram foarte sigure că Magillicuddy va oferi suficient venit.

La o săptămână sau două după această discuție, în care se vorbise dacă vom pleca sau vom rămâne, o întâlnisem pe Laura pe stradă, venind de la un bijutier.

- Vrei să bei o cafea? o întrebam.

Intrasem într-o cafenea și, în timp ce așteptam comanda, ea scosese dintr-o cutiuță un șirag de perle.

- Ce s-a întâmplat? întrebam. A avut nevoie de reparații?

Ea și le pusese în jurul gâtului, zâmbind cu ironie.

- Arată la fel?

- Le-ai făcut o reproducere?

- Da. Și am vândut originalele.

Eram șocată.

- Dar sunt ale mătușei Sheilagh...

– Banii au intrat în contul ei. Oricum, n-are nici cea mai vagă idee...

Șocul se transformase în uluire.

– Vrei să spui c-ai vândut perlele mătușei Sheilagh, iar ea nu știe?
– Avea nevoie de bani. Și întotdeauna am spus că poate găsi oricând unele identice cu mult mai puțin.

– Bine, dar ai putea avea probleme...

Ea mă privise fără nici o expresie. Uneori făcea lucruri neașteptate.

– Iar dacă alegi să rămâi aici, nici nu vei fi de față când va afla, continuasem pe un ton acuzator.

Ridicând din umeri, își pusese mânușile și plecase fără să-mi răspundă. Tot nu știam: are de gând să plece, sau să rămână?

Abia peste o săptămână urma să află răspunsul la această întrebare. Pentru că mătușa Sheilagh alegea mobilierul și bagajele care vor merge în Irlanda, fusesem chemate să dăm o mână de ajutor.

Danny și Laura erau deja acolo, scoțând diverse obiecte din sertare. El purta un pulover vechi, cu o gaură sub un braț și o pereche de pantaloni roși în genunchi. Nu reușeam să înțeleg cum putea să arate atât de distins în hainele acelea vechi.

– Bună! ne salutase el, plin de voioșie. Ați venit la muncă?

– Am venit să văd dacă nu aruncați ceva care îmi place. În special din lucrurile unchiului Tim, zâmbisem eu.

– Biata Theodora, zâmbise și el. Unchiul Tim era sfântul familiei, nu?

– Nu e așa?

– Oricum, era singurul sănătos.

– Restul erau nebuni? Tu ești?

– E o nebunie plăcută și destul de comună printre irlandezi.

Își văzuse apoi de lucru, iar soarele strălucea în părul lui auriu.

Laura lucra și ea la câțiva pași, sortând lenjerie, iar mătușa avea în grijă hainele. Le ajutasem și eu cum puteam mai bine, apoi făcusem o pauză, pentru ca Danny să-și fumeze obișnuita țigară.

Cum stătea pe scaun, Danny era fascinat de lacul pantofilor lui, care se desprindea.

– Danny, cum ai ajuns să porți niște pantofi atât de vechi? Îl întrebam.

– Îmi plac pantofii vechi. Sunt mai confortabili. Și nici nu-mi permit să cumpăr alții noi.

– Prostii, Danny, spusese mătușa Sheilagh. Cred că ai o jumătate de duzină...

– Dar sunt purtați cu toții. În curând vor ajunge la fel, zâmbise el. Nu știam dacă glumește. Numai Laura, care stătea la ceva distanță, se întorsese imediat spre el, privind-l cercetător.

– Laura este cea mai potrivită la făcut banii în familie, spusese râzând. Ar fi mai bine s-o pui pe ea să-ți ia pantofi.

– M-am gândit la asta. De fapt, este o idee foarte bună să o pun pe Laura să cumpere tot ce-mi trebuie, răspunsese el, privind-o o clipă și zâmbind.

– Nu există decât un singur mod de a rezolva problemele familiei Montgomery, spusese el liniștit. Adică Laura și cu mine ar trebui să ne unim forțele. Cred c-ar trebui să ne căsătorim. Așa, voi avea cu ce să-mi cumpăr pantofi și un pat cald. Laura ar avea...

Se întrerupsese, făcând un gest ciudat cu mâna, apoi aruncase o privire spre ea.

– Ce i-aș putea eu oferi Laurei? Întrebese el cu tristețe. Doar pe mine, un suflet neliniștit și câțiva bolovani...

Mătușa Sheilagh, care nu fuma, continuase treaba, fără să fie interesată de discuție. Rămăsesem nemișcată, privind țigara din mână. Știam că Danny o cere într-adevăr pe Laura în căsătorie. Nu știam de ce alesese s-o facă atunci și așa.

Cu greu îmi luasem ochii de la figura lui, privind spre Laura. Ea rămăsese nemișcată. Era palidă, pentru că și ea înțelesese că propunerea era reală. Ochii ei erau foarte închiși la culoare și

aruncase o privire spre Danny, care fixa podeaua. Întâi zărisem durere în privirea ei, apoi tandrețe. Se controlase rapid, dar îmi dădusem seama că nu-l putea respinge.

– Cel puțin sunt în stare să mă ocup de Magillicuddy, spusesese ea. Și am nouă mii de lire. Cred că vor fi de-ajuns, pentru început.

Danny, speriat, se întorsese spre ea.

– Dumnezeule! exclamase el, viitoarea mea soție este o femeie bogată?

– Nu bogată, ci pricepută.

– Despre ce vorbiți? intervenise mătușa.

– Despre căsătorie, spusesem eu repede, agitată, ca și cum răspunsul meu putea să-i lege pentru totdeauna.

– E primul lucru cu adevărat folositor pe care îl face cineva de la moartea lui William, zâmbise mătușa Sheilagh. Nu-mi dau seama de ce nu v-ați gândit mai de mult la asta. Ar fi fost mai simplu. Draga mea, se îndreptase ea spre Laura, îți voi da drept cadou pentru nuntă perlele.

– Mulțumesc, mamă, dăduse Laura din cap, făcându-mi cu ochiul.

În acea clipă, mama intrase, întrebând:

– Vrea cineva ceai?

– Îl aduc eu, spusesese repede Laura, sărind de pe scaun.

– Mă gândeam...

– Nu, mamă, strigasem aproape, nu te duce. Stai cu ochii pe mătușa Sheilagh, are de gând să ardă toate lucrurile mici... și tava care îți place ție...

– Nu-i adevărat...

– Ba da.

Danny se ridicase de pe scaun, îndreptându-se spre ușă:

– Mă duc să-i dau Laurei o mână de ajutor.

După ieșirea lui mă prăbușisem epuizată pe un scaun.

– Theodora, ce-ai pătit? mă întrebase mama pe un ton sever.

– Danny și Laura, răspusesem cu voce slabă. Tocmai a cerut-o de soție. Voiam doar să-i lași o clipă singuri.

Mama se așezase și ea pe scaun.

– Ce i-a apucat?

– E o idee minunată, intervenise mătușa Sheilagh cu hotărâre. Cel puțin, familia va rămâne solidă, Laura îl va avea pe Danny să aibă grijă de ea...

Când se întorseseră cu ceaiul, Laura și Danny nu spusese nimic. Ea era un pic îmbujorată, iar ochii lui arătau de parcă ar fi plâns.

Singurul lucru pe care îl spusese Laura despre logodnă fusese:

– Și acum, Robert Doule poate veni acasă.

Îi condusesem cu toate la vapor și, ajunse acolo, verificasem toate cabinele, bagajele. Ne adunasem în cabina dublă, în care urmau să stea mătușa Sheilagh și Laura. Era și Danny acolo, cu un buchet mare de trandafiri și o sticlă de whisky.

Chiar dacă glumeam, strigam, ascundeam portocale și cadouri surpriză prin dulapuri, eram puțin triste. Fără ele, ne era teamă să nu ne simțim părăsite. Urma să rămânem doar noi.

Când sunetul unui fluier anunțase sfârșitul perioadei de îmbarcare, după multe urări și îmbrățișări, ne îndreptasem spre pasarelă.

Mătușa Sheilagh stătea singură pe punte, iar Danny și Laura coborâseră spre cabină. Pentru că mi se părea ceva în neregulă, mă oprisem lângă mătușa. Părea atât de singură...

– Mătușă Sheilagh... șoptisem.

Tresărise, revenind din visare.

– Auzi acel sunet, Theodora?

– Ce sunet?

– Acolo, departe... vântul... cel care bătea în Kalgoorlie...

Oricât părea de improbabil, cu toată zarva de pe punte, îl puteam auzi.

– Vine de lângă morminte... de unde zac cei dragi, continuase ea... Tim... Joe... William și Sylvia...

– Nu, mătușă...

Rămăsesem o clipă așa, nemișcate, eu cu mâna pe brațul ei, iar ea privind în zare. Apoi coborâse capul și șoptise încet, încât abia o auzisem. Cuvintele ei erau atât de triste.

– Noapte bună, dragii mei. Somn liniștit.

Sfârșit